EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 18.4.2023
COM(2023) 227 final

2023/0112 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller åtgärder för tidigt ingripande, villkor för resolution och finansiering av resolutionsåtgärder

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2023) 225-226} - {SEC(2023) 230}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

De föreslagna ändringarna av direktiv 2014/*59/EU*[1] *(direktivet om återhämtning och resolution av banker*) ingår i ett lagstiftningspaket om ramen för krishantering och insättningsgaranti som även omfattar ändringar av förordning (EU) nr 806/2014[2] (*förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen*) och direktiv 2014/49/EU[3] (*direktivet om insättningsgarantisystem*).

EU:s ram för krishantering är väletablerad, men tidigare bankfallissemang har visat att det finns utrymme för förbättringar. Syftet med reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti är att bygga vidare på målen för krishanteringsramen och säkerställa ett mer enhetligt tillvägagångssätt vid resolutioner, så att banker i kris kan lämna marknaden under ordnade former, samtidigt som den finansiella stabiliteten, skattebetalarnas pengar och insättarnas förtroende bevaras. I synnerhet måste den befintliga resolutionsramen för mindre och medelstora banker stärkas vad gäller utformning och genomförande och, viktigast av allt, incitament för tillämpning, så att den med större trovärdighet kan tillämpas på sådana banker.

Bakgrund till förslaget

Efter den globala finans- och statsskuldskrisen vidtog EU, i linje med internationella krav på reformer, resoluta åtgärder för att skapa en säkrare finanssektor för EU:s inre marknad. Bland annat tog man fram verktyg och fastställde befogenheter för att hantera bankfallissemang under ordnade former och samtidigt upprätthålla den finansiella stabiliteten, de offentliga finanserna och skyddet för insättare. En bankunion bildades 2014, som i dag består av två delar: den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen. Bankunionen är dock inte fullbordad ännu, och det fattas en tredje del: ett europeiskt insättningsgarantisystem[4]. Kommissionens förslag om inrättande av ett europeiskt insättningsgarantisystem[5], som antogs den 24 november 2015, är fortfarande under behandling.

Bankunionen stöds av ett enhetligt regelverk som, när det gäller ramen för krishantering och insättningsgaranti, består av tre EU-rättsakter som antogs 2014: direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem. I direktivet om återhämtning och resolution av banker fastställs befogenheter, regler och förfaranden för återhämtning och resolution av banker,

---

1 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

2 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

3 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

4 Dessutom finns det fortfarande ingen överenskommelse om en trovärdig och robust mekanism för att tillhandahålla likviditet vid resolution i bankunionen, i linje med den standard som fastställts av internationella motparter.

5 COM(2015) 586 final.

inbegripet gränsöverskridande samarbetsarrangemang för att hantera gränsöverskridande bankfallissemang. Genom förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen inrättas den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) och den gemensamma resolutionsfonden, och befogenheter, regler och förfaranden fastställs för resolution av enheter som är etablerade i bankunionen, inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen. Direktivet om insättningsgarantisystem ger skydd för insättare, och i direktivet fastställs regler för hur medel från insättningsgarantisystemet får användas. Direktivet om återhämtning och resolution av banker och direktivet om insättningsgarantisystem gäller i samtliga medlemsstater medan förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen gäller i de medlemsstater som ingår i bankunionen.

Genom 2019 års bankpaket, även kallat paketet om riskbegränsande åtgärder, ändrades direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, kapitalkravsförordningen[6] och kapitalkravsdirektivet[7]. Dessa ändringar gjordes för att EU skulle uppfylla de åtaganden som man gjort i internationella forum[8] och komma närmare att fullborda bankunionen genom trovärdiga riskbegränsande åtgärder, som ska minska hoten mot den finansiella stabiliteten.

I november 2020 enades Eurogruppen om att skapa och snabbt införa en gemensam säkerhetsmekanism för den gemensamma resolutionsfonden genom Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM)[9].

Reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti och de bredare konsekvenserna för bankunionen

En fullbordad bankunion, inklusive den tredje delen – det europeiska insättningsgarantisystemet – skulle i kombination med reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti ge ett bättre ekonomiskt skydd för och öka förtroendet bland EU:s hushåll och företag, stärka tilliten och öka den finansiella stabiliteten, vilket är nödvändiga förutsättningar för tillväxt, välstånd och resiliens i Ekonomiska och monetära unionen och i EU generellt. Kapitalmarknadsunionen kompletterar bankunionen, i och med att båda initiativen är avgörande för att finansiera den dubbla omställningen (den digitala och den gröna omställningen), ge euron en starkare internationell roll och stärka EU:s öppna strategiska oberoende och konkurrenskraft i en föränderlig värld, särskilt med tanke på den nuvarande utmanande ekonomiska och geopolitiska situationen[10, 11].

I juni 2022 lyckades Eurogruppen inte enas om en mer omfattande arbetsplan för att fullborda bankunionen genom att inkludera det europeiska insättningsgarantisystemet. I stället

---

6 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

7 Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

8 Baselkommittén för banktillsyn och rådet för finansiell stabilitet (FSB). Rådet för finansiell stabilitet (2014 års uppdaterade version) *Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions* och (2015) *Principles on Loss-absorbing and recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*.

9 Eurogruppen (30.11.2020), *Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund*. Genomförandet skulle ske under perioden 2022–2024. Avtalet om ändring av fördraget om inrättande av Europeiska stabilitetsmekanismen har dock ännu inte ratificerats.

10 Europeiska kommissionen (2020), *Kommissionens arbetsprogram 2021*, avsnitt 2.3, s. 5.

11 Europeiska kommissionen (2023), *EU:s konkurrenskraft på lång sikt – efter 2030*.

uppmanade Eurogruppen kommissionen att lägga fram mer riktade lagstiftningsförslag för en reform av EU:s ram för bankkrishantering och nationella insättningsgarantier[12].

Parallellt betonade Europaparlamentet i sin årsrapport om bankunionen 2021[13] också vikten av att fullborda bankunionen genom att inrätta det europeiska insättningsgarantisystemet och stödde kommissionen i dess framläggande av ett lagstiftningsförslag om en översyn av ramen för krishantering och insättningsgaranti. Även om det europeiska insättningsgarantisystemet inte uttryckligen fick stöd av Eurogruppen skulle ett sådant system göra reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti mer robust och medföra synergieffekter och effektivitetsvinster för branschen. Ett sådant lagstiftningspaket skulle ingå i programmet för att fullborda bankunionen, vilket ordförande Ursula von der Leyen betonar i sina politiska riktlinjer, där hon också påminner om vikten av ett europeiskt insättningsgarantisystem, och som ledande aktörer också regelbundet uttryckt stöd för[14].

Målen med ramen för krishantering och insättningsgaranti

Ramen för krishantering och insättningsgaranti utformades för att minska riskerna med och hantera fallerande institut av alla storlekar, samtidigt som den syftar till att uppnå följande fyra övergripande mål:

i) Skydda den finansiella stabiliteten samtidigt som spridningseffekter undviks och därigenom säkerställa marknadsdisciplin och kontinuitet i kritiska funktioner för samhället.

ii) Skydda den inre marknadens funktion och skapa lika villkor i hela EU.

iii) Minimera utnyttjandet av skattebetalarnas pengar och försvaga kopplingen mellan kreditinstitut och deras statsobligationer.

iv) Skydda insättare och säkerställa konsumenternas förtroende.

Ramen för krishantering och insättningsgaranti innehåller en uppsättning instrument som kan tillämpas under de olika stadierna i fallerande bankers livscykel: återhämtningsåtgärder som stöds av återhämtningsplaner som utarbetats av banker, åtgärder för tidigt ingripande, åtgärder för att förhindra bankfallissemang, resolutionsplaner som utarbetats av resolutionsmyndigheter, och en verktygslåda för resolution när banken förklaras fallera eller sannolikt komma att fallera och det anses att en resolution av banken (snarare än dess likvidation) ligger i allmänintresset. Dessutom fortsätter nationella insolvensförfaranden, som ligger utanför ramen för krishantering och insättningsgaranti[15], att gälla för de fallerande banker som kan hanteras enligt dessa nationella förfaranden, där de är lämpligare (jämfört med resolution) och inte skadar allmänintresset eller äventyrar den finansiella stabiliteten.

Syftet med ramen för krishantering och insättningsgaranti är att tillhandahålla en kombination av finansieringskällor för att hantera fallissemang på ett ekonomiskt effektivt sätt, skydda den

---

12 Eurogruppen (16.6.2022), *Eurogroup statement on the future of the Banking Union.*

13 Europaparlamentet (2022), *Betänkande om bankunionen – årsrapport 2021.* Europaparlamentet har lagt fram ett betänkande om bankunionen varje år sedan 2015.

14 Eurotoppmötet (24.3.2023), *Statement of the Euro Summit, meeting in inclusive format*.

15 Nationella insolvensförfaranden är inte harmoniserade. Resolutionsmyndighetens beslut om att försätta en fallerande bank i resolution, vilket kräver en jämförelse mellan resolution och nationella insolvensförfaranden (bedömning av allmänintresset), är dock en del av ramen för krishantering och insättningsgaranti. Om en resolutionsmyndighet beslutar att inte försätta en fallerande bank i resolution behandlas ärendet sedan på nationell nivå, där en bedömning görs av huruvida insolvensförfaranden eller andra typer av avvecklingsförfaranden ska inledas, i enlighet med de specifika nationella insolvensförfarandena.

finansiella stabiliteten och insättare och upprätthålla marknadsdisciplin, samtidigt som man minskar utnyttjandet av den offentliga budgeten och i slutändan kostnaderna för skattebetalarna. Kostnaden för att försätta banken i resolution täcks i första hand av bankens egna medel, dvs. av bankens aktieägare och borgenärer (som utgör bankens interna förlustabsorberingskapacitet), vilket också minskar den moraliska risken och förbättrar marknadsdisciplinen. Detta kan vid behov kompletteras med medel från insättningsgarantisystem och finansieringsarrangemang för resolution (nationella resolutionsfonder eller den gemensamma resolutionsfonden i bankunionen). Dessa medel finansieras genom bidrag från alla banker oavsett storlek och affärsmodell. I bankunionen införlivades dessa regler ytterligare genom att SRB fick i uppdrag att förvalta och övervaka den gemensamma resolutionsfonden, som finansieras genom bidrag från branschen i de medlemsstater som deltar i bankunionen. Beroende på vilket verktyg som används för en fallerande bank (t.ex. förebyggande åtgärder, säkerhetsåtgärder, resolutionsåtgärder eller alternativa åtgärder inom ramen för nationella insolvensförfaranden), och de närmare omständigheterna i fallet kan en kontroll av statligt stöd[16] bli nödvändig när ingripanden görs via en resolutionsfond, den gemensamma resolutionsfonden, ett insättningsgarantisystem eller offentlig finansiering från statsbudgeten.

Skäl till förslaget

Trots de framsteg som gjorts sedan 2014 har resolution sällan tillämpats, särskilt inte i bankunionen. När det gäller ramen för krishantering och insättningsgaranti har områden för ytterligare förstärkning och anpassning identifierats vad gäller ramens utformning och genomförande och framför allt incitament för dess tillämpning.

Hittills har många fallerande banker av mindre eller medelstor storlek hanterats inom ramen för nationella system, som ofta inbegriper användning av skattebetalarnas pengar (räddningsaktioner) i stället för de branschfinansierade skyddsnäten, såsom den gemensamma resolutionsfonden i bankunionen som hittills inte har nyttjats vid resolution. Detta strider mot syftet med ramen så som den inrättades efter den globala finanskrisen, som innebar ett större paradigmskifte från räddningsaktioner till skuldnedskrivning. I det sammanhanget är den implicita kostnaden avsevärd för de finansieringsarrangemang för resolution som täcks av alla banker.

Resolutionsramen har inte nått hela vägen när det gäller att uppnå viktiga övergripande mål, särskilt att underlätta funktionen hos EU:s inre marknad för banktjänster genom att säkerställa lika villkor, hantera gränsöverskridande och inhemska kriser och minimera utnyttjandet av skattebetalarnas pengar.

Skälen till detta är främst att incitamenten att välja rätt verktyg för att hantera fallerande banker har varit felriktade, vilket har lett till att den harmoniserade resolutionsramen inte har tillämpats och till att andra lösningar har valts. Detta beror generellt på att det finns ett stort utrymme att göra skönsmässiga bedömningar av allmänintresset, att det är svårt att få tillgång till resolutionsfinansiering som inte åsamkar insättarna förluster och att det är lättare att få tillgång till finansiering utanför resolution. Att följa denna väg medför risker för

[16] Reglerna för statligt stöd kompletterar och är i sig kopplade till ramen för krishantering och insättningsgaranti. Dessa regler är inte föremål för denna översyn och denna konsekvensbedömning. För att säkerställa samstämmighet mellan de båda ramarna uppmanade Eurogruppen kommissionen i november 2020 att genomföra en översyn av ramen för statligt stöd till banker och slutföra den parallellt med översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti och säkerställa att den träder i kraft samtidigt som den uppdaterade ramen för krishantering och insättningsgaranti.

fragmentering och sämre resultat vid hanteringen av bankfallissemang, särskilt när det rör sig om mindre och medelstora banker.

Översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti och samverkan med nationella insolvensförfaranden bör bidra med lösningar på dessa problem. Den bör också göra det möjligt att till fullo uppnå målen med ramen och se till att den är ändamålsenlig för alla banker i EU oavsett storlek, affärsmodell och skuldstruktur, även mindre och medelstora banker, om de rådande omständigheterna så kräver. Översynen bör syfta till att säkerställa en konsekvent tillämpning av reglerna i medlemsstaterna och skapa mer likvärdiga villkor, samtidigt som den finansiella stabiliteten och insättarna skyddas, spridningseffekter förebyggs och utnyttjandet av skattebetalarnas pengar minskar. Ramen bör särskilt förbättras för att underlätta resolution av mindre och medelstora banker så som ursprungligen förväntat, genom att mildra effekterna på den finansiella stabiliteten och den reala ekonomin utan att offentlig finansiering utnyttjas, och genom att främja förtroendet hos deras insättare som främst består av hushåll och små och medelstora företag. När det gäller de planerade ändringarnas omfattning syftar översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti inte till att noggrant gå igenom den nuvarande ramen utan snarare till att åstadkomma välbehövliga förbättringar på flera centrala områden för att få ramen att fungera som avsett för alla banker.

Sammanfattning av inslagen i reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti

De ändringar som ingår i paketet om ramen för krishantering och insättningsgaranti omfattar en rad politiska aspekter och utgör ett enhetligt svar på de identifierade problemen, och syftar till att

- utvidga tillämpningsområdet för resolution genom att se över bedömningen av allmänintresset, när detta uppnår ramens mål, t.ex. att värna den finansiella stabiliteten, skattebetalarnas pengar och insättarnas förtroende i högre grad än nationella insolvensförfaranden,
- förstärka resolutionsfinansieringen genom att komplettera institutens interna förlustabsorberingskapacitet, som förblir den första försvarslinjen, med medel från insättningsgarantisystemet vid resolution för att ge tillgång till resolutionsfonder utan att i tillämpliga fall åsamka insättare förluster, med förbehåll för villkor och skyddsåtgärder,
- ändra rangordningen av fordringar vid insolvens och säkerställa ett generellt insättarföreträde med enhetlig rangordning, i syfte att möjliggöra användning av medel från insättningsgarantisystemet vid andra åtgärder än utbetalningar av garanterade insättningar,
- harmonisera testet av det minst kostsamma scenariot för alla typer av ingripanden då medel från insättningsgarantisystemet används till annat än utbetalningar av garanterade insättningar vid insolvens, så att lika villkor uppnås och resultaten blir enhetliga,
- klargöra ramen för tidigt ingripande genom att undanröja överlappningar mellan åtgärder för tidigt ingripande och tillsynsåtgärder, skapa rättssäkerhet kring de tillämpliga villkoren och underlätta samarbetet mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter,
- säkerställa att resolution utlöses i tid,
- förbättra skyddet för insättare (t.ex. riktade förbättringar av bestämmelser om skyddets omfattning och gränsöverskridande samarbete i direktivet om

insättningsgarantisystem, harmonisering av nationella alternativ och ökad insyn i insättningsgarantisystemens finansiella stabilitet).

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Genom förslaget läggs ändringar av den befintliga lagstiftningen fram så att den till fullo överensstämmer med befintliga politiska bestämmelser på området bankkrishantering och insättningsgarantier. Översynerna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem syftar till att förbättra ramens funktion på så sätt att resolutionsmyndigheter får verktyg för att kunna hantera alla bankers fallissemang, oavsett storlek och affärsmodell, i syfte att bevara den finansiella stabiliteten, skydda insättare och undvika utnyttjande av skattebetalarnas pengar.

- **Förenlighet med EU:s politik inom andra områden**

Förslaget bygger vidare på de reformer som genomfördes efter finanskrisen och som ledde till att bankunionen och det enhetliga regelverket för alla banker i EU inrättades.

Förslaget bidrar till att stärka EU:s finanslagstiftning, som antagits under de senaste tio åren, för att minska riskerna inom finanssektorn och säkerställa en ordnad hantering av bankfallissemang. Syftet är att göra banksystemet mer robust och i slutändan främja en hållbar finansiering av ekonomisk verksamhet i EU. Det är helt förenligt med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, minska stödet från skattebetalarna vid bankresolution och värna insättarnas förtroende. Dessa mål bidrar till stark konkurrenskraft och starkt konsumentskydd.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Genom förslaget ändras ett befintligt direktiv, direktivet om återhämtning och resolution av banker, särskilt vad gäller bättre tillämpning av de verktyg som redan finns tillgängliga inom ramen för återhämtning och resolution av banker, genom att villkoren för resolution klargörs, tillgången till skyddsnät vid bankfallissemang underlättas och finansieringsreglerna blir tydligare och mer konsekventa. Genom att harmoniserade krav fastställs för tillämpning av ramen för krishantering och insättningsgaranti på banker på den inre marknaden bidrar förslaget avsevärt till att minska risken för skilda nationella bestämmelser i medlemsstaterna, vilket skulle kunna snedvrida konkurrensen på den inre marknaden.

Den rättsliga grunden för förslaget är följaktligen densamma som den rättsliga grunden för den ursprungliga rättsakten, nämligen artikel 114 i EUF-fördraget. I den artikeln föreskrivs antagandet av åtgärder för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Den rättsliga grunden ingår i området för den inre marknaden, vilket anses omfattas av en delad befogenhet enligt definitionen i artikel 4 i EUF-fördraget. De flesta av de åtgärder som övervägs är uppdateringar och ändringar av den befintliga EU-rätten och avser därför områden där EU redan utövat sina befogenheter och inte har för avsikt att upphöra med utövandet av dessa befogenheter.

Med tanke på att de mål som eftersträvas med de föreslagna åtgärderna syftar till att komplettera redan befintlig EU-rätt kan de uppnås bättre på EU-nivå än genom olika

nationella initiativ. I synnerhet angavs grunden för en specifik och harmoniserad EU-resolutionsordning för alla banker i EU när ramen sjösattes 2014. Huvuddragen återspeglar internationell vägledning och dokumentet *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* (Utmärkande drag för effektiva resolutionssystem för finansiella institut), som antogs av rådet för finansiell stabilitet i efterdyningarna av 2008 års globala finanskris.

Subsidiaritetsprincipen är innesluten i den befintliga resolutionsramen. Målen, dvs. harmonisering av regler och förfaranden för resolution, kan inte uppnås i tillräcklig utsträckning av medlemsstaterna. På grund av de konsekvenser som ett fallerande institut får för hela EU kan de snarare uppnås bättre på EU-nivå genom EU-åtgärder.

Avsikten med den befintliga resolutionsramen har alltid varit att tillhandahålla en gemensam verktygslåda för att på ett ändamålsenligt sätt hantera eventuella bankfallissemang under ordnade former, oavsett bankens storlek, affärsmodell eller verksamhetsort, när detta är nödvändigt för att bevara den finansiella stabiliteten i EU eller i den medlemsstat eller region där banken är verksam, och för att skydda insättare utan att förlita sig på offentliga medel.

Genom förslaget ändras vissa bestämmelser i direktivet om återhämtning och resolution av banker för att förbättra den befintliga ramen, särskilt när det gäller att tillämpa ramen på mindre och medelstora banker, eftersom målen med ramen annars kanske inte uppnås.

Risker för den finansiella stabiliteten, insättarnas förtroende eller användningen av offentliga medel i en medlemsstat kan få långtgående konsekvenser i gränsöverskridande avseende och i slutändan leda till en fragmentering av den inre marknaden. Bristen på åtgärder på EU-nivå för mindre betydande banker och deras upplevda uteslutning från ett ömsesidigt skyddsnät skulle också kunna påverka deras möjligheter att få tillträde till marknader och locka insättare jämfört med betydande banker. Dessutom skulle nationella lösningar för att hantera bankfallissemang förvärra kopplingen mellan kreditinstitut och deras statsobligationer och undergräva idén bakom bankunionen om att införa ett paradigmskifte från räddningsaktioner till skuldnedskrivning.

De åtgärder som vidtas på EU-nivå för att reformera resolutionsramen kommer inte att innebära att det föreskrivs vilken strategi som ska användas när en bank fallerar. Valet mellan en EU-harmoniserad resolutionsstrategi eller ett EU-harmoniserat resolutionsverktyg och den nationella likvidationsstrategin kommer att förbli en angelägenhet för resolutionsmyndigheten på grundval av bedömningen av allmänintresset. Bedömningen anpassas till varje enskilt fall av fallissemang och styrs inte automatiskt av överväganden som bankstorlek, verksamhetens geografiska räckvidd och banksektorns struktur. I praktiken gör detta bedömningen av allmänintresset till subsidiaritetstestet i EU.

Även om en bedömning måste ske från fall till fall av huruvida en bank ska genomgå resolution eller inte är det på grund av alla instituts potentiella systempåverkan viktigt att bevara möjligheten för alla banker att genomgå resolution och att resolutionsmyndigheterna har rätt incitament att välja resolution, vilket redan fastställs i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

Medlemsstaterna får fortfarande överväga likvidation för mindre eller medelstora banker inom den reformerade ramen. I detta avseende kvarstår nationella insolvensförfaranden (som inte är harmoniserade) när ett insolvensförfarande anses vara ett bättre alternativ än resolution. På så sätt bevaras sortimentet av verktyg, inklusive de som ligger utanför resolution, såsom förebyggande åtgärder och säkerhetsåtgärder, resolutionsverktyg och alternativa åtgärder inom nationella insolvensförfaranden och utbetalning av garanterade insättningar vid avveckling där tillgångarna säljs var för sig.

En ändring av direktivet om återhämtning och resolution av banker anses därför vara det bästa alternativet. På så sätt uppnås rätt balans mellan en harmonisering av regler och bibehållen nationell flexibilitet, där så är relevant. Ändringarna skulle ytterligare främja en enhetlig tillämpning av resolutionsramen och ökad samstämmighet mellan tillsyns- och resolutionsmyndigheternas praxis samt säkerställa lika villkor på hela den inre marknaden för banktjänster. Detta är särskilt viktigt inom banksektorn, där många institut bedriver verksamhet på hela EU:s inre marknad. Dessa mål skulle inte uppnås med nationella regler.

- **Proportionalitetsprincipen**

Enligt proportionalitetsprincipen ska EU:s åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå deras mål, och vara förenliga med fördragens övergripande mål.

Proportionalitetsprincipen har varit en integrerad del av den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget. De föreslagna ändringarna har bedömts individuellt utifrån proportionalitetsprincipen. Dessutom har de befintliga reglernas bristande proportionalitet bedömts på flera områden och särskilda alternativ har analyserats i syfte att minska den administrativa bördan och kostnaderna för regelefterlevnad för mindre institut, särskilt genom att avskaffa skyldigheten att fastställa minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för vissa typer av enheter.

Villkoren för att få tillgång till finansieringsarrangemang för resolution inom den nuvarande ramen beaktar inte i tillräcklig utsträckning skillnader ur proportionalitetssynpunkt baserade på resolutionsstrategi, storlek och/eller affärsmodell. Bankernas förmåga att uppfylla villkoren för tillgång till finansieringsarrangemangen för resolution beror på vilka instrument som kan bli föremål för skuldnedskrivning enligt deras balansräkning vid tidpunkten för ingripandet. Det finns dock tecken på att somliga (mindre och medelstora) banker på vissa marknader möter strukturella svårigheter i fråga om att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Med tanke på dessa bankers specifika skuldstruktur (särskilt de som är starkt beroende av insättningsfinansiering) skulle vissa insättningar behöva skrivas ned för att banken ska få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution, vilket kan ge upphov till farhågor i fråga om den finansiella stabiliteten och operativa genomförbarheten med tanke på de ekonomiska och sociala konsekvenserna i flera medlemsstater. De föreslagna ändringarna (t.ex. tydliga regler för att skräddarsy minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsstrategier för överföring, införa ett enhetligt insättarföreträde och göra det möjligt för medel från insättningsgarantisystemet att överbrygga klyftan för att få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution) skulle förbättra tillgången till resolutionsfinansiering. De skulle också införa en ökad proportionalitet för banker som skulle försättas i resolution enligt överföringsstrategier genom att tillåta att insättningar skyddas mot skuldnedskrivning när så är lämpligt, och på ett ändamålsenligt sätt ta itu med problemet med finansiering av resolutionen utan att försvaga minimivillkoren för skuldnedskrivning för att få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution.

- **Val av instrument**

Det föreslås att åtgärderna ska genomföras genom att direktivet om återhämtning och resolution av banker ändras genom ett direktiv. De föreslagna åtgärderna hänvisar till eller vidareutvecklar redan befintliga bestämmelser i denna rättsakt.

Vissa av de föreslagna ändringarna, till exempel de som berör marknadsutträde efter en negativ bedömning av allmänintresset, skulle ge medlemsstaterna tillräcklig flexibilitet när de införlivas i nationell rätt för att behålla olika nationella regler om avveckling.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Ramen för krishantering och insättningsgaranti har utformats för att avvärja och hantera fallissemang för institut oavsett storlek eller affärsmodell. Den utvecklades med målet att upprätthålla den finansiella stabiliteten, skydda insättare, minimera användningen av offentligt stöd, begränsa de moraliska riskerna och förbättra den inre marknaden för finansiella tjänster. I utvärderingen drogs slutsatsen att ramen för krishantering och insättningsgaranti på det hela taget bör förbättras i vissa avseenden, t.ex. när det gäller att bättre skydda skattebetalarnas pengar.

Utvärderingen visar särskilt att rättssäkerheten och förutsägbarheten i hanteringen av bankfallissemang fortfarande är otillräcklig. Myndigheternas beslut om huruvida de ska använda sig av resolution eller insolvens kan skilja sig avsevärt åt mellan medlemsstaterna. Dessutom är de skyddsnät som finansieras av branschen inte alltid ändamålsenliga och skillnader i villkoren för att få tillgång till resolutionsfinansiering och finansiering utanför resolution kvarstår. Dessa påverkar incitamenten och skapar möjligheter till arbitrage när det fattas beslut om vilket krishanteringsverktyg som ska användas. Slutligen är skyddet för insättare fortfarande ojämnt och inkonsekvent i medlemsstaterna på ett antal områden.

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionen har genomfört omfattande åsiktsutbyten genom olika samrådsverktyg för att nå samtliga berörda parter i syfte att få bättre förståelse för hur ramen fungerar och det möjliga utrymmet för förbättringar.

Under 2020 inledde kommissionen ett samråd om en kombinerad inledande konsekvensbedömning och en färdplan i syfte att tillhandahålla en detaljerad analys av de åtgärder som ska vidtas på EU-nivå och den potentiella inverkan av de olika politiska alternativen på ekonomin, samhället och miljön.

Under 2021 inledde kommissionen två samråd: ett riktat respektive ett offentligt samråd för att inhämta synpunkter från berörda parter om hur ramen för krishantering och insättningsgaranti tillämpas och synpunkter på möjliga ändringar. Det riktade samrådet, som omfattade 39 allmänna och specifika tekniska frågor, var endast tillgängligt på engelska och öppet från den 26 januari till den 20 april 2021. Det offentliga samrådet bestod av tio allmänna frågor och var tillgängligt på samtliga EU-språk, och perioden för att lämna synpunkter löpte från den 25 februari till den 20 maj 2021.

Kommissionen var också värd för en högnivåkonferens den 18 mars 2021, då företrädare för alla berörda parter samlades. Under konferensen bekräftades vikten av att ha en ändamålsenlig ram, men även befintliga svagheter framhölls.

Kommissionens personal har också vid upprepade tillfällen samrått med medlemsstaterna om EU:s genomförande av ramen för krishantering och insättningsgaranti och om eventuella revideringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem inom ramen för kommissionens expertgrupp för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring. Parallellt med diskussionerna i expertgruppen behandlades också de frågor som tas upp i detta förslag vid möten i rådets förberedande organ, nämligen i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster och bankunionen och högnivågruppen för det europeiska insättningsgarantisystemet.

Under den förberedande fasen i utarbetandet av lagstiftningen höll kommissionens personal dessutom flera (fysiska och virtuella) möten med företrädare för banksektorn och andra berörda parter.

Resultaten från alla ovan nämnda initiativ har legat till grund för utarbetandet av detta förslag och den åtföljande konsekvensbedömningen. Initiativen har klart visat att de nuvarande reglerna behöver uppdateras och kompletteras för att vi på bästa sätt ska uppnå målen med ramen. I bilaga 2 till konsekvensbedömningen finns sammanfattningar av dessa samråd och den offentliga konferensen.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen riktade en begäran om råd till Europeiska bankmyndigheten (EBA) om finansiering vid insolvens och resolution. Kommissionen sökte riktade tekniska råd för att i) bedöma de rapporterade svårigheterna för vissa mindre och medelstora banker att emittera tillräckliga förlustabsorberande finansiella instrument, ii) granska de nuvarande kraven för att få tillgång till befintliga finansieringskällor inom den nuvarande ramen, och iii) bedöma de kvantitativa effekterna av olika möjliga politiska alternativ på området resolutionsfinansiering och insolvensfinansiering och deras ändamålsenlighet när det gäller att uppnå de politiska målen. EBA svarade i oktober 2021[17].

Kommissionen hade också nytta av det yttrande som plattformen Fit for Future lämnade i december 2021. I yttrandet betonades behovet av att på ett proportionerligt sätt göra ramen för krishantering och insättningsgaranti ändamålsenlig för alla banker, med beaktande av den potentiella inverkan på insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten.

- **Konsekvensbedömning[18]**

Det har utförts en omfattande konsekvensbedömning av förslaget under beaktande av återkopplingen från berörda parter och behovet av att ta itu med olika sammanlänkade frågor som sträcker sig över tre olika rättsakter.

I konsekvensbedömningen övervägdes en rad olika politiska alternativ för att ta itu med de problem som identifierats avseende utformningen och genomförandet av ramen för krishantering och insättningsgaranti. Mot bakgrund av de starka kopplingarna mellan verktygslådan för krishantering och dess finansiering beaktades i konsekvensbedömningen olika paket med politiska alternativ som kombinerar relevanta utformningsegenskaper hos ramen för krishantering och insättningsgaranti för att säkerställa en övergripande och konsekvent strategi. Vissa föreslagna ändringar – som rör åtgärder för tidigt ingripande, utlösande faktorer för att avgöra om en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera, och harmoniseringen av vissa inslag i direktivet om insättningsgarantisystem – är gemensamma för de olika paketen med alternativ som övervägts.

De olika paketen med alternativ är främst inriktade på att analysera de olika möjligheterna att på ett trovärdigt och ändamålsenligt sätt bredda tillämpningsområdet för resolution med utgångspunkt i ambitionen att förbättra tillgången till finansiering. I de politiska alternativen överväger man i synnerhet att underlätta användningen av medel från insättningsgarantisystemet vid resolution, bland annat genom att medlen fungerar som en bro, inom ramen för skyddsåtgärden med testet av det minst kostsamma scenariot, för att öka proportionaliteten vid tillgång till finansieringsarrangemang för resolution för banker, särskilt mindre och medelstora banker, som är föremål för överföringsstrategier med

[17] EBA (22.10.2021), *Call for advice regarding funding in resolution and insolvency*.

[18] Se hänvisningar till SWD(2023) 226 (sammanfattning av konsekvensbedömningen) och SEC(2023) 230 (det positiva yttrandet från nämnden för lagstiftningskontroll).

marknadsutträde. Vidare undersöks i de politiska alternativen möjligheten att använda medel från insättningsgarantisystem på ett mer ändamålsenligt och effektivt sätt inom ramen för ett harmoniserat test av det minst kostsamma scenariot när det gäller andra åtgärder än utbetalning av garanterade insättningar, med syftet att öka förenligheten hos incitamenten för resolutionsmyndigheter när de väljer det bäst lämpade verktyget för att hantera en kris. Frigörandet av medel från insättningsgarantisystemet för andra åtgärder än utbetalning av garanterade insättningar beror på var insättningsgarantisystemet befinner sig i rangordningen av fordringar. Därför undersöks i de politiska alternativen även olika scenarier för att harmonisera insättarföreträdet.

Mot bakgrund av dessa faktorer undersöks i konsekvensbedömningen tre möjliga paket med politiska alternativ som leder till resultat med varierande ambitionsnivåer. Varje paket syftar till att skapa en incitamentsbaserad ram genom att främja en mer konsekvent tillämpning av resolutionsverktyg, öka rättssäkerheten och förutsägbarheten, skapa lika villkor och underlätta tillgången till gemensamma skyddsnät, samtidigt som vissa alternativ utanför resolution bibehålls inom ramen för nationella insolvensförfaranden. Genom sin utformning uppnår dock de olika alternativen dessa mål i varierande utsträckning och deras politiska genomförbarhet skiljer sig åt.

Det föredragna alternativet innebär långtgående förbättringar av finansieringsmodellen som gör det möjligt att i betydande mån utvidga tillämpningsområdet för resolution till att omfatta fler mindre och medelstora banker och att bättre anpassa incitamenten för beslut om det bästa krisverktyget för dessa institut. Det ansågs vara mer ändamålsenligt, effektivt och enhetligt när det gäller att uppnå målen med ramen jämfört med andra alternativ, inklusive referensscenariot där inga åtgärder vidtas. Framför allt identifierades borttagandet av det företräde som insättningsgarantisystem har som det mest ändamålsenliga sättet att se till att medel från insättningsgarantisystem kan användas vid resolution. Det faktum att fordringar som härrör från insättningsgarantisystem har företräde är det främsta skälet till att medel från insättningsgarantisystem nästan aldrig kan användas till annat än utbetalningar av garanterade insättningar vid insolvens, eftersom detta inverkar på resultatet av testet av det minst kostsamma scenariot som ger företräde åt utbetalningar. Det konstaterades dock att företrädet i slutändan garderar insättningsgarantisystemens och banksektorns finansiella medel mot eventuella påfyllningar genom att hindra att medel från insättningsgarantisystemen används för att ingripa vid resolution utan att detta ger ett bättre skydd för garanterade insättningar. Det är därmed nödvändigt att ta bort företrädet för insättningsgarantisystem för att åtgärda det befintliga resultatet av testet av det minst kostsamma scenariot, som är vinklat mot utbetalning, och för att tillhandahålla tillräcklig resolutionsfinansiering så att resolution av mindre och medelstora banker möjliggörs via överföring av affärsverksamhet och marknadsutträde för den fallerande banken.

Konsekvensbedömningen inbegrep ytterligare ett alternativ som innebär en långtgående reform av ramen för krishantering och insättningsgaranti, inklusive det europeiska insättningsgarantisystemet, i form av en mellanliggande hybridmodell som skiljer sig från kommissionens förslag från 2015. Med detta alternativ erkänns vikten av att inrätta ett gemensamt insättningsgarantisystem för att ramen ska bli robust och för att bankunionen ska kunna fullbordas; det har dock bedömts som politiskt ogenomförbart i detta skede.

Förslaget skulle medföra kostnader för myndigheter och vissa banker, beroende på i vilken utsträckning resolutionen skulle utvidgas på grundval av bedömningar av allmänintresset från fall till fall och de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall. En användning av medel från insättningsgarantisystem och nationella resolutionsfonder eller den gemensamma resolutionsfonden skulle vara mer kostnadseffektivt när det gäller de finansiella medel som måste användas, men det kan också leda till behov av påfyllning genom bidrag från

branschen. På det hela taget skulle kostnaderna för resolutionsmyndigheter och banker ändå kompenseras av fördelarna med en ökad beredskap för ett bredare urval av banker, tydliga incitament vid beslut om vilka krisverktyg som ska användas, minskat utnyttjande av skattebetalarnas medel, ökad finansiell stabilitet och ökat förtroende bland insättarna, vilket skulle uppnås tack vare tydligare regler och tillgång till branschfinansierade skyddsnät. För konsumenter och allmänheten bör kostnaderna bli begränsade och tydligt uppvägas av fördelarna, särskilt genom ett ökat skydd för insättare, finansiell stabilitet och minskad användning av skattebetalarnas pengar.

Nämnden för lagstiftningskontroll gav sitt stöd till konsekvensbedömningen efter ett första negativt yttrande. I syfte att beakta nämndens synpunkter har konsekvensbedömningen utvidgats till att omfatta ytterligare förklaringar om i) de typer av problem som översynen syftar till att ta itu med och de allmänna fördelarna med resolution jämfört med insolvensförfaranden när det gäller att skydda den finansiella stabiliteten, värna insättarnas förtroende och minimera användningen av skattebetalarnas pengar, ii) förtydliganden om reformens förenlighet med subsidiaritetsprincipen, och iii) andra aspekter, såsom förenligheten med översynen av reglerna för statligt stöd, samspelet med kommissionens förslag från 2015 om det europeiska insättningsgarantisystemet, på vilket sätt EBA:s råd har beaktats och de villkor under vilka insättningsgarantisystem kan ingripa vid resolution.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Översynen är huvudsakligen inriktad på den övergripande utformningen av och funktionen hos ramen för krishantering och insättningsgaranti, med särskild uppmärksamhet mot mindre och medelstora banker och en mer likvärdig behandling av insättare. Den reform som föreslås förväntas medföra fördelar i fråga om ramens ändamålsenlighet och rättsliga klarhet.

Reformen är teknikneutral och påverkar inte den digitala beredskapen.

- **Grundläggande rättigheter**

EU har förbundit sig till höga standarder för skydd av de grundläggande rättigheterna och har undertecknat ett stort antal människorättskonventioner. Härvid är förslaget förenligt med dessa rättigheter, som anges i de viktigaste FN-konventionerna om mänskliga rättigheter och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som är en integrerad del av EU-fördragen och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget får inga konsekvenser för EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Enligt förslaget ska medlemsstaterna införliva ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker i sin nationella lagstiftning senast 18 månader efter att ändringsdirektivet har trätt i kraft.

Förslaget innehåller krav på att EBA ska utfärda standarder för vissa bestämmelser i ramen och rapportera till kommissionen om huruvida de har genomförts på ett ändamålsenligt sätt, t.ex. när det gäller resolutionsmyndigheters bedömningar av möjligheten till resolution eller förberedelser för verkställande av resolution.

Lagstiftningen kommer att utvärderas fem år efter tidsfristen för dess genomförande för att bedöma hur ändamålsenlig och effektiv den har varit i fråga om att uppnå dess mål och avgöra om nya åtgärder eller ändringar behövs.

6. INGÅENDE REDOGÖRELSE FÖR DE SPECIFIKA BESTÄMMELSERNA I FÖRSLAGET

Åtgärder för tidigt ingripande och förberedelser för resolution

Villkoren för att tillämpa åtgärder för tidigt ingripande, inbegripet avsättning av ledningen och utseende av tillfälliga förvaltare, ändras för att undanröja tvetydigheter och ge de behöriga myndigheterna den rättssäkerhet som krävs. Artiklarna 27.1, 28 och 29.1 ändras så att det fastställs att åtgärder för tidigt ingripande får användas när villkoren för tillsynsåtgärder enligt kapitalkravsdirektivet eller direktiv (EU) 2019/2034[19] (*värdepappersbolagsdirektivet*) är uppfyllda, men dessa åtgärder inte har vidtagits av institutet eller anses otillräckliga för att åtgärda de problem som har konstaterats. Befintliga utlösande faktorer som inte omfattas av kapitalkravsdirektivet eller värdepappersbolagsdirektivet behålls. Samtidigt tas den interna ordningsföljden mellan åtgärder för tidigt ingripande, avsättning av ledning och utseende av tillfälliga förvaltare bort – enligt förslaget är de alla föremål för samma utlösande faktorer, men de behöriga myndigheterna blir skyldiga att följa proportionalitetsprincipen när de väljer den bäst lämpade åtgärden vid varje omständighet. EBA:s mandat att utfärda riktlinjer för att främja en konsekvent tillämpning av de utlösande faktorerna bibehålls.

De åtgärder för tidigt ingripande som förtecknas i artikel 27 i direktivet om återhämtning och resolution av banker och som överlappar de tillgängliga tillsynsbefogenheterna enligt artikel 104 i kapitalkravsdirektivet eller artikel 49 i värdepappersbolagsdirektivet (vad gäller ledningsorganets analys av den finansiella situationen, avsättning av ledning som inte längre uppfyller lämplighetskriterierna, ändringar av affärsstrategin och institutets operativa struktur) stryks från direktivet om återhämtning och resolution av banker och behålls endast i kapitalkravsdirektivet/värdepappersbolagsdirektivet. Detta bör bidra till att komma till rätta med de praktiska och administrativa utmaningar som de behöriga myndigheterna har stött på vid tillämpningen av dessa överlappande åtgärder.

I syfte att utvidga de begränsade bestämmelser i direktivet om återhämtning och resolution av banker som föreskriver samarbete mellan de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna när en banks finansiella ställning börjar försämras, beskrivs i en ny artikel 30a de behöriga myndigheternas och resolutionsmyndigheternas samverkan och ansvar inför resolutionen. Den behöriga myndigheten är skyldig att underrätta resolutionsmyndigheten när den antar vissa tillsynsåtgärder enligt kapitalkravsdirektivet eller värdepappersbolagsdirektivet (särskilt de som tidigare överlappade åtgärder för tidigt ingripande), när den anser att villkoren för tidigt ingripande är uppfyllda och när den faktiskt tillämpar åtgärder för tidigt ingripande. De behöriga myndigheterna bör i samarbete med resolutionsmyndigheterna övervaka institutets finansiella ställning och efterlevnad av eventuella införda åtgärder. Samtidigt måste den behöriga myndigheten förse resolutionsmyndigheten med all information som krävs för att förbereda en resolution eller kräva att institutet självt tillhandahåller den. Det klargörs också att resolutionsmyndigheten har befogenhet att saluföra eller vidta åtgärder för att saluföra institutet och att begära att ett

[19] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2034 av den 27 november 2019 om tillsyn av värdepappersföretag och om ändring av direktiven 2002/87/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU och 2014/65/EU (EUT L 314, 5.12.2019, s. 64).

virtuellt datarum inrättas utan att vara beroende av att åtgärder för tidigt ingripande först vidtas. I syfte att säkerställa konsekvens och ändamålsenlighet är de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna skyldiga att bedriva ett nära samarbete när de överväger att vidta åtgärder för tidigt ingripande eller förbereda resolution.

Tidig varning för fallissemang eller sannolikt fallissemang

I artikel 30a ingår ett krav på den behöriga myndigheten att i tillräckligt god tid underrätta resolutionsmyndigheten så snart den anser att det föreligger en väsentlig risk för att ett institut eller en enhet uppfyller villkoren för att anses fallera eller sannolikt komma att fallera, i enlighet med artikel 32.4. Denna underrättelse bör innehålla skälen till den behöriga myndighetens bedömning samt en översikt över de alternativa lösningar som inom rimlig tid kan förhindra att det berörda institutet eller den berörda enheten fallerar.

Med tanke på den avgörande roll som tidpunkten för resolutionsåtgärder spelar när det gäller att i så stor utsträckning som möjligt bevara institutets eller enhetens kapitalnivåer, minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder samt likviditet, och mer allmänt säkerställa att resolutionsmyndigheten har de nödvändiga förutsättningarna för att kunna genomföra den resolutionsstrategi som utarbetats för varje institut eller enhet, ges resolutionsmyndigheten befogenhet att i nära samarbete med den behöriga myndigheten bedöma vad den anser vara en rimlig tidsram för att söka efter privata eller administrativa lösningar som kan förhindra fallissemanget. Under denna period för tidig varning bör den behöriga myndigheten fortsätta att utöva sina befogenheter, samtidigt som den samarbetar med resolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 30a. Den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten bör i nära samarbete övervaka utvecklingen av institutets eller enhetens situation och genomförandet av alternativa åtgärder. I det sammanhanget bör resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten sammanträda regelbundet, och resolutionsmyndigheten bör besluta hur ofta dessa möten ska hållas.

Om ingen annan lämplig alternativ åtgärd som skulle avvärja fallissemanget finns eller genomförs inom denna tidsram, bör den behöriga myndigheten bedöma om institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Om den behöriga myndigheten konstaterar att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera bör den formellt underrätta resolutionsmyndigheten om detta i enlighet med förfarandet i artikel 32.1 och 32.2. Resolutionsmyndigheten får också själv göra denna bedömning, om medlemsstaten har utnyttjat det nationella alternativ som anges i artikel 32.2. Resolutionsmyndigheten bör sedan avgöra om villkoren för resolution är uppfyllda. Om bedömningen av allmänintresset leder till att institutet eller enheten behöver försättas i resolution bör resolutionsmyndigheten därefter anta ett beslut om resolutionsåtgärder. Detta är i linje med EU-domstolens senaste rättspraxis i ett ärende inom bankunionen, enligt vilken ECB:s bedömning är en förberedande åtgärd som syftar till att göra det möjligt för SRB att fatta ett beslut om resolution av en bank. Domstolen konstaterade vidare att SRB har exklusiv befogenhet att bedöma de villkor som krävs för tillämpningen av resolutionsåtgärder, under förutsättning att kommissionen godkänner resolutionsordningen och, i tillämpliga fall, att rådet beslutar att inte invända[20].

Bedömning av allmänintresset

Ramen för krishantering och insättningsgaranti utformades för att avvärja och hantera fallissemang för institut oavsett storlek samtidigt som den skyddar insättare och skattebetalare. Om en bank anses fallera eller sannolikt komma att fallera och det ligger i

[20] Beslut av den 6 maj 2019, ABLV Bank/ECB, T-281/18, EU:T:2019:296, punkterna 34–36 och dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank/ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkterna 62–71.

allmänintresset att den försätts i resolution, kommer resolutionsmyndigheterna att ingripa med hjälp av de verktyg och befogenheter som beviljas genom direktivet om återhämtning och resolution av banker i avsaknad av en privat lösning. Om resolution inte ligger i allmänintresset bör bankfallissemanget hanteras genom nationella ordnade avvecklingsförfaranden som genomförs av nationella myndigheter, eventuellt med finansiering från insättningsgarantisystemet eller andra finansieringskällor, beroende på vad som är lämpligt.

Vid bedömningen av allmänintresset görs i huvudsak en jämförelse mellan resolution och insolvens, och i synnerhet en bedömning av hur varje scenario bidrar till att uppnå resolutionsmålen. De resolutionsmål mot vilka bedömningen görs omfattar i) inverkan på den finansiella stabiliteten (en omfattande kris kan göra att bedömningen av allmänintresset leder fram till ett annat resultat än ett idiosynkratiskt fallissemang), ii) en bedömning av inverkan på bankens kritiska funktioner, och iii) behovet av att begränsa användningen av extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Inom den nuvarande ramen kan resolution endast väljas om man genom insolvens inte skulle kunna uppnå resolutionsmålen i samma utsträckning.

Direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ger resolutionsmyndigheterna ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när de genomför bedömningen av allmänintresset, vilket leder till skilda tillämpningar och tolkningar som inte alltid till fullo återspeglar logiken i och avsikten med lagstiftningen. I vissa fall, särskilt inom bankunionen, har bedömningen av allmänintresset tillämpats ganska restriktivt.

För att minimera skillnaderna och vidga tillämpningen av bedömningen av allmänintresset, dvs. bredda tillämpningsområdet för resolution, omfattar förslaget följande lagstiftningsändringar:

Ändringar av resolutionsmålen

Den nuvarande definitionen av ”kritiska funktioner” innehåller ingen uttrycklig hänvisning till hur störningar i dessa funktioner påverkar realekonomin och den finansiella stabiliteten på regional nivå, vilket leder till en möjlig tolkning att funktioner endast kan betraktas som kritiska om upphörandet av dessa får konsekvenser på nationell nivå. I syfte att undvika skilda tolkningar läggs det i definitionen av ”kritiska funktioner” till en hänvisning till konsekvenserna på ”nationell eller regional nivå” när det gäller de störningar som upphörandet av dessa funktioner leder till i realekonomin eller för den finansiella stabiliteten (artikel 2.1.35).

Resolutionsmålet att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd gör det inte möjligt att skilja mellan användningen av nationella budgetmedel och branschfinansierade skyddsnät (nationella resolutionsfonder, den gemensamma resolutionsfonden eller insättningsgarantisystem). Därför ändras detta resolutionsmål till att inkludera en särskild hänvisning till stöd från en medlemsstats budget, för att visa att finansiering från branschfinansierade skyddsnät bör anses vara att föredra framför finansiering som stöds av skattebetalarnas pengar (artikel 31.1 c). Detta kompletteras med en ändring av förfaranderegelrna för bedömningen av allmänintresset, som innebär att resolutionsmyndigheten är skyldig att beakta och jämföra allt extraordinärt offentligt finansiellt stöd som rimligen kan förväntas tillhandahållas till institutet vid resolution med stödet i det kontrafaktiska insolvensscenariot. Om likvidationsstöd förväntas i det kontrafaktiska insolvensscenariot bör detta leda till en positiv bedömning av allmänintresset (artikel 32.5 andra stycket).

Resolutionsmålet om insättarskydd ändras för att klargöra att resolution bör syfta till att skydda insättare, samtidigt som förlusterna för insättningsgarantisystem minimeras. Detta innebär att resolution bör vara att föredra om insolvens skulle medföra högre kostnader för insättningsgarantisystemet.

Förfarandeändringar av jämförelsen mellan resolution och nationella insolvensförfaranden

Enligt det nuvarande direktivet om återhämtning och resolution av banker förväntas resolutionsmyndigheter välja insolvens om inte valet av resolution skulle uppnå resolutionsmålen bättre. I den nuvarande texten i artikel 32.5 fastställs att resolution endast ska väljas när en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla resolutionsmålen i samma utsträckning. För att göra det möjligt att bredda tillämpningen av resolution ändras artikel 32.5 första stycket i syfte att klargöra att nationella insolvensförfaranden endast bör vara den föredragna strategin när de bidrar till att uppnå ramens mål på ett bättre sätt än resolution (och inte i samma utsträckning). Även om insolvens bibehålls som standardalternativ leder ändringsförslaget till en ökad bevisbörda för resolutionsmyndigheterna när det gäller att visa att resolution inte ligger i allmänintresset. Bedömningen av allmänintresset kommer dock att förbli ett beslut från fall till fall som fattas av resolutionsmyndigheten.

Användning av insättningsgarantisystem vid resolution

En grundläggande princip i den nuvarande resolutionsramen är att resolutionsfinansiering först och främst bör tillhandahållas genom bankens interna resurser (dess kapital och andra skulder, inklusive vissa kategorier av insättningar), som används för att täcka dess förluster. Dessa kan kompletteras med externa finansieringskällor, nämligen 1) finansieringsarrangemanget för resolution – men först efter det att 8 % av bankens kapital och skulder har använts för att täcka dess förluster – och 2) insättningsgarantisystemet – i stället för garanterade insättare upp till det förlustbelopp som de skulle ha drabbats av (om de hade kunnat bli föremål för förluster vid resolution). För vissa mindre och medelstora banker, särskilt de som främst finansieras med insättningar, kan det vara mycket svårt att uppfylla dessa krav på att få tillgång till branschfinansierad extern finansiering utan nedskrivning av insättningar som överstiger garantinivån och de som inte omfattas av garantin. I vissa fall kan dock förluster på insättningar leda till omfattande spridningseffekter och finansiell instabilitet, vilket ökar riskerna för större bankrusningar och därmed också får allvarliga negativa konsekvenser för realekonomin.

För att säkerställa en högre grad av proportionalitet i resolutionsramen, öka tillämpningen av överföringsverktyg vid resolution för mindre eller medelstora banker som kommer att göra ett marknadsutträde och underlätta ingripanden från insättningsgarantisystem till stöd för sådana verktyg när så behövs för att förhindra att insättare bär förluster, ändras artikel 109 för att klargöra vissa aspekter av användningen av insättningsgarantisystem vid resolution. Den grundläggande principen att den första försvarslinjen i händelse av en bank i fallissemang alltid bör vara bankernas interna förlustabsorberingskapacitet, liksom villkoren för tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution, bibehålls. I artikel 109 klargörs särskilt att insättningsgarantisystemet kan användas för att stödja överföringstransaktioner som omfattar garanterade insättningar och, på vissa villkor, även kvalificerade insättningar som överstiger garantinivån och insättningar som inte omfattas av garantin från insättningsgarantisystemet. Bidraget från insättningsgarantisystemet bör täcka en del av eller hela skillnaden mellan värdet av de insättningar som överförs till en köpare eller ett broinstitut och värdet av de överförda tillgångarna. Om köparen kräver ett bidrag som en del av transaktionen för att säkerställa dess kapitalneutralitet och se till att köparens kapitalkrav fortsatt uppfylls får insättningsgarantisystemet också bidra till detta.

För att undvika förbrukning av medel och säkerställa att insättningsgarantisystemet har tillräckliga resurser för att upprätthålla sina funktioner omfattas bidrag från insättningsgarantisystemet vid resolution av vissa begränsningar.

Å ena sidan krävs det enligt artikel 109.1 att eventuella förluster som insättningsgarantisystemet kan drabbas av till följd av ett resolutionsingripande inte överstiger den förlust som det skulle drabbas av vid insolvens om det betalade ut garanterade insättare och övertog deras fordringar. Detta belopp fastställs av insättningsgarantisystemet på grundval av testet av det minst kostsamma scenariot, i enlighet med de kriterier och den metod som fastställs i direktivet om insättningsgarantisystem för eventuell användning av insättningsgarantisystem. Samma kriterier och metod ska också användas för att fastställa den behandling som insättningsgarantisystemet skulle ha fått om institutet hade inlett ett normalt insolvensförfarande vid värderingen i efterhand enligt artikel 74 i syfte att bedöma efterlevnaden av principen om ”inte sämre villkor för borgenär” och fastställa om eventuell ersättning ska betalas till insättningsgarantisystemet.

Å andra sidan får bidraget från insättningsgarantisystemet inte överstiga ett eventuellt underskott i värdet på de tillgångar i institutet under resolution som överförs till köparen eller broinstitutet jämfört med värdet av överförda insättningar och skulder med samma prioritet som eller högre prioritet än dessa insättningar vid insolvens. Syftet är att säkerställa att bidraget från insättningsgarantisystemet endast används för att i tillämpliga fall skydda insättare, och inte för att skydda borgenärer som har lägre prioritet än insättningar vid insolvens.

Vidare klargörs det i artikel 109.1 att insättningsgarantisystemet endast kan bidra till en transaktion som omfattar alla insättningar om resolutionsmyndigheten drar slutsatsen att de kvalificerade insättningar som överstiger den garantinivå som tillhandahålls av insättningsgarantisystemet, samt de insättningar som inte omfattas av garantin, bör skyddas mot förluster och inte kan skrivas ned eller lämnas kvar i den resterande delen av institutet under resolution, som kommer att avvecklas. Detta skulle i synnerhet vara fallet om undantagandet är absolut nödvändigt och proportionerligt för att kritiska funktioner och kärnaffärsområden ska kunna upprätthållas eller när så är nödvändigt för att undvika omfattande spridningseffekter och finansiell instabilitet som skulle kunna orsaka en allvarlig störning i unionens eller en medlemsstats ekonomi. För att säkerställa tillgång till finansieringsarrangemang för resolution där så krävs för genomförandet av en överföringsstrategi föreskrivs i artikel 109.2b att bidrag från insättningsgarantisystemet vid resolution ska tas med i beräkningen avseende kravet på 8 % av de totala skulderna och kapitalbasen (TLOF) för att få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution. Om bidraget från aktieägare och borgenärer i institutet under resolution genom minskning, nedskrivning eller konvertering av deras skulder, sammanräknat med bidraget från insättningsgarantisystemet, uppgår till minst 8 % av institutets totala skulder, inklusive kapitalbasen, kommer resolutionsmyndigheten att kunna använda finansieringsarrangemanget för resolution för att finansiera resolutionsåtgärden, vilket måste leda till ett marknadsutträde för det fallerande institutet. För att säkerställa att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (MREL) förblir den första försvarslinjen och för att upprätthålla lika villkor bör detta endast vara möjligt för institut för vilka resolutionsplanen eller koncernresolutionsplanen inte föreskriver avveckling under ordnade former i händelse av fallissemang, med tanke på att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för dessa institut har fastställts till en nivå som omfattar både förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbelopp.

Användningen av medel från insättningsgarantisystemet för att möjliggöra tillgång till finansieringsarrangemangen för resolution förväntas inte påverka institutens incitament att

uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Detta beror på att incitamenten att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ingår som en del i styrningen av ramen. Resolutionsmyndigheterna kalibrerar MREL-kraven för alla institut med resolutionsstrategier, inbegripet mindre och medelstora institut när så är lämpligt, i enlighet med befintliga rättsliga bestämmelser och tar itu med eventuell underlåtenhet att uppfylla kraven med hjälp av flera olika åtgärder. Dessutom kommer institutens skyldighet att offentliggöra sitt MREL-krav och sin MREL-kapacitet, som kommer att börja tillämpas 2024 (i enlighet med de befintliga reglerna), att stärka marknadsdisciplinen och efterlevnaden. Vidare kommer det endast att vara möjligt att använda insättningsgarantisystemet för att underlätta tillgången till finansieringsarrangemanget för resolution när det rör sig om överföringsstrategier med marknadsutträde och från fall till fall när resolutionsmyndigheterna anser det motiverat. Eftersom det fallerade institutet kommer att göra ett marknadsutträde efter resolution om medel från insättningsgarantisystemen används, förhindrar detta system i praktiken alla fördelar vid kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eller användningen av medel från insättningsgarantisystemet jämfört med andra institut som skulle fortsätta sin verksamhet efter en omstrukturering. Det är viktigt att notera att moralisk risk föreligger på grund av möjligheten till subventioner utanför resolution i form av offentliga medel vid insolvens. Genom att möjliggöra en mer trovärdig tillämpning av resolution genom användning av insättningsgarantisystem i specifika fall syftar reformen till att motverka användningen av skattebetalarnas pengar, något som kan påverka marknadens förväntningar på förhand, och på så sätt öka marknadsdisciplinen och minska den moraliska risken. Slutligen är användningen av bidraget från insättningsgarantisystemet för att uppfylla TLOF-tröskelvärdet på 8 % för att få tillgång till finansieringsarrangemangen för resolution begränsad till de institut för vilka ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder har fastställts (dvs. institut och enheter som inte har identifierats som avvecklingsenheter) och omfattar både förlustabsorberings- och rekapitaliseringskomponenterna, mot bakgrund av att respektive resolutionsplan eller koncernresolutionsplan inte föreskriver avveckling i händelse av fallissemang.

Insättarföreträde

Enligt den nuvarande ordalydelsen i artikel 108.1 föreskrivs i direktivet om återhämtning och resolution av banker ett insättarföreträde i tre steg i rangordningen av fordringar. I artikeln föreskrivs att garanterade insättningar och fordringar som härrör från insättningsgarantisystem måste ges så kallat högsta företräde i rangordningen av borgenärer enligt insolvenslagstiftningen i varje medlemsstat i förhållande till icke-garanterade prioriterade insättningar (den del av de kvalificerade insättningarna från fysiska personer och små och medelstora företag som överstiger garantinivån på 100 000 EUR). De sistnämnda måste ges högre prioritet än fordringar från ordinarie borgenärer utan säkerhet.

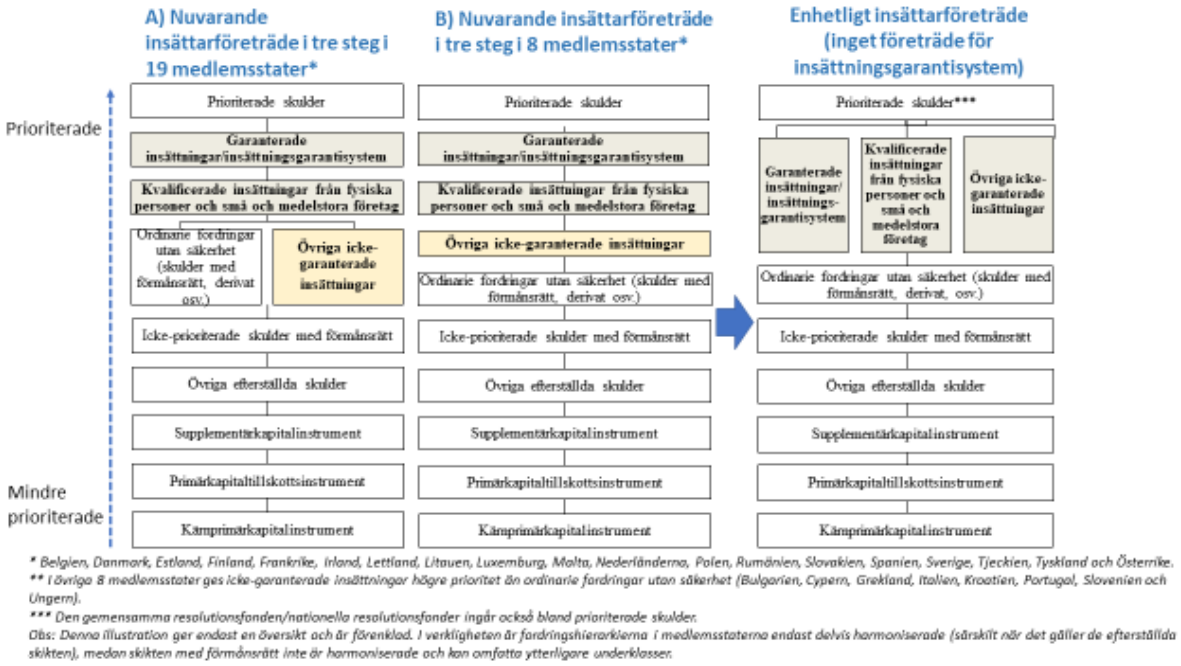
Direktivet om återhämtning och resolution av banker omfattar för närvarande inga bestämmelser när det gäller rangordningen av de återstående insättningarna, dvs. icke-garanterade och icke-prioriterade insättningar (dvs. insättningar från företag som inte är små och medelstora företag och som överstiger garantinivån på 100 000 EUR) och undantagna insättningar (som enligt den nuvarande ramen omfattar insättningar från myndigheter, enheter i den finansiella sektorn och pensionsfonder). I de flesta medlemsstater ges icke-garanterade och icke-prioriterade insättningar samma prioritet som ordinarie fordringar utan säkerhet vid insolvens, inklusive prioriterade skuldinstrument som är kvalificerade för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (avsnitt A i figuren nedan), medan de i en minoritet av medlemsstaterna redan ges högre prioritet än ordinarie fordringar utan säkerhet (avsnitt B i figuren nedan).

Det företräde som insättningsgarantisystemet har inom den nuvarande ramen (dvs. att det prioriteras högre än fordringar från insättare som inte garanteras) påverkar resultaten av testet av det minst kostsamma scenariot på ett sådant sätt att medel från insättningsgarantisystemet nästan aldrig kan användas till annat än utbetalningar av garanterade insättningar vid insolvens, eftersom insättningsgarantisystemet skulle förvänta sig en fullständig eller mycket hög återbetalning av de resurser som använts för att ersätta garanterade insättningar.

Samtidigt leder avsaknaden av ett generellt insättarföreträde (dvs. att alla insättningar prioriteras högre än ordinarie fordringar utan säkerhet) i vissa medlemsstater till ojämlika villkor och potentiella hinder för resolution i gränsöverskridande sammanhang och kan medföra att principen om ”inte sämre villkor för borgenär” åsidosätts, när det av skäl som rör finansiell stabilitet är nödvändigt att utesluta icke-garanterade insättningar från att bära förluster.

För att underlätta användningen av insättningsgarantisystemet vid resolution enligt skyddsåtgärden med testet av det minst kostsamma scenariot när detta är nödvändigt för att upprätthålla den finansiella stabiliteten och skydda insättare, samt för att avlägsna hinder för resolution, ändras artikel 108.1 så att ett generellt insättarföreträde med enhetlig rangordning införs. Detta skulle uppnås genom att två ändringar görs. För det första utvidgas det rättsliga företrädet i medlemsstaternas insolvenslagstiftning som krävs enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker i förhållande till ordinarie fordringar utan säkerhet till att omfatta alla insättningar. Detta innebär att alla insättningar, inklusive kvalificerade insättningar från stora företag och undantagna insättningar, ges högre prioritet än ordinarie fordringar utan säkerhet. För det andra ersätts den relativa rangordningen mellan de olika kategorierna av insättningar med ett enhetligt insättarföreträde, som innebär att företrädet för insättningsgarantisystem och garanterade insättningar tas bort och att alla insättningar likställs (dvs. de ligger på samma nivå sinsemellan) och har högre prioritet än ordinarie fordringar utan säkerhet.

Översikt över borgenärshierarkin vid insolvens enligt den nuvarande ramen (insättarföreträde i tre steg) och enligt den föreslagna reformen (generellt insättarföreträde med enhetlig rangordning).

Källa: Kommissionsanställda.

Såsom framgår av konsekvensbedömningen skulle ett enhetligt insättarföreträde inte inkräkta på det skydd som garanterade insättare för närvarande åtnjuter, som alltid är försäkrade enligt direktivet om insättningsgarantisystem om deras konton blir otillgängliga och obligatoriskt utesluts från att bära förluster vid resolution (artikel 44.2 i direktivet om återhämtning och resolution av banker). Att fordringar som härrör från insättningsgarantisystem ges högre prioritet skyddar i stället banksektorn, som betalar in avgifter till insättningsgarantisystemet. Ur banksektorns synvinkel leder dock den högre prioritet som insättningsgarantisystemen ges inte nödvändigtvis till att behovet av påfyllning av insättningsgarantisystemet minskar, eftersom denna högre prioritet innebär att medel från insättningsgarantisystemet oftare skulle användas till utbetalningar än vid överföringsstrategier vid resolution. Detta beror på att en utbetalning kräver att insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel används för att täcka bruttobeloppet för garanterade insättningar, och det uppstår en viss tidsfördröjning mellan utbetalningen och återbetalningen i de ibland långdragna insolvensförfarandena, samt en förlust av tillgångarnas franchisevärde.

När det gäller argumentet om kostnadseffektivitet i samband med användningen av medel från insättningsgarantisystemet vid resolution jämfört med kostnaden för utbetalning av garanterade insättningar vid insolvens, hänvisas i konsekvensbedömningen[21] till empiriska bevis som visar att utbetalningen av garanterade insättningar snabbt kan förbruka insättningsgarantisystemets finansiella medel (även om det är fullt påfyllt) eller att insättningsgarantisystemets finansiella medel i vissa fall inte klarar en utbetalningshändelse när beloppet för de garanterade insättningarna är betydande. I detta avseende syftar översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti till att möjliggöra billigare och kostnadseffektivare alternativa användningar av insättningsgarantisystemet vid resolution

[21] ECB (oktober 2022), *Protecting depositors and saving money - why DGS in the EU should be able to support transfers of assets and liabilities when a bank fails*.

jämfört med kostnaden för utbetalningar från insättningsgarantisystemet vid insolvens, i syfte att stödja en överföring av tillgångar och skulder (inklusive insättningar) följt av marknadsutträde. Se konsekvensbedömningen för en omfattande analys (inklusive EBA:s svar på kommissionens begäran om råd från oktober 2021).

Villkor för extraordinärt offentligt finansiellt stöd

För att säkerställa att offentliga medel i form av extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte används till att stödja institut eller enheter som inte är finansiellt bärkraftiga, är det nödvändigt att fastställa strikta villkor för när sådant stöd kan tillhandahållas och hur det kan utformas. De befintliga reglerna innebär vissa begränsningar men är inte tillräckligt exakta. Extraordinärt offentligt finansiellt stöd utanför resolution bör begränsas till fall av förebyggande rekapitalisering, förebyggande åtgärder av insättningsgarantisystem som syftar till att bevara kreditinstitutens finansiella sundhet och långsiktiga bärkraft, åtgärder som insättningsgarantisystemet vidtar för att bevara insättarnas tillgång och andra former av stöd som beviljas i samband med avvecklingsförfaranden. Tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd i andra situationer än resolution bör inte tillåtas och bör leda till att det institut eller den enhet som mottar stödet anses fallera eller sannolikt komma att fallera.

Förebyggande rekapitalisering

Särskild uppmärksamhet måste ägnas det extraordinära offentliga finansiella stöd som beviljas i form av förebyggande rekapitalisering. Det är nödvändigt att tydligare fastställa de tillåtna former av säkerhetsåtgärder som tillhandahålls utanför resolution och som syftar till att rekapitalisera den berörda enheten. De åtgärder som beviljas bör vara tillfälliga eftersom de är avsedda att hantera negativa konsekvenser av externa chocker och inte användas för att kompensera för inneboende svagheter som exempelvis är kopplade till en föråldrad affärsmodell. Användningen av eviga instrument, såsom kärnprimärkapitalinstrument, bör utgöra undantag och endast vara möjlig om andra former av kapitalinstrument inte räcker till. En sådan ändring är nödvändig för att säkerställa att stödet förblir tillfälligt. Det behövs även strängare och tydligare krav på att i förväg fastställa säkerhetsåtgärdernas varaktighet och exitstrategi. Den enhet som mottar stöd bör vara solvent vid den tidpunkt då åtgärderna tillämpas, vilket innebär att den behöriga myndigheten bedömer att enheten inte bryter eller sannolikt inte kommer att bryta mot tillämpliga kapitalkrav inom de närmaste tolv månaderna. Om de villkor enligt vilka stödet beviljas inte uppfylls bör den enhet som tar emot stödet anses fallera eller sannolikt komma att fallera.

Artikel 32b och marknadsutträde

Även om tillämpningen av resolution eventuellt utvidgas kommer en resolution av vissa EU-banker inte att ligga i allmänintresset. I sådana fall bör bankerna avvecklas i enlighet med nationell lagstiftning. De tillämpliga nationella reglerna skiljer sig avsevärt åt mellan EU:s medlemsstater, både när det gäller villkoren för att inleda ett förfarande och själva förfarandets struktur. I vissa medlemsstater skulle banken hamna i normal insolvens, i andra medlemsstater finns särskilda insolvens- eller likvidationsordningar för banker eller flera förfaranden som inte alltid nödvändigtvis leder till ett marknadsutträde för banken. Dessutom är de utlösande faktorerna för att inleda nationella insolvensförfaranden inte alltid anpassade till fastställandet av fallissemang eller sannolikt fallissemang enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker. Detta kan skapa osäkerhet om huruvida insolvensförfaranden kan inledas (”limbosituationer”) eller om huruvida förfarandet leder till ett tydligt resultat när det gäller att säkerställa ett marknadsutträde.

För att hantera sådana situationer infördes genom 2019 års bankpaket artikel 32b, enligt vilken medlemsstaterna ska säkerställa avveckling under ordnade former i enlighet med

tillämplig nationell rätt av fallerande banker som inte försätts i resolution på grund av en negativ bedömning av allmänintresset. Det räcker dock inte att dessa bestämmelser genomförs i de nationella rättsliga ramarna för att hantera alla kvarstående risker för att fallerande institut inte utträder från marknaden. Framför allt råder det fortfarande osäkerhet om vilket förfarande som ska tillämpas i dessa fall, särskilt om endast normala insolvensförfaranden bör tillämpas eller om andra nationella förfaranden också kan tillämpas.

För att komma till rätta med den befintliga inkonsekvensen och osäkerheten i medlemsstaterna ändras därför artikel 32b så att den ger ytterligare vägledning och ökad klarhet och säkerställer att de tillämpliga nationella förfarandena leder till ett marknadsutträde för banken inom rimlig tid. Ändringarna syftar varken till eller leder till en harmonisering av de nationella insolvensreglerna, och ett handlingsutrymme på nationell nivå bevaras när det gäller hur detta marknadsutträde ska gå till (dvs. antingen genom försäljning eller på annat sätt).

I detta sammanhang föreslås också att man ytterligare stärker den roll som återkallandet av bankens tillstånd spelar när det förklaras att banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, och ingen resolution följer. Genom den nya bestämmelsen i artikel 32b.3 ges tillsynsmyndigheten befogenhet att återkalla tillståndet enbart på grundval av fastställandet att banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, vilket i sin tur ska vara ett tillräckligt villkor för att de relevanta nationella administrativa eller rättsliga myndigheterna utan dröjsmål ska kunna inleda det tillämpliga nationella avvecklingsförfarandet.

Ändringar avseende minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier

Som en del av resolutionsplaneringen fastställer resolutionsmyndigheterna de föredragna och alternativa resolutionsstrategierna och förbereder tillämpningen av relevanta verktyg för att säkerställa att de genomförs på ett effektivt sätt. När det rör sig om stora och komplexa institut förväntas skuldnedskrivning i befintlig juridisk person i allmänhet vara det föredragna resolutionsverktyget, vilket innebär nedskrivning och konvertering av kapitalbasen och de kvalificerade skulderna för att absorbera förluster och rekapitalisera banken efter resolution.

Samtidigt kan vissa mindre och medelstora institut med affärsmodeller som främst bygger på finansiering genom eget kapital och insättningar vara kandidater för strategier med överföringsverktyg som innebär att delar av eller hela verksamheten säljs till en köpare eller ett broinstitut, att nödlidande tillgångar överförs till en tillgångsförvaltningsenhet och att institutet gör ett marknadsutträde.

Som redan anges i den nuvarande ramen bör nivån på MREL-kravet återspegla den föredragna resolutionsstrategin. Den befintliga bestämmelsen i artikel 45c fokuserar på kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsstrategier (krav på förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbelopp, med detaljerade regler för hur vardera bör justeras och efterställningskrav som främst är inriktade på att säkerställa efterlevnad av TLOF-kravet på 8 %). Samtidigt som möjligheten erkänns att använda andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivning, reglerar det nuvarande direktivet om återhämtning och resolution av banker inte i detalj kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier. Detta leder i praktiken till rättslig osäkerhet och till att resolutionsmyndigheterna tillämpar olika metoder när de fastställer minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för sådana strategier.

Därför är det nödvändigt att skapa en tydligare rättslig grund för att skilja kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier från den som görs för skuldnedskrivning, även för proportionalitetens skull och för en konsekvent

tillämpning. I detta avseende, och med beaktande av resolutionsmyndigheternas nuvarande praxis, läggs en ny artikel 45ca till som fastställer de principer som bör beaktas vid kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier – storlek, affärsmodell, riskprofil, överföringsbarhetsanalys, säljbarhet, huruvida strategin består i överföring av tillgångar eller överlåtelse av aktier och kompletterande användning av en tillgångsförvaltningsenhet för tillgångar som inte kan överföras.

Ändringarna stärker principen om att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör förbli den första och huvudsakliga försvarslinjen för alla banker, även för dem som blir föremål för en överföringsstrategi och marknadsutträde, för att säkerställa att förlusterna i största möjliga utsträckning absorberas av aktieägare och borgenärer.

Beräkningar av det kombinerade buffertkravet vid förbud mot vissa utdelningar

För att åtgärda en befintlig lucka i den rättsliga tydligheten i den nuvarande ramen när det gäller resolutionsmyndigheternas befogenhet att förbjuda vissa utdelningar i händelse av att en enhet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet utöver sitt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i synnerhet när enheten inte omfattas av det kombinerade buffertkravet (enligt artikel 104a i direktiv 2013/36/EU) på samma grunder som dess minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, införs en ny punkt 7 i artikel 16a som klargör att befogenheten att förbjuda vissa utdelningar bör tillämpas på grundval av en uppskattning av det kombinerade buffertkrav som följer av den delegerade akten enligt artikel 45c.4, i vilken det preciseras vilken metod resolutionsmyndigheterna ska använda för att uppskatta det kombinerade buffertkravet under sådana omständigheter.

Undantag av mindre betydelse från vissa MREL-krav

Enligt reglerna för minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder i direktivet om återhämtning och resolution av banker omfattas sådana strukturellt efterställda skulder som avses i artikel 72b.2 d iii i kapitalkravsförordningen av den definition av ”efterställda kvalificerade instrument” som används i hela artikel 45b i direktivet om återhämtning och resolution av banker. Skulder som i kapitalkravsförordningen får kvalificeras enligt undantaget av mindre betydelse i artikel 72b.4 i kapitalkravsförordningen klassificeras dock inte som ”efterställda kvalificerade instrument” enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker eftersom artikel 72b.4 i kapitalkravsförordningen uttryckligen undantas från den definitionen i artikel 2.1.71b i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

För att korrigera denna inkonsekvens införs en ny punkt i artikel 45b i direktivet om återhämtning och resolution av banker, som gör det möjligt för resolutionsmyndigheter att tillåta resolutionsenheter att uppfylla kraven avseende efterställning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder genom skulder med hög förmånsrätt när villkoren i artikel 72b.4 i kapitalkravsförordningen är uppfyllda.

För att säkerställa en anpassning till ramen för total förlustabsorberingskapacitet kan resolutionsenheter som omfattas av undantaget av mindre betydelse inte få sina krav avseende efterställning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder justerade nedåt med ett belopp som motsvarar 3,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för den totala förlustabsorberingskapaciteten i enlighet med artikel 45b.4 första stycket andra meningen i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

Eventualförpliktelser

Genom förslaget införs också förtydliganden om statusen för eventualförpliktelser och avsättningar vid resolutionsplanering och verkställande av resolution. Ändringarna tar hänsyn till International Accounting Standards Boards (IASB) internationella redovisningsstandard

IAS 37 *Avsättningar, eventualförpliktelser och eventualtillgångar* och innebär att hänvisningar införs till i) avsättningar (skulder som är ovissa vad gäller förfallotidpunkt eller belopp) och ii) eventualförpliktelser (möjliga förpliktelser som beror på om någon oviss framtida händelse inträffar, eller befintliga förpliktelser för vilka betalning inte är sannolik eller beloppet inte kan beräknas på ett tillförlitligt sätt). De två kategorierna skiljer sig åt när det gäller graden av sannolikhet för att en betalning ska behöva göras, och avsättningar bör behandlas som skulder medan eventualförpliktelser inte bör behandlas som sådana. Ur ett resolutionsperspektiv innebär detta att avsättningar som har redovisats i princip bör vara nedskrivningsbara medan eventualförpliktelser sannolikt inte kommer att skrivas ned med tanke på deras ovissa karaktär.

Bidrag och icke återkalleliga betalningsåtaganden

För att ta hänsyn till slutet av den inledande uppbyggnadsperioden av finansieringsarrangemangen för resolution och den efterföljande minskningen av de ordinarie förhandsbidragen görs tekniska ändringar av artiklarna 102 och 104 för att koppla bort det högsta belopp för efterhandsbidrag som kan uppbäras från beloppet för de ordinarie förhandsbidragen, och på så sätt undvika ett oproportionerligt lågt tak för efterhandsbidrag, samt för att möjliggöra uppskjutande av uppbörden av de ordinarie förhandsbidragen om kostnaden för en årsuppbörd inte skulle stå i proportion till det belopp som ska uppbäras. Behandlingen av icke återkalleliga betalningsåtaganden klargörs också i artikel 103, både vad gäller användningen av dessa vid resolution och vad gäller det förfarande som ska följas om ett institut eller en enhet inte längre omfattas av skyldigheten att betala bidrag.

För att öka insynen och säkerheten när det gäller andelen icke återkalleliga betalningsåtaganden av det totala belopp för förhandsbidrag som ska uppbäras, klargörs dessutom att resolutionsmyndigheterna bör fastställa den andelen på årsbasis, inom tillämpliga gränser.

EBA:s mandat

Resolutionsmyndigheterna har under de senaste åren utvecklat och genomfört en bred uppsättning strategier för att förbättra bankernas möjligheter till resolution och säkerställa tillräckliga förberedelser för genomförandet av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter i händelse av resolution. EBA har tagit fram gemensamma standarder för att komplettera bestämmelserna i direktivet om återhämtning och resolution av banker och harmonisera myndigheternas praxis i hela unionen.

För att säkerställa att de tillämpliga standarderna förblir ändamålsenliga och att nya standarder antas där så är lämpligt ges EBA nya roller och ansvarsområden för att rapportera om befintlig praxis, främja konvergens och verka för en hög beredskapsnivå bland de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna. Nya mandat införs så att EBA kan övervaka de åtgärder som resolutionsmyndigheterna vidtar och på så sätt säkerställa att ramen genomförs på ett effektivt sätt och bedöma eventuella skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om bedömningar av möjligheten till resolution och den praktiska användningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter. Dessutom ges EBA en ny roll när det gäller att främja konvergens och utbyte mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter genom samordning av unionsomfattande övningar för att testa tillämpningen av ramen vid återhämtning och resolution.

Mot bakgrund av de många nationella alternativ som medlemsstaterna har enligt artikel 44a uppmanas EBA dessutom att rapportera om tillämpningen av den artikeln genom att jämföra hur den har genomförts i medlemsstaterna och analysera hur eventuella skillnader påverkar gränsöverskridande verksamhet.

Eftersom institut och enheter kan vara skyldiga att uppfylla interna minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, antingen på individuell nivå eller på gruppnivå, har praxis visat att de ytterligare kapitalbaskrav och det kombinerade buffertkrav som föreskrivs i kapitalkravsdirektivet i vissa situationer inte fastställs på samma grund som det interna minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Därför bör de befintliga tekniska standarderna för tillsyn för uppskattningen av de ytterligare kapitalbaskraven och det kombinerade buffertkravet, som har antagits genom kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118[22], utvidgas till att inte endast omfatta resolutionsenheter utan även enheter som inte har identifierats som resolutionsenheter. EBA:s mandat i artikel 45c.4 ändras i enlighet med detta.

Övriga bestämmelser

För att minska den administrativa bördan för instituten när det gäller skyldigheten att årligen uppdatera återhämtningsplanerna läggs ett tredje stycke till i artikel 5.2, i vilket det föreskrivs att tillsynsmyndigheterna ska ha rätt att bevilja undantag från kravet att uppdatera vissa delar av planen för en viss cykel om det inte har skett några förändringar i fråga om institutets rättsliga eller organisatoriska struktur, verksamhet eller finansiella ställning.

Enligt den nuvarande texten i direktivet om återhämtning och resolution av banker får återhämtningsplaner inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Regeln i artikel 5.3 kompletteras med att återhämtningsplaner, utöver offentligt finansiellt stöd, inte får förutsätta tillgång till eller erhållande av akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

Resolutionsmyndigheterna har i uppgift att identifiera vilka åtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter när den utarbetar koncernresolutionsplaner. Intensiteten och detaljnivån i det arbetet kan, med avseende på dotterbolag som inte är resolutionsenheter, variera beroende på de berörda institutens och enheternas storlek och riskprofil, förekomsten av kritiska funktioner och strategin för koncernresolution. Direktivet om återhämtning och resolution av banker ändras således genom att ett nytt stycke i artikel 12.1 införs, vilket kommer att göra det möjligt för resolutionsmyndigheterna att vid behov tillämpa en förenklad metod när de utför denna uppgift.

Förtydliganden av artikel 44.7

Den nuvarande bestämmelsen i artikel 44.7 är oklar vad gäller villkoret för och ordningsföljden vid användning av finansieringsarrangemanget för resolution och alternativa finansieringskällor efter det att den initiala finansieringen på upp till gränsen på 5 % av TLOF har tillhandahållits och alla icke-prioriterade skulder utan säkerheter, förutom kvalificerade insättningar, fullt ut har skrivits ned eller konverterats. Därför ändras punkt 7 i artikel 44 för att ge rättslig klarhet och ytterligare flexibilitet att använda resolutionsfonden utöver 5 % av TLOF.

Resolutionskollegier

[22] Kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118 av den 26 mars 2021 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska tillsynsstandarder som specificerar den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att beräkna det krav som avses i artikel 104a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU och det kombinerade buffertkravet för resolutionsenheter på konsoliderad resolutionsgruppnivå, om resolutionsgruppen i sig inte omfattas av dessa krav enligt det direktivet (EUT L 241, 8.7.2021, s. 1).

För att säkerställa anpassning till artikel 51.3 i direktiv 2013/36/EU, i vilken det fastställs att de behöriga myndigheter som har tillsyn över ett institut med betydande filialer i andra medlemsstater ska inrätta tillsynskollegier för att underlätta samarbetet och informationsutbytet mellan hem- och värdtillsynsmyndigheterna, läggs en ny punkt 6a till i artikel 88 i direktivet om återhämtning och resolution av banker, i vilken det fastställs att resolutionskollegier ska inrättas i dessa fall för att underlätta samarbetet och informationsutbytet mellan hem- och värdresolutionsmyndigheterna.

Rangordning av fordringar som härrör från finansieringsarrangemang för resolution

I artikel 37.7 fastställs att finansieringsarrangemang för resolution bör ha möjlighet att som prioriterad borgenär få ersättning för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter från institutet under resolution. I direktivet om återhämtning och resolution av banker preciseras emellertid inte den relativa rangordning som finansieringsarrangemang för resolution har jämfört med andra prioriterade borgenärer. Genom den nya punkt 9 som läggs till i artikel 108 klargörs att dessa fordringar från finansieringsarrangemanget för resolution bör ges högre prioritet än fordringar från insättare och insättningsgarantisystem.

Dessutom kan finansieringsarrangemanget för resolution användas vidare vid resolution för de ändamål som anges i artikel 101. Hittills har det i direktivet om återhämtning och resolution av banker inte preciserats huruvida en sådan användning ger upphov till en fordran till förmån för finansieringsarrangemanget för resolution och, om så är fallet, en sådan fordrans rangordning vid insolvens. En ny punkt 8 läggs till artikel 108 i vilken det preciseras att finansieringsarrangemanget för resolution bör ha en fordran gentemot den återstående delen av enheten när verksamheten i institutet under resolution delvis överförs till ett broinstitut eller en privat köpare med stöd av finansieringsarrangemanget för resolution. Förekomsten av en sådan fordran bör bedömas från fall till fall beroende på resolutionsstrategin och det konkreta sätt på vilket finansieringsarrangemanget för resolution använts, men det bör vara kopplat till att finansieringsarrangemanget för resolution har använts för att bära förluster i stället för borgenärer, t.ex. när arrangemanget används för att garantera tillgångar och skulder som överförts till en mottagande enhet eller för att täcka skillnaden mellan de överförda tillgångarna och skulderna.

Om finansieringsarrangemanget för resolution används för att stödja tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget som primär resolutionsstrategi (artikel 43.2 a), i stället för att skriva ned och konvertera vissa borgenärers skulder, bör detta inte ge upphov till en fordran gentemot institutet under resolution, eftersom det skulle eliminera syftet med bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution. Ersättning som betalas ut på grund av överträdelser av principen om ”inte sämre villkor för borgenär” bör heller inte ge upphov till en fordran till förmån för finansieringsarrangemanget för resolution.

Informationsutbyte

Artikel 128 ändras i syfte att göra det möjligt för den gemensamma resolutionsnämnden, ECB och andra medlemmar av Europeiska centralbankssystemet, EBA, resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter att förse kommissionen med alla uppgifter som kommissionen behöver för sina uppgifter i samband med policyutveckling.

2023/0112 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller åtgärder för tidigt ingripande, villkor för resolution och finansiering av resolutionsåtgärder

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande[23],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[24],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Unionens resolutionsram för kreditinstitut och värdepappersföretag (*institut*) inrättades i efterdyningarna av den globala finanskrisen 2008–2009 och i enlighet med de utmärkande drag för effektiva resolutionssystem för finansiella institut[25] som utarbetats av rådet för finansiell stabilitet och godkänts på internationell nivå. Unionens resolutionsram består av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU[26] och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014[27]. Båda akter är tillämpliga på institut som är etablerade i unionen och på alla andra enheter som omfattas av det direktivet eller den förordningen (*enheter*). Unionens resolutionsram syftar till att under ordnade former hantera instituts och enheters fallissemang genom att bevara institutens och enheternas kritiska funktioner och undvika hot mot den finansiella stabiliteten samtidigt som insättare och offentliga medel skyddas. Dessutom avser unionens resolutionsram att främja utvecklingen av

---

23 EUT C , , s. .

24 EUT C , , s. .

25 Rådet för finansiell stabilitet, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, 15 oktober 2014.

26 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

27 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

den inre marknaden för banktjänster genom att skapa ett harmoniserat system för att hantera gränsöverskridande kriser på ett samordnat sätt och genom att undvika problem med snedvridning av konkurrensen och risker för ojämlik behandling.

(2) Efter att nu ha varit genomförd i flera år visar det sig att unionens resolutionsram, såsom den för närvarande är tillämplig, inte ger önskvärda resultat i fråga om vissa av dessa mål. I synnerhet är det så att unionens resolutionsram används sällan, även om institut och enheter har gjort betydande framsteg rörande möjligheten till resolution och har avsatt betydande resurser för detta ändamål, särskilt genom uppbyggnad av förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och komplettering av finansieringsarrangemangen för resolution. Fallissemang hos vissa mindre och medelstora institut och enheter hanteras i stället främst genom oharmoniserade nationella åtgärder. Skattebetalarnas pengar används snarare än finansieringsarrangemangen för resolution. Denna situation förefaller bero på otillräckliga incitament. Dessa otillräckliga incitament är en följd av samspelet mellan unionens resolutionsram och nationella regler, vilket innebär att den stora handlingsfriheten vid bedömningen av allmänintresset inte alltid innebär att unionens resolutionsram används på ett sätt som återspeglar hur den var avsedd att tillämpas. Samtidigt har unionens resolutionsram använts i liten utsträckning på grund av riskerna för att insättare i insättningsfinansierade institut får bära förluster för att säkerställa att dessa institut kan få tillgång till extern resolutionsfinansiering, särskilt i avsaknad av andra nedskrivningsbara skulder. Slutligen har det faktum att det finns mindre stränga regler för tillgång till finansiering utanför resolution än vid resolution avskräckt aktörer från att tillämpa unionens resolutionsram till förmån för andra lösningar, vilket ofta inneburit att skattebetalarnas pengar använts i stället för institutets och enhetens egna medel eller branschfinansierade skyddsnät. Denna situation medför i sin tur risker för fragmentering, risker för suboptimala resultat i förvaltningen av instituts och enheters fallissemang, särskilt när det gäller mindre och medelstora institut och enheter, och alternativkostnader för outnyttjade finansiella resurser. Det är därför nödvändigt att säkerställa en mer effektiv och konsekvent tillämpning av unionens resolutionsram och säkerställa att den kan tillämpas närhelst det ligger i allmänintresset, inbegripet för vissa mindre och medelstora institut som primärt finansieras genom insättningar och utan tillräckliga andra nedskrivningsbara skulder.

(3) Intensiteten hos och detaljnivån på det resolutionsplaneringsarbete som krävs för dotterföretag som inte har identifierats som resolutionsenheter varierar beroende på de berörda institutens och enheternas storlek och riskprofil, förekomsten av kritiska funktioner och koncernresolutionsstrategin. Resolutionsmyndigheterna bör därför kunna beakta dessa faktorer när de fastställer vilka åtgärder som ska vidtas för sådana dotterföretag och vid behov kunna följa en förenklad metod.

(4) Ett institut eller en enhet som håller på att avvecklas enligt nationell lagstiftning, efter ett fastställande av att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera och det att resolutionsmyndigheten dragit slutsatsen att en resolution av institutet eller enheten inte ligger i allmänintresset, kommer i slutändan att lämna marknaden. Detta innebär att det inte behövs någon plan för åtgärder som ska vidtas vid fallissemang, oberoende av om den behöriga myndigheten redan har återkallat auktorisationen för det berörda institutet eller den berörda enheten. Detsamma gäller för den resterande delen av ett institut under resolution efter överföring av tillgångar, rättigheter och skulder inom ramen för en överföringsstrategi. Det bör därför specificeras att det i dessa situationer inte krävs att resolutionsplaner antas.

(5) Resolutionsmyndigheterna får för närvarande förbjuda vissa utdelningar om ett institut eller en enhet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet när det beaktas utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. I vissa situationer kan dock ett institut eller en enhet åläggas att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på en annan grund än den grund enligt vilken institutet eller enheten måste uppfylla det kombinerade buffertkravet. Detta skapar osäkerhet om villkoren för resolutionsmyndigheternas utövande av sina befogenheter att förbjuda utdelningar och för beräkningen av det högsta utdelningsbara beloppet som avser minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det bör därför fastställas att resolutionsmyndigheterna i dessa fall bör utöva befogenheten att förbjuda vissa utdelningar på grundval av en beräkning av det kombinerade buffertkrav som följer av kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118[28]. För att säkerställa transparens och rättssäkerhet bör resolutionsmyndigheterna meddela det beräknade kombinerade buffertkravet till institutet eller enheten, som sedan bör offentliggöra detta beräknade kombinerade buffertkrav.

(6) Åtgärder för tidigt ingripande infördes för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att åtgärda en försämrad finansiell och ekonomisk situation för ett institut eller en enhet och att i möjligaste mån minska risken för och effekterna av en eventuell resolution. På grund av ovisshet om de utlösande faktorerna för tillämpningen av dessa åtgärder för tidigt ingripande och partiella överlappningar med tillsynsåtgärder har dock åtgärder för tidigt ingripande sällan använts. Villkoren för att tillämpa dessa åtgärder för tidigt ingripande bör därför förenklas och specificeras ytterligare. För att undanröja osäkerhet om villkoren och tidpunkten för att avsätta ledningsorganet och utse tillfälliga förvaltare bör sådana åtgärder uttryckligen identifieras som åtgärder för tidigt ingripande, och tillämpningen av dem bör omfattas av samma utlösande faktorer. Samtidigt bör de behöriga myndigheterna vara skyldiga att välja lämpliga åtgärder för att hantera en specifik situation i enlighet med proportionalitetsprincipen. För att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att ta hänsyn till anseenderisker eller risker i samband med penningtvätt eller informations- och kommunikationsteknik bör de bedöma villkoren för tillämpning av åtgärder för tidigt ingripande inte bara på grundval av kvantitativa indikatorer, såsom kapital- eller likviditetskrav, grad av hävstång, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, utan även på grundval av kvalitativa utlösande faktorer.

(7) För att förbättra rättssäkerheten bör de åtgärder för tidigt ingripande som fastställs i direktiv 2014/59/EU och som överlappar redan befintliga befogenheter enligt den tillsynsram som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU[29] och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2034[30] avskaffas. Dessutom är det nödvändigt att säkerställa att resolutionsmyndigheterna kan förbereda en möjlig

---

28 Kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118 av den 26 mars 2021 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska tillsynsstandarder som specificerar den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att beräkna det krav som avses i artikel 104a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU och det kombinerade buffertkravet för resolutionsenheter på konsoliderad resolutionsgruppnivå, om resolutionsgruppen i sig inte omfattas av dessa krav enligt det direktivet (EUT L 241, 8.7.2021, s. 1).

29 Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

30 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2034 av den 27 november 2019 om tillsyn av värdepappersföretag och om ändring av direktiven 2002/87/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU och 2014/65/EU (EUT L 314, 5.12.2019, s. 64).

resolution av ett institut eller en enhet. Den behöriga myndigheten bör därför i tillräckligt god tid informera resolutionsmyndigheterna om en försämring av ett instituts eller en enhets finansiella ställning, och resolutionsmyndigheterna bör ha de befogenheter som krävs för att genomföra förberedande åtgärder. För att resolutionsmyndigheterna ska kunna reagera så snabbt som möjligt på en försämring av ett instituts eller en enhets situation är det viktigt att en föregående tillämpning av åtgärder för tidigt ingripande inte bör vara ett villkor för att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta åtgärder för att saluföra institutet eller enheten eller begära information för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda värderingen. För att säkerställa en konsekvent, samordnad, effektiv och snabb reaktion på en försämring av ett instituts eller en enhets finansiella situation och för att ordentligt förbereda en möjlig resolution är det nödvändigt att förbättra samverkan och samordningen mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter. Så snart ett institut eller en enhet uppfyller villkoren för tillämpning av åtgärder för tidigt ingripande bör de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna öka sitt informationsutbyte, inbegripet angående provisorisk information, och gemensamt övervaka institutets eller enhetens finansiella situation.

(8) Det är nödvändigt att säkerställa snabba åtgärder och tidig samordning mellan den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, när ett institut eller en enhet fortfarande är i drift men när det finns en väsentlig risk för att institutet eller enheten kan komma att fallera. Den behöriga myndigheten bör därför så tidigt som möjligt underrätta resolutionsmyndigheten om en sådan risk. Underrättelsen bör innehålla skälen till den behöriga myndighetens bedömning och en översikt över de alternativa åtgärder från den privata sektorns sida, tillsynsåtgärder eller åtgärder för tidigt ingripande som finns tillgängliga för att inom rimlig tid förhindra att institutet eller enheten fallerar. En sådan tidig underrättelse bör inte inverka på förfarandena för att fastställa huruvida villkoren för resolution är uppfyllda. En föregående underrättelse från den behöriga myndigheten till resolutionsmyndigheten om att det finns en väsentlig risk för att ett institut eller en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera bör inte vara ett villkor för ett senare fastställande av att ett institut eller en enhet faktiskt fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Om det i ett senare skede bedöms att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera och det inte finns några alternativa lösningar för att förhindra ett sådant fallissemang inom rimlig tid, måste dessutom resolutionsmyndigheten fatta ett beslut om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas. I ett sådant fall kan ett snabbt beslut om att tillämpa resolutionsåtgärder på ett institut eller en enhet vara avgörande för ett framgångsrikt genomförande av resolutionsstrategin, särskilt eftersom ett tidigare ingripande i institutet eller enheten kan bidra till att säkerställa tillräcklig förlustabsorberingskapacitet och likviditet för att genomföra denna strategi. Det är därför lämpligt att göra det möjligt för resolutionsmyndigheten att i nära samarbete med den behöriga myndigheten bedöma vad som utgör en rimlig tidsram för att genomföra alternativa åtgärder för att undvika fallissemang för institutet eller enheten. För att säkerställa ett snabbt resultat och göra det möjligt för resolutionsmyndigheten att ordentligt förbereda en potentiell resolution av institutet eller enheten bör resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten mötas regelbundet, och resolutionsmyndigheten bör besluta hur ofta dessa möten ska hållas med beaktande av omständigheterna i fallet.

(9) Resolutionsramen är avsedd att tillämpas på potentiellt alla institut eller enheter, oavsett deras storlek och affärsmodell, om de verktyg som finns tillgängliga enligt nationell rätt inte är tillräckliga för att hantera deras fallissemang. För att säkerställa ett

sådant resultat bör kriterierna för att tillämpa bedömningen av allmänintresset på ett fallerande institut eller en fallerande enhet specificeras. I synnerhet är det nödvändigt att klargöra att vissa av institutets eller enhetens funktioner, beroende på de särskilda omständigheterna, kan betraktas som kritiska även om deras upphörande skulle påverka den finansiella stabiliteten eller tillhandahållandet av kritiska tjänster endast på regional nivå.

(10) Bedömningen av huruvida en resolution av ett institut eller en enhet ligger i allmänintresset bör återspegla övervägandet att insättarna är bättre skyddade när medel från insättningsgarantisystem används mer effektivt och förlusterna för dessa medel minimeras. Vid bedömningen av allmänintresset bör därför resolutionsmålet att skydda insättare anses uppnås på ett bättre sätt genom en resolution om valet av insolvens skulle vara dyrare för insättningsgarantisystemet.

(11) Bedömningen av huruvida en resolution av ett institut eller en enhet ligger i allmänintresset bör i möjligaste mån också återspegla skillnaden mellan å ena sidan den finansiering som tillhandahålls genom branschfinansierade skyddsnät (finansieringsarrangemang för resolution eller insättningsgarantisystem) och å andra sidan den finansiering som medlemsstaterna tillhandahåller genom skattebetalarnas pengar. Finansiering från medlemsstaterna medför en större moralisk risk och lägre incitament för marknadsdisciplin. Vid bedömningen av målet att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd bör resolutionsmyndigheterna därför anse att finansiering genom finansieringsarrangemangen för resolution eller insättningsgarantisystemet är att föredra framför finansiering genom lika stora medel från medlemsstaternas budgetar.

(12) För att säkerställa att resolutionsmålen uppnås på effektivast möjliga sätt bör resultatet av bedömningen av allmänintresset vara negativt endast om en avveckling av ett fallerande institut eller en fallerande enhet enligt normala insolvensförfaranden skulle uppnå resolutionsmålen på ett effektivare sätt och inte bara i samma utsträckning som resolution.

(13) Om ett fallerande institut eller en fallerande enhet inte försätts i resolution bör institutet eller enheten avvecklas i enlighet med de förfaranden som är tillgängliga enligt nationell rätt. Sådana förfaranden kan variera avsevärt från en medlemsstat till en annan. Medan det är lämpligt att medge tillräcklig flexibilitet att använda befintliga nationella förfaranden, bör vissa aspekter klargöras för att säkerställa att de berörda instituten eller enheterna lämnar marknaden.

(14) Det bör säkerställas att den berörda nationella administrativa eller rättsliga myndigheten snabbt inleder ett förfarande enligt nationell rätt när ett institut eller en enhet anses fallera eller sannolikt komma att fallera och inte försätts i resolution. Om det enligt nationell rätt finns möjlighet till frivillig likvidation av institutet eller enheten efter ett beslut av aktieägarna bör en sådan möjlighet finnas kvar. Det bör dock säkerställas att den berörda nationella administrativa eller rättsliga myndigheten vidtar åtgärder i avsaknad av snabba åtgärder från aktieägarnas sida.

(15) Det bör också fastställas att slutresultatet av sådana förfaranden är att det fallerande institutet eller den fallerande enheten lämnar marknaden eller upphör med sin bankverksamhet. Beroende på nationell rätt kan detta mål uppnås på olika sätt, vilket kan inbegripa försäljning av institutet eller enheten eller delar därav, försäljning av specifika tillgångar eller skulder, gradvis avveckling av eller upphörande med dess bankverksamhet, inbegripet betalningar och inlåning, i syfte att sälja dess tillgångar

gradvis för att återbetala drabbade borgenärer. För att göra förfarandena mer förutsägbara bör dock detta resultat uppnås inom en rimlig tidsram.

(16) De behöriga myndigheterna bör ha befogenhet att återkalla auktorisationen för ett institut eller en enhet enbart på grundval av att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera och inte försätts i resolution. De behöriga myndigheterna bör kunna återkalla auktorisationen för att stödja målet att avveckla institutet eller enheten i enlighet med nationell rätt, särskilt i fall där de tillgängliga förfarandena enligt nationell rätt inte kan inledas vid den tidpunkt då institutet eller enheten fastställs fallera eller sannolikt komma att fallera, inbegripet de fall där institutet eller enheten ännu inte är insolvent enligt balansräkningen. För att ytterligare säkerställa att målet att avveckla institutet eller enheten kan uppnås bör medlemsstaterna säkerställa att en behörig myndighets återkallelse av auktorisationen också ingår bland de möjliga villkoren för att inleda minst ett av de förfaranden som är tillgängliga enligt nationell rätt och som är tillämpliga på institut eller enheter som fallerar eller sannolikt kommer att fallera men som inte försätts i resolution.

(17) Mot bakgrund av erfarenheterna av att genomföra direktiv 2014/59/EU, förordning (EU) nr 806/2014 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU[31] är det nödvändigt att närmare ange på vilka villkor förebyggande säkerhetsåtgärder som kan betecknas som extraordinärt offentligt finansiellt stöd får beviljas i undantagsfall. För att minimera den snedvridning av konkurrensen som följer av skillnader i insättningsgarantisystemens karaktär i unionen bör ingripanden från insättningsgarantisystem i samband med förebyggande åtgärder som uppfyller kraven i direktiv 2014/49/EU och som kan betecknas som extraordinärt offentligt finansiellt stöd undantagsvis tillåtas om det mottagande institutet eller den mottagande enheten inte uppfyller något av villkoren för att anses fallera eller sannolikt komma att fallera. Det bör säkerställas att säkerhetsåtgärder vidtas tillräckligt tidigt. Europeiska centralbanken (ECB) grundar i nuläget sin bedömning av att ett institut eller en enhet är tillräckligt solvent för en förebyggande rekapitalisering på en framåtblickande bedömning för de följande tolv månaderna av huruvida institutet eller enheten kan uppfylla de kapitalbaskrav som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013[32] eller i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2033[33] och det ytterligare kapitalbaskrav som anges i direktiv 2013/36/EU eller direktiv (EU) 2019/2034. Denna praxis bör fastställas i direktiv 2014/59/EU. Dessutom kan åtgärder för att tillhandahålla lättnader för värdeminskade tillgångar, inbegripet tillgångsförvaltningsenheter eller tillgångsgarantisystem, visa sig vara ändamålsenliga och effektiva när det gäller att ta itu med orsakerna till eventuella betalningssvårigheter som institut och enheter ställs inför och förhindra att de fallerar och skulle därför kunna utgöra relevanta säkerhetsåtgärder. Det bör därför anges att sådana säkerhetsåtgärder kan utformas som åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar.

---

31 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

32 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

33 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2033 av den 27 november 2019 om tillsynskrav för värdepappersföretag och om ändring av förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 575/2013, (EU) nr 600/2014 och (EU) nr 806/2014 (EUT L 314, 5.12.2019, s. 1).

(18) För att upprätthålla marknadsdisciplinen, skydda offentliga medel och undvika snedvridning av konkurrensen bör säkerhetsåtgärder förbli undantag och endast tillämpas för att hantera situationer med allvarliga störningar på marknaden eller för att bevara den finansiella stabiliteten. Dessutom bör säkerhetsåtgärder inte användas för att hantera uppkomna eller sannolika förluster. Det mest tillförlitliga instrumentet för att identifiera uppkomna eller sannolika förluster är en översyn av tillgångarnas kvalitet som utförs av ECB, Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten, EBA), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010[34] eller nationella behöriga myndigheter. De behöriga myndigheterna bör använda en sådan översyn för att identifiera uppkomna eller sannolika förluster, om en sådan översyn kan genomföras inom rimlig tid. Om detta inte är möjligt bör de behöriga myndigheterna identifiera uppkomna eller sannolika förluster på det mest tillförlitliga sätt som är möjligt under rådande omständigheter, på grundval av inspektioner på plats om så är lämpligt.

(19) Syftet med förebyggande rekapitalisering är att stödja bärkraftiga institut och enheter som sannolikt kommer att stöta på tillfälliga svårigheter inom en nära framtid och förhindra att deras situation förvärras ytterligare. För att undvika att offentliga subventioner beviljas företag som redan är olönsamma när stödet beviljas, bör säkerhetsåtgärder som beviljas i form av förvärv av kapitalbasinstrument eller andra kapitalinstrument eller genom åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar inte överstiga det belopp som krävs för att täcka de kapitalunderskott som identifierats i det negativa scenariot i ett stresstest eller en motsvarande genomgång. För att säkerställa att den offentliga finansieringen i slutändan upphör bör dessa säkerhetsåtgärder också vara tidsbegränsade och innehålla en tydlig tidsplan för deras avslutande (exitstrategi). Eviga instrument, inbegripet kärnprimärkapital, bör endast användas under exceptionella omständigheter och omfattas av vissa kvantitativa begränsningar, eftersom de till sin natur inte är väl lämpade för att uppfylla kravet på att vara av tillfällig natur.

(20) Säkerhetsåtgärder bör begränsas till det belopp som institutet eller enheten skulle behöva för att upprätthålla sin solvens vid en händelse enligt ett negativt scenario enligt vad som fastställts i ett stresstest eller en motsvarande genomgång. När det gäller säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar bör det mottagande institutet eller den mottagande enheten kunna använda detta belopp för att täcka förluster på de överförda tillgångarna eller i kombination med ett förvärv av kapitalinstrument, förutsatt att det totala beloppet för det konstaterade underskottet inte överskrids. Det är också nödvändigt att säkerställa att sådana säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar är förenliga med befintliga regler och bästa praxis för statligt stöd, att de återställer institutets eller enhetens långsiktiga bärkraft, att statligt stöd begränsas till vad som är absolut nödvändigt och att snedvridning av konkurrensen undviks. Av dessa skäl bör de berörda myndigheterna vid säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar beakta den särskilda vägledningen, inbegripet planen för kapitalförvaltningsbolag[35] och meddelandet om hantering av

[34] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

[35] COM(2018) 133 final.

nödlidande lån[36]. Sådana säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar bör alltid omfattas av det överskuggande kravet på att vara av tillfällig natur. Offentliga garantier som beviljats för en viss period med avseende på det berörda institutets eller den berörda enhetens värdeminskade tillgångar förväntas säkerställa bättre efterlevnad av kravet på att vara av tillfällig natur än överföringar av sådana tillgångar till en offentligt understödd enhet. För att säkerställa ett marknadsutträde för institut och enheter som trots det mottagna stödet inte visar sig vara bärkraftiga är det nödvändigt att fastställa att om det berörda institutet eller den berörda enheten inte iakttar de villkor för stödåtgärder som specificerats vid den tidpunkt då åtgärderna beviljades bör det berörda institutet eller den berörda enheten anses fallera eller sannolikt komma att fallera.

(21) För att täcka väsentliga överträdelser av tillsynskraven är det nödvändigt att ytterligare specificera villkoren för att fastställa att holdingföretag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Ett holdingföretags överträdelse av dessa krav bör anses vara väsentlig om typen och omfattningen av en sådan överträdelse är jämförbar med en överträdelse som, om den hade begåtts av ett kreditinstitut, skulle ha motiverat den behöriga myndighetens återkallelse av auktorisationen i enlighet med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU.

(22) Medlemsstaterna kan enligt sin nationella lagstiftning ha befogenhet att tillfälligt upphäva betalnings- eller leveransskyldigheter som kan inbegripa kvalificerade insättningar. Om det tillfälliga upphävandet av betalnings- eller leveransskyldigheter inte är direkt kopplat till kreditinstitutets finansiella omständigheter kan insättningar inte vara indisponibla enligt direktiv 2014/49/EU. Detta innebär att insättarna kanske inte har tillgång till sina insättningar under en längre period. För att bevara insättarnas förtroende och förtroendet för banksektorn och upprätthålla den finansiella stabiliteten bör medlemsstaterna säkerställa att insättarna har tillgång till en lämplig summa per dag från sina insättningar för att i synnerhet täcka levnadsomkostnader, i det fall deras insättningar blir otillgängliga på grund av att betalningar ställs in av andra skäl än sådana som leder till utbetalningar till insättare. Ett sådant förfarande bör förbli ett undantag, och medlemsstaterna bör säkerställa att insättare har tillgång till lämpliga dagliga belopp.

(23) För att öka rättssäkerheten, och med tanke på den potentiella relevansen av skulder som kan uppstå till följd av framtida osäkra händelser, inbegripet resultatet av rättstvister som pågår vid tidpunkten för resolution, är det nödvändigt att fastställa vilken behandling sådana skulder bör få vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget. De vägledande principerna i detta avseende bör vara de som anges i redovisningsreglerna, särskilt de redovisningsregler som fastställs i Internationell redovisningsstandard 37, antagen genom kommissionens förordning (EG) nr 1126/2008[37]. På denna grund bör resolutionsmyndigheterna göra åtskillnad mellan avsättningar och eventualförpliktelser. Avsättningar är skulder som avser ett sannolikt utflöde av medel och som kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt. Eventualförpliktelser redovisas inte som skulder eftersom de avser en förpliktelse som inte kan anses sannolik vid tidpunkten för uppskattningen eller som inte kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt.

---

36 COM(2020) 822 final.

37 Kommissionens förordning (EG) nr 1126/2008 av den 3 november 2008 om antagande av vissa internationella redovisningsstandarder i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 (EUT L 320, 29.11.2008, s. 1).

(24) Eftersom avsättningar redovisas som skulder bör det specificeras att sådana avsättningar ska behandlas på samma sätt som andra skulder. Sådana avsättningar bör vara nedskrivningsbara, såvida de inte uppfyller ett av de särskilda kriterierna för att undantas från tillämpningsområdet för skuldnedskrivningsverktyget. Med tanke på den potentiella relevansen av dessa avsättningar vid resolution och för att uppnå säkerhet vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget bör det specificeras att avsättningar är en del av de nedskrivningsbara skulderna och att skuldnedskrivningsverktyget därför är tillämpligt på dem. Det bör också säkerställas att dessa skulder och eventuella skyldigheter eller fordringar som hänför sig till dem, efter tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget, betraktas som infriade för alla ändamål. Detta är särskilt relevant för skulder och skyldigheter som hänför sig till rättsliga anspråk mot institutet under resolution.

(25) Enligt redovisningsprinciperna får eventualförpliktelser inte redovisas som skulder och bör därför inte vara nedskrivningsbara. Det är dock nödvändigt att säkerställa att en eventualförpliktelse som skulle uppstå till följd av en händelse som är osannolik eller inte kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt vid tidpunkten för resolution inte försämrar resolutionsstrategins effektivitet och särskilt skuldnedskrivningsverktygets effektivitet. För att uppnå detta mål bör värderaren, som en del av värderingen i resolutionssyfte, bedöma eventualförpliktelser som ingår i balansräkningen för institutet under resolution och kvantifiera det potentiella värdet av dessa förpliktelser enligt sin bästa förmåga. För att säkerställa att institutet eller enheten efter resolutionsprocessen kan bevara ett tillräckligt marknadsförtroende under en lämplig tidsperiod bör värderaren beakta detta potentiella värde vid fastställandet av det belopp med vilket nedskrivningsbara skulder behöver skrivas ned eller konverteras för att återställa kapitalrelationerna för institutet under resolution. Resolutionsmyndigheten bör i synnerhet tillämpa sina konverteringsbefogenheter på nedskrivningsbara skulder i den utsträckning som krävs för att säkerställa att rekapitaliseringen av institutet under resolution är tillräcklig för att täcka potentiella förluster som kan orsakas av en skuld som kan uppkomma till följd av en osannolik händelse. Vid bedömningen av det belopp som ska skrivas ned eller konverteras bör resolutionsmyndigheten noggrant överväga den potentiella förlustens inverkan på institutet under resolution på grundval av ett antal faktorer, däribland sannolikheten för att händelsen inträffar, tidsramen för dess förverkligande och storleken på eventualförpliktelsen.

(26) Under vissa omständigheter får resolutionsmyndigheterna, efter det att finansieringsarrangemanget för resolution har lämnat ett bidrag på maximala 5 % av institutets eller enhetens sammanlagda skulder, inklusive kapitalbas, använda ytterligare finansieringskällor för att förstärka stödet för sina resolutionsåtgärder. Det bör anges tydligare under vilka omständigheter finansieringsarrangemanget för resolution kan ge ytterligare stöd i de fall alla skulder med lägre prioritet än insättningar som inte är obligatoriskt eller diskretionärt undantagna från skuldnedskrivning har skrivits ned eller konverterats till fullo.

(27) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876[38], Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877[39] och Europaparlamentets

[38] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information, samt av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 150, 7.6.2019, s. 1).

och rådets direktiv (EU) 2019/879[40] genomfördes i unionen den internationella villkorsförteckningen för total förlustabsorberingskapacitet, som offentliggjordes av rådet för finansiell stabilitet den 9 november 2015 (*TLAC-standarden*), när det gäller globala systemviktiga banker, som i unionsrätten betecknas som globala systemviktiga institut. Genom förordning (EU) 2019/877 och direktiv (EU) 2019/879 ändrades också minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014. Det är nödvändigt att anpassa bestämmelserna i direktiv 2014/59/EU om minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder till genomförandet av TLAC-standarden för globala systemviktiga institut i fråga om vissa skulder som kan användas för att uppfylla den del av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som bör uppfyllas med kapitalbas och andra efterställda skulder. I synnerhet bör skulder som är likställda med vissa undantagna skulder inkluderas i resolutionsenheters kapitalbas och efterställda kvalificerade instrument om beloppet av dessa undantagna skulder i resolutionsenhetens balansräkning inte överstiger 5 % av resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder och om det inte uppstår några risker kopplade till principen om ”inte sämre villkor för borgenär”.

(28) Reglerna för fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder är främst inriktade på att fastställa en lämplig nivå på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utifrån antagandet att skuldnedskrivningsverktyget är den föredragna resolutionsstrategin. Enligt direktiv 2014/59/EU får resolutionsmyndigheterna dock använda andra resolutionsverktyg, nämligen sådana som bygger på att verksamheten i institutet under resolution överförs till en privat köpare eller till ett broinstitut. Det bör därför specificeras att resolutionsmyndigheterna, om resolutionsplanen föreskriver användning av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget och resolutionsenhetens marknadsutträde, bör fastställa nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för den berörda resolutionsenheten på grundval av särdragen hos dessa resolutionsverktyg och de olika förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbehov som dessa verktyg medför.

(29) Nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsenheter är summan av de förluster som förväntas vid resolution och det rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för resolutionsenheten att fortsätta att uppfylla sina auktorisationsvillkor och bedriva sin verksamhet under en lämplig period. Vissa föredragna resolutionsstrategier innebär överföring av tillgångar, rättigheter och skulder till en mottagande enhet och ett marknadsutträde, särskilt verktyget för försäljning av verksamhet. I dessa fall kan det hända att de mål som eftersträvas med rekapitaliseringskomponenten inte är tillämpliga i samma utsträckning, eftersom resolutionsmyndigheten inte kommer att vara skyldig att säkerställa att resolutionsenheten återställer efterlevnaden av sina kapitalbaskrav efter resolutionsåtgärden. Förlusterna förväntas dock i sådana fall överstiga resolutionsenhetens kapitalbaskrav. Det är därför lämpligt att fastställa att nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för dessa resolutionsenheter

---

39 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150, 7.6.2019, s. 226).

40 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879 av den 20 maj 2019 om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om direktiv 98/26/EG (EUT L 150, 7.6.2019, s. 296).

fortsätter att inbegripa ett rekapitaliseringsbelopp som justerats på ett sätt som står i proportion till resolutionsstrategin.

(30) Om resolutionsstrategin föreskriver användning av andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivning kommer den berörda enhetens rekapitaliseringsbehov i allmänhet att vara mindre efter resolution än vid en skuldnedskrivning i befintlig juridisk person. Kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i ett sådant fall bör ta hänsyn till denna aspekt vid uppskattningen av rekapitaliseringskravet. När resolutionsmyndigheterna anpassar nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsenheter vars resolutionsplan innefattar verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget och enhetens marknadsutträde, bör resolutionsmyndigheterna därför beakta egenskaperna hos dessa verktyg, inbegripet den förväntade omfattningen av överföringen till den privata köparen eller broinstitutet, de typer av instrument som ska överföras, instrumentens förväntade värde och säljbarhet samt utformningen av den föredragna resolutionsstrategin, inbegripet en kompletterande användning av verktyget för avskiljande av tillgångar. Eftersom resolutionsmyndigheten måste besluta från fall till fall om en eventuell användning vid resolution av medel från insättningsgarantisystem och eftersom ett sådant beslut inte med säkerhet kan antas på förhand, bör resolutionsmyndigheterna inte beakta ett potentiellt bidrag från insättningsgarantisystem vid resolution när de kalibrerar nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

(31) Det är nödvändigt att säkerställa lika incitament för att bygga upp tillräckliga belopp av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut och enheter som skulle omfattas av överföringsstrategier både inom och utanför resolution. Fastställandet av nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut eller enheter som kan bli föremål för åtgärder i samband med nationella insolvensförfaranden i enlighet med artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU bör därför följa samma regler som de som är tillämpliga på fastställandet av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsenheter vars föredragna resolutionsstrategi föreskriver försäljning av verksamhet eller överföring till ett broinstitut ledande till deras marknadsutträde.

(32) Det finns ett samspel mellan resolutionsramen och ramen för marknadsmissbruk. Medan åtgärder som vidtas för att förbereda resolution kan klassificeras som insiderinformation enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014[41], finns det i synnerhet en risk för att resolutionsprocessen kan äventyras om åtgärderna offentliggörs för tidigt. Institut under resolution kan vidta åtgärder för att hantera detta problem genom att begära att offentliggörandet av insiderinformation skjuts upp enligt artikel 17.5 i förordning (EU) nr 596/2014. Vid den tidpunkt då en resolution förbereds är det dock möjligt att de rätta incitamenten inte föreligger för att institutet under resolution ska ta initiativet till en sådan begäran. För att undvika sådana situationer bör resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att på ett institut under resolutions vägnar direkt begära att offentliggörandet av insiderinformation enligt artikel 17.5 i förordning (EU) nr 596/2014 skjuts upp.

[41] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (EUT L 173, 12.6.2014, s. 1).

(33) För att underlätta resolutionsplaneringen, bedömningen av möjligheten till resolution och utövandet av befogenheten att åtgärda eller avlägsna hinder för möjligheten till resolution samt främja informationsutbyte bör resolutionsmyndigheten för ett institut med betydande filialer i andra medlemsstater inrätta och vara ordförande för ett resolutionskollegium.

(34) Efter den inledande uppbyggnadsperiod för finansieringsarrangemang för resolution som avses i artikel 102.1 i direktiv 2014/59/EU kan deras respektive tillgängliga finansiella medel sjunka något till en nivå under målnivån, särskilt om garanterade insättningar ökar. Storleken på de förhandsbidrag som kan komma att begäras in under dessa omständigheter är således sannolikt liten. Det kan således vara möjligt att storleken på sådana förhandsbidrag under några år inte längre står i proportion till kostnaden för att samla in dessa bidrag. Resolutionsmyndigheter bör därför kunna skjuta upp insamlingen av förhandsbidrag under minst ett år tills det belopp som ska samlas in når ett belopp som står i proportion till kostnaderna för insamlingsprocessen, förutsatt att ett sådant uppskjutande inte väsentligt påverkar resolutionsmyndigheternas förmåga att använda finansieringsarrangemang för resolution.

(35) Icke återkalleliga betalningsåtaganden är en av komponenterna i de tillgängliga finansiella medlen för finansieringsarrangemang för resolution. Det är därför nödvändigt att specificera under vilka omständigheter sådana betalningsåtaganden kan begäras in och det tillämpliga förfarandet när åtagandena avslutas i de fall ett institut eller en enhet upphör att omfattas av skyldigheten att betala bidrag till ett finansieringsarrangemang för resolution. För att öka transparensen och säkerheten när det gäller andelen icke återkalleliga betalningsåtaganden av det totala beloppet för förhandsbidrag som ska tas upp bör resolutionsmyndigheterna dessutom fastställa en sådan andel på årsbasis, med förbehåll för tillämpliga gränser.

(36) Det högsta årliga beloppet för extraordinära efterhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution som får begäras in är för närvarande begränsat till tre gånger beloppet för förhandsbidragen. Efter den inledande uppbyggnadsperiod som avses i artikel 102.1 i direktiv 2014/59/EU kommer sådana förhandsbidrag, under andra omständigheter än vid användningen av finansieringsarrangemangen för resolution, endast att bero på variationer i nivån på garanterade insättningar och kommer därför sannolikt att bli små. Att basera det högsta beloppet för extraordinära efterhandsbidrag på förhandsbidrag skulle då kunna leda till en drastisk begränsning av möjligheten för finansieringsarrangemang för resolution att ta upp efterhandsbidrag, vilket skulle minska deras handlingsförmåga. För att undvika ett sådant resultat bör en annan gräns fastställas och det högsta beloppet för extraordinära efterhandsbidrag som får begäras in bör fastställas till tre gånger en åttondel av målnivån för det berörda finansieringsarrangemanget för resolution.

(37) Genom direktiv 2014/59/EU harmoniserades delvis rangordningen av insättningar enligt nationell rätt om normala insolvensförfaranden. Enligt dessa regler skulle insättningar rangordnas i tre steg, varvid garanterade insättningar fick högsta prioritet, följt av kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag och mindre och medelstora företag över garantinivån. De återstående insättningarna, dvs. insättningar från stora företag som överskrider garantinivån och insättningar som inte är berättigade till utbetalning från insättningsgarantisystemet, skulle ha lägre prioritet, men deras position harmoniserades inte på annat sätt. Slutligen fick insättningsgarantisystemens fordringar samma högre prioritet som garanterade

insättningar. Detta har dock inte visat sig vara den optimala lösningen för att skydda insättare. Den partiella harmoniseringen skapade skillnader i behandlingen av de återstående insättarna i medlemsstaterna, särskilt eftersom ett ökande antal medlemsstater har beslutat att även ge de återstående insättningarna en rättslig preferens. Dessa skillnader skapade också svårigheter vid fastställandet av det kontrafaktiska insolvensscenariot för gränsöverskridande koncerner under värderingarna i resolutionssyfte. Avsaknaden av ett generellt insättarföreträde tillsammans med rangordningen av insättarnas fordringar i tre steg kunde dessutom skapa problem när det gäller efterlevnaden av principen om ”inte sämre villkor för borgenär”, särskilt när de insättningar vars prioritet inte hade harmoniserats genom direktiv 2014/59/EU hade rangordnats på samma nivå som prioriterade fordringar. Slutligen har den höga prioriteten för insättningsgarantisystemens fordringar inte gjort det möjligt att använda de tillgängliga finansieringsmedlen från dessa system på ett mer effektivt och ändamålsenligt sätt vid andra ingripanden än utbetalning av garanterade insättningar vid insolvens, dvs. i samband med resolution, alternativa åtgärder vid insolvens eller förebyggande åtgärder. Skyddet av garanterade insättningar bygger inte på rangordningen av insättningsgarantisystemens fordringar utan säkerställs i stället genom obligatoriska undantag från skuldnedskrivning vid resolution och snabb utbetalning från insättningsgarantisystemet om insättningar blir indisponibla. Därför bör prioriteten för insättningar i den nuvarande rangordningen av fordringar ändras.

(38) Rangordningen av alla insättningar bör harmoniseras fullt ut genom tillämpning av ett generellt insättarföreträde med en enhetlig rangordning, där alla insättningar ges högre prioritet framför ordinarie fordringar utan säkerhet, utan åtskillnad mellan olika typer av insättningar. Samtidigt bör användningen av insättningsgarantisystemen vid resolution, insolvens och förebyggande åtgärder alltid vara beroende av att de relevanta villkoren uppfylls, särskilt ”testet av det minst kostsamma scenariot”.

(39) Ett generellt insättarföreträde kommer att bidra till att stärka insättarnas förtroende och ytterligare förebygga risken för bankrusningar. Det förstärkta insättarskyddet är också anpassat till den centrala roll som insättningar spelar i realekonomin, eftersom de är det främsta verktyget för sparande och betalningar samt i bankverksamheten, där insättningarna utgör en viktig finansieringskälla och är en viktig faktor för förtroendet för banksystemet, vilket blir särskilt relevant i tider av marknadsstress. Ett generellt insättarföreträde förbättrar dessutom möjligheten till resolution för institut och enheter genom att öka deras förmåga att uppfylla kraven för att få tillgång till finansieringsarrangemangen för resolution och minska den finansiering som krävs från dessa arrangemang, på grund av den lägre risken för att bryta mot principen om ”inte sämre villkor för borgenär” vid nedskrivning av ordinarie skulder utan säkerhet. I synnerhet skulle borttagandet av insättningar från insolvensklassen ordinarie fordringar utan säkerhet öka möjligheten att skriva ned återstående ordinarie fordringar utan säkerhet genom att minimera risken för att bryta mot principen om ”inte sämre villkor för borgenär”. Genom att minska sannolikheten för att insättningar skrivs ned eller konverteras i syfte att säkerställa tillgång till finansieringsarrangemangen för resolution skulle ett generellt insättarföreträde bidra till att göra skuldnedskrivningsverktyget mer effektivt och trovärdigt och leda till ökad transparens och rättssäkerhet i resolutionsramen. Ett generellt insättarföreträde skulle också bidra till trovärdigheten i överföringsstrategier vid resolution, eftersom det skulle underlätta inkluderingen av hela insättningsavtalet i räckvidden av de skulder som ska överföras till en privat köpare eller till ett broinstitut, till förmån för kundvården och franchisevärdet för institutet under resolution. Slutligen skulle en

fullständig harmonisering av rangordningen av insättare vid insolvens vara fördelaktig ur ett gränsöverskridande perspektiv och för att uppnå likvärdiga förutsättningar.

(40) En enhetlig rangordning av prioriteten för insättningar enligt nationell rätt om normala insolvensförfaranden bidrar till ett effektivare och mindre kostsamt skydd för alla insättningar. När det gäller garanterade insättningar underlättar denna enhetliga rangordning insättningsgarantisystemets finansiering av andra åtgärder än utbetalning av garanterade insättningar, vilka kan vara effektivare och mindre störande för att skydda tillgången till insatta medel, eftersom de inte leder till att tillgången till bankkonton och betaltjänster avbryts. När det gäller insättningar som inte är garanterade underlättar denna rangordning skyddet av dem när det krävs för att skydda den finansiella stabiliteten och insättarnas förtroende. Genom att införa flexibilitet i användningen av dessa potentiellt mindre kostsamma mekanismer för insättarskydd minimerar denna rangordning slutligen insättningsgarantisystemens omedelbara utbetalningsbehov, vilket säkerställer ett bättre bevarande av deras tillgängliga finansieringsmedel för det fall att andra kriser inträffar och minskar bördan för banksektorn, som ska fylla på dessa medel.

(41) Ändringarna av prioritetsrangordningen för insättningar, särskilt elimineringen av den högre prioriteten för garanterade insättningar och insättningsgarantisystemens fordringar i förhållande till alla andra insättningar, skulle inte inverka negativt på det skydd som ges garanterade insättningar i händelse av fallissemang, eftersom detta skydd skulle fortsätta att garanteras genom ett obligatoriskt uteslutande av garanterade insättningar från förlustabsorbering vid resolution och, i slutändan, genom utbetalning från insättningsgarantisystemet om insättningarna blir indisponibla.

(42) Finansieringsarrangemang för resolution kan användas för att stödja tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget, varigenom en uppsättning tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution överförs till en mottagande enhet. I så fall kan finansieringsarrangemanget för resolution ha en fordran på den resterande delen av institutet eller enheten vid dess efterföljande avveckling enligt normala insolvensförfaranden. Detta kan inträffa om finansieringsarrangemanget för resolution används i samband med förluster som borgenärer annars skulle ha burit, inbegripet i form av garantier för tillgångar och skulder eller täckning av skillnaden mellan de överförda tillgångarna och skulderna. För att säkerställa att aktieägare och borgenärer som blir kvar i den resterande delen av institutet eller enheten effektivt absorberar förlusterna för institutet under resolution och förbättra möjligheterna till återbetalningar vid insolvens till det resolutionsspecifika skyddsnätet, bör dessa fordringar hos finansieringsarrangemanget för resolution gentemot den resterande delen av institutet eller enheten, och fordringar som uppstår till följd av rimliga, regelrätta kostnader som uppstår, vid insolvens prioriteras högre än fordringarna från insättningar och insättningsgarantisystemet. Eftersom ersättningar som betalas till aktieägare och borgenärer genom finansieringsarrangemang för resolution på grund av brott mot principen om ”inte sämre villkor för borgenär” syftar till att kompensera för resultaten av resolutionsåtgärderna bör sådana ersättningar inte ge upphov till fordringar hos dessa arrangemang.

(43) För att säkerställa tillräcklig flexibilitet och underlätta insättningsgarantisystemens ingripanden till stöd för användningen av resolutionsverktygen, i de fall de leder till att institutet under resolution lämnar marknaden och om det krävs för att förhindra att förluster bärs av insättare, bör vissa aspekter av användningen av insättningsgarantisystem vid resolution specificeras. Det är särskilt nödvändigt att

specificera att insättningsgarantisystemet, i vissa fall och på vissa tydliga villkor, kan användas för att stödja överföringstransaktioner som inbegriper insättningar, inbegripet kvalificerade insättningar utöver den garantinivå som tillhandahålls av insättningsgarantisystemet, och även insättningar som undantas från utbetalning från ett insättningsgarantisystem. Bidraget från insättningsgarantisystemet bör syfta till att täcka underskottet i värdet på de tillgångar som överförs till en köpare eller ett broinstitut jämfört med värdet på de överförda insättningarna. Om köparen kräver ett bidrag som en del av transaktionen för att säkerställa dess kapitalneutralitet och upprätthålla efterlevnaden av köparens kapitalkrav bör insättningsgarantisystemet också tillåtas bidra till detta. Insättningsgarantisystemets stöd till resolutionsåtgärder bör ges i form av kontanter eller i andra former, såsom garantier eller förlustdelningsavtal som kan minimera stödets inverkan på insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel, samtidigt som bidraget från insättningsgarantisystemet kan uppfylla sina syften.

(44) Bidraget från insättningsgarantisystemet vid resolution bör vara föremål för vissa begränsningar. För det första bör det säkerställas att eventuella förluster som uppkommer för insättningsgarantisystemet till följd av ett resolutionsingripande inte överstiger den förlust som insättningsgarantisystemet skulle bära vid insolvens om det gjorde utbetalningar till garanterade insättare och övertog ansvaret för deras fordringar på institutets tillgångar. Detta belopp bör fastställas på grundval av testet av det minst kostsamma scenariot, i enlighet med de kriterier och den metod som anges i direktiv 2014/49/EU. Dessa kriterier och denna metod bör också användas för att fastställa den behandling som insättningsgarantisystemet skulle ha fått om institutet hade inlett ett normalt insolvensförfarande vid värderingen i efterhand i syfte att bedöma efterlevnaden av principen om ”inte sämre villkor för borgenär” och fastställa eventuell ersättning till insättningsgarantisystemet. För det andra bör beloppet för det bidrag från insättningsgarantisystemet som syftar till att täcka skillnaden mellan de tillgångar och skulder som ska överföras till en köpare eller ett broinstitut inte överstiga skillnaden mellan de överförda tillgångarna och de överförda insättningarna och skulderna med samma prioritet som eller högre prioritet vid insolvens än vad dessa insättningar har. Detta skulle säkerställa att bidraget från insättningsgarantisystemet endast används för att undvika att insättare drabbas av förluster, när så är lämpligt, och inte för att skydda borgenärer med lägre prioritet än insättningar vid insolvens. Summan av bidraget från insättningsgarantisystemet för att täcka skillnaden mellan tillgångar och skulder och bidraget från insättningsgarantisystemet till den mottagande enhetens kapitalbas bör likväl inte överstiga kostnaden för utbetalningar till garanterade insättare enligt beräkningen i testet av det minst kostsamma scenariot.

(45) Det bör specificeras att insättningsgarantisystemet endast får bidra till en överföring av andra skulder än garanterade insättningar i samband med resolution om resolutionsmyndigheten drar slutsatsen att andra insättningar än garanterade insättningar inte kan skrivas ned eller lämnas kvar i den resterande delen av det institut under resolution som kommer att avvecklas. Resolutionsmyndigheten bör i synnerhet tillåtas att undvika att fördela förluster på sådana insättningar där undantaget är absolut nödvändigt och proportionellt för att bevara kontinuiteten i kritiska funktioner och kärnaffärsområden eller när så krävs för att undvika omfattande spridningseffekter och finansiell instabilitet som skulle kunna orsaka en allvarlig störning i unionens eller en medlemsstats ekonomi. Samma skäl bör gälla för att i överföringen till en köpare eller ett broinstitut inbegripa nedskrivningsbara skulder med lägre prioritet än insättningar. I så fall bör överföringen av dessa nedskrivningsbara skulder inte stödjas av bidraget

från insättningsgarantisystemet. Om finansiellt stöd krävs för att överföra dessa nedskrivningsbara skulder bör detta stöd tillhandahållas av finansieringsarrangemanget för resolution.

(46) Med tanke på möjligheten att använda insättningsgarantisystem vid resolution är det nödvändigt att närmare ange på vilket sätt bidraget från insättningsgarantisystemet kan tas med i beräkningen avseende kraven för tillgång till finansieringsarrangemang för resolution. Om bidraget från aktieägare och borgenärer i institutet under resolution genom minskning, nedskrivning eller konvertering av deras skulder, sammanräknat med bidraget från insättningsgarantisystemet, uppgår till minst 8 % av institutets totala skulder, inklusive kapitalbasen, bör institutet kunna få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution för att erhålla ytterligare finansiering, om det är nödvändigt för att säkerställa en effektiv resolution i linje med resolutionsmålen. Om dessa villkor är uppfyllda bör bidraget från insättningsgarantisystemet begränsas till det belopp som krävs för att möjliggöra tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution. För att säkerställa att en resolution fortsätter att i första hand finansieras med institutets interna medel och för att minimera snedvridningen av konkurrensen bör möjligheten att använda bidraget från insättningsgarantisystemet för att säkerställa tillgång till finansieringsarrangemang för resolution endast vara tillgänglig för institut för vilka resolutionsplanen eller koncernresolutionsplanen inte föreskriver att de ska avvecklas under ordnade former vid fallissemang, med tanke på att det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts av resolutionsmyndigheterna för dessa institut har fastställts till en nivå som innefattar både förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbelopp.

(47) Med tanke på EBA:s roll när det gäller att främja konvergens i myndigheternas praxis bör EBA övervaka och rapportera om utformningen och genomförandet av bedömningar av instituts och koncerners möjligheter till resolution och om resolutionsmyndigheternas åtgärder och förberedelser för att säkerställa ett effektivt genomförande av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna. I dessa rapporter bör EBA också bedöma graden av transparens i de åtgärder som resolutionsmyndigheterna vidtar gentemot relevanta externa intressenter och omfattningen av deras bidrag till beredskapen för resolution och institutens möjlighet till resolution. EBA bör vidare rapportera om de åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att skydda icke-professionella investerare när det gäller skuldinstrument som kan medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt direktiv 2014/59/EU, där man jämför och bedömer potentiella effekter på gränsöverskridande verksamhet. Tillämpningsområdet för befintliga tekniska standarder för tillsyn avseende beräkningen av ytterligare kapitalbaskrav och det kombinerade buffertkravet för resolutionsenheter bör utvidgas till att omfatta enheter som inte har identifierats som resolutionsenheter, om dessa krav inte fastställs på samma grund som minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. I årsrapporten om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör EBA också bedöma resolutionsmyndigheternas genomförande av politiken för de nya reglerna för kalibrering av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i fråga om överföringsstrategier. Inom ramen för EBA:s uppgifter att bidra till att säkerställa en enhetlig och samordnad krishanterings- och resolutionsram i unionen bör EBA samordna och övervaka krissimuleringsövningar. Dessa simuleringar bör ur ett helhetsperspektiv omfatta samordning och samarbete mellan behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och insättningsgarantisystem under en försämring av instituts och enheters finansiella situation, testning av användningen av verktygslådan vid återhämtnings- och resolutionsplanering, åtgärder för tidigt ingripande och resolution.

Sådana övningar bör särskilt beakta den gränsöverskridande dimensionen i samspelet mellan de relevanta myndigheterna och tillämpningen av tillgängliga verktyg och befogenheter. I relevanta fall bör krissimuleringsövningarna också innefatta ett antagande och genomförande av resolutionsordningar inom bankunionen, i enlighet med förordning (EU) nr 806/2014.

(48) Konsekvensbedömningar av hög kvalitet är avgörande för att utarbeta sunda och evidensbaserade lagstiftningsförslag, eftersom fakta och bevis är kritiska som underlag till de beslut som fattas under lagstiftningsförfarandet. Därför bör resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter, den gemensamma resolutionsnämnden, ECB och andra medlemmar av Europeiska centralbankssystemet och EBA på begäran förse kommissionen med all den information den behöver för sina uppgifter i samband med policyutveckling, inbegripet utarbetande av konsekvensbedömningar och utarbetande av och förhandlingar om lagstiftningsförslag.

(49) Direktiv 2014/59/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

(50) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att förbättra ändamålsenligheten och effektiviteten hos återhämtnings- och resolutionsramen för institut och enheter, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna till följd av de risker som skiljaktiga nationella strategier kan medföra för den inre marknadens integritet, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå genom att ändra regler som redan fastställts på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2014/59/EU

Direktiv 2014/59/EU ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 2.1 ska ändras på följande sätt:

(a) Följande led ska införas som led 29a:

”29a. *alternativ åtgärd från den privata sektorns sida*: allt stöd som inte räknas som extraordinärt offentligt finansiellt stöd.”

(b) Led 35 ska ersättas med följande:

”35. *kritiska funktioner*: aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt i en eller flera medlemsstater skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på nationell eller regional nivå, på grund av ett instituts eller en koncerns storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, särskilt med avseende på dessa aktiviteters, tjänsters eller transaktioners utbytbarhet.”

(c) Led 71 ska ersättas med följande:

”71. *nedskrivningsbara skulder*: skulder, inbegripet de som ger upphov till bokföringsmässiga avsättningar, och kapitalinstrument som inte räknas som

kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 44.2.”

(d) Följande led ska införas som leden 83d och 83e:

”83d. *globalt systemviktigt institut hemmahörande utanför EU*: ett globalt systemviktigt institut som är hemmahörande utanför EU enligt definitionen i artikel 4.1.134 i förordning (EU) nr 575/2013.

83e. *G-SII-enhet*: en G-SII-enhet enligt definitionen i artikel 4.1.136 i förordning (EU) nr 575/2013.”

(e) Följande led ska införas som led 93a:

”93a. *insättning*: vid tillämpning av artiklarna 108 och 109, en insättning enligt definitionen i artikel 2.1.3 i direktiv 2014/49/EU.”

(2) I artikel 5 ska punkterna 2, 3 och 4 ersättas med följande:

”2. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att instituten uppdaterar sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggör en väsentlig ändring av återhämtningsplanen. Behöriga myndigheter får kräva att institut uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.

I avsaknad av sådana ändringar som avses i första stycket under tolv månader efter den senaste årliga uppdateringen av återhämtningsplanen får de behöriga myndigheterna undantagsvis, fram till den påföljande tolvmånadersperioden, bevilja undantag från skyldigheten att uppdatera återhämtningsplanen.

3. Återhämtningsplaner får inte förutsätta tillgång till eller erhållande av något av följande:

(a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

(b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

(c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser.

4. Återhämtningsplaner ska i tillämpliga fall innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja sådana centralbanksfaciliteter som inte är uteslutna från återhämtningsplanens tillämpningsområde enligt punkt 3 och identifiera de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet.”

(3) I artikel 6 ska punkt 5 ersättas med följande:

”5. I de fall den behöriga myndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den meddela institutet eller koncernens moderföretag sin bedömning och kräva att institutet inom tre månader, som med myndigheternas godkännande kan förlängas med en månad, inkommer med en reviderad plan som visar hur de bristerna eller hindren har tagits itu med.”

(4) I artikel 8.2 ska tredje stycket ersättas med följande:

”EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(5) I artikel 10 ska följande punkt införas som punkt 8a:

”8a. Resolutionsmyndigheter ska inte anta resolutionsplaner om ett institut håller på att avvecklas i enlighet med tillämplig nationell rätt enligt artikel 32b eller om artikel 37.6 är tillämplig.”

(6) Artikel 12 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska följande tredje stycke läggas till:

”Vid fastställandet av de åtgärder som ska vidtas i fråga om de dotterföretag som avses i första stycket b och som inte är resolutionsenheter får resolutionsmyndigheterna använda en förenklad metod, om en sådan metod inte negativt påverkar koncernens möjlighet till resolution, med beaktande av dotterföretagets storlek, dess riskprofil, frånvaro av kritiska funktioner och strategin för koncernresolution.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 5a:

”5a. Resolutionsmyndigheter ska inte anta resolutionsplaner om en enhet håller på att avvecklas i enlighet med tillämplig nationell rätt enligt artikel 32b eller om artikel 37.6 är tillämplig.”

(7) I artikel 13.4 ska fjärde stycket ersättas med följande:

”EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(8) I artikel 15 ska följande punkt läggas till som punkt 5:

”5. EBA ska övervaka resolutionsmyndigheternas upprättande av interna riktlinjer för och genomförande av de bedömningar av möjligheten till resolution av institut eller koncerner som föreskrivs i denna artikel och i artikel 16. EBA ska rapportera till kommissionen om befintlig praxis för bedömningar av möjligheten till resolution och möjliga skillnader mellan medlemsstaterna senast den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = 2 år efter dagen för detta direktivs ikraftträdande] och vid behov övervaka genomförandet av eventuella rekommendationer i den rapporten.

Den rapport som avses i första stycket ska minst täcka följande:

(a) En bedömning av de metoder som utvecklats av resolutionsmyndigheterna för att utföra bedömningar av möjligheten till resolution, inbegripet identifiering av områden där det finns möjliga skillnader mellan medlemsstaterna.

(b) En bedömning av den testkapacitet som resolutionsmyndigheterna behöver för att säkerställa ett effektivt genomförande av resolutionsstrategin.

(c) Graden av transparens gentemot relevanta intressenter när det gäller de metoder som utvecklats av resolutionsmyndigheterna för att utföra bedömningar av möjligheten till resolution och bedömningarnas resultat.”

(9) I artikel 16a ska följande punkt läggas till som punkt 7:

”7. Om en enhet inte omfattas av det kombinerade buffertkravet på samma grund som den grund enligt vilken den är skyldig att uppfylla de krav som avses i artiklarna

45c och 45d, ska resolutionsmyndigheterna tillämpa punkterna 1–6 i denna artikel på grundval av beräkningen av det kombinerade buffertkravet i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118*. Artikel 128 fjärde stycket i direktiv 2013/36/EU ska tillämpas.

Resolutionsmyndigheten ska inkludera det beräknade kombinerade buffertkrav som avses i första stycket i beslutet om fastställande av de krav som avses i artiklarna 45c och 45d i detta direktiv. Enheten ska offentliggöra det beräknade kombinerade buffertkravet tillsammans med den information som avses i artikel 45i.3.

---

* Kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118 av den 26 mars 2021 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska tillsynsstandarder som specificerar den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att beräkna det krav som avses i artikel 104a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU och det kombinerade buffertkravet för resolutionsenheter på konsoliderad resolutionsgruppnivå, om resolutionsgruppen i sig inte omfattas av dessa krav enligt det direktivet (EUT L 241, 8.7.2021, s. 1).”

(10) I artikel 17.4 ska följande läggas till som tredje stycke:

”Om de åtgärder som föreslagits av den berörda enheten effektivt minskar eller avlägsnar hindren för möjligheten till resolution, ska resolutionsmyndigheten fatta ett beslut efter samråd med den behöriga myndigheten. I beslutet ska det anges att de föreslagna åtgärderna effektivt minskar eller avlägsnar hindren för möjligheten till resolution och krävas att enheten genomför de föreslagna åtgärderna.”

(11) Artikel 18 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från moderföretaget inom unionen till den samordnande tillsynsmyndigheten, EBA, dotterföretagens resolutionsmyndigheter och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, göra allt de kan för att inom resolutionskollegiet nå ett gemensamt beslut om fastställandet av de väsentliga hindren och, om så krävs, bedömningen av de åtgärder som har föreslagits av moderföretaget inom unionen och av de åtgärder som krävts av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, med hänsyn till åtgärdernas potentiella effekter i alla medlemsstater där koncernen är verksam.”

(b) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. I avsaknad av ett gemensamt beslut om vidtagande av någon av de åtgärder som avses i artikel 17.5 g, h eller k får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet i enlighet med punkt 6, 6a eller 7 i den här artikeln, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(12) Artiklarna 27 och 28 ska ersättas med följande:

”*Artikel 27*

Åtgärder för tidigt ingripande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna får tillämpa åtgärder för tidigt ingripande om ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller något av följande villkor:

(a) Institutet eller enheten uppfyller de villkor som avses i artikel 102 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 38 i direktiv (EU) 2019/2034, eller har den behöriga myndigheten fastställt att de arrangemang, strategier, processer och mekanismer som institutet eller enheten genomfört och den kapitalbas och likviditet som innehas av institutet eller enheten inte säkerställer en sund hantering och täckning av dess risker, och endera av följande gäller:

   i) Institutet eller enheten har inte vidtagit de korrigerande åtgärder som krävts av den behöriga myndigheten, inbegripet de åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 49 i direktiv (EU) 2019/2034.

   ii) Den behöriga myndigheten anser att andra korrigerande åtgärder än åtgärder för tidigt ingripande är otillräckliga för att lösa problemen, bland annat på grund av en snabb och betydande försämring av institutets eller enhetens finansiella ställning.

(b) Institutet eller enheten överträder eller kommer sannolikt att överträda kraven i avdelning II i direktiv 2014/65/EU, i artiklarna 3–7, 14–17, 24, 25 och 26 i förordning (EU) nr 600/2014 eller i artiklarna 45e eller 45f i detta direktiv under de tolv månader som följer på den behöriga myndighetens bedömning.

Den behöriga myndigheten får fastställa att det villkor som avses i första stycket a ii är uppfyllt utan att tidigare ha vidtagit andra korrigerande åtgärder, inbegripet utövandet av de befogenheter som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 39 i direktiv (EU) 2019/2034.

1a. Vid tillämpning av punkt 1 ska åtgärder för tidigt ingripande omfatta följande:

(a) Ett krav på att ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska göra endera av följande:

   i) Genomföra ett eller flera av de arrangemang eller en eller flera av de åtgärder som anges i återhämtningsplanen.

   ii) Uppdatera återhämtningsplanen i enlighet med artikel 5.2 om de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från antagandena i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra ett eller flera av de arrangemang eller en eller flera av de åtgärder som anges i den uppdaterade återhämtningsplanen inom en viss tidsram.

(b) Ett krav på att ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer det kravet, direkt sammankalla institutets eller enhetens bolagsstämma, och i bägge fallen fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.

(c) Ett krav på att ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska upprätta en plan, i enlighet med återhämtningsplanen

i tillämpliga fall, för förhandlingar om skuldomläggning med vissa eller alla dess borgenärer.

(d) Ett krav på att ändra institutets juridiska struktur.

(e) Ett krav på att avsätta eller byta ut den verkställande ledningen eller ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i dess helhet eller med avseende på enskilda personer, i enlighet med artikel 28.

(f) Ett utseende av en eller flera tillfälliga förvaltare för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 29.

2. De behöriga myndigheterna ska välja lämpliga åtgärder för tidigt ingripande på grundval av vad som står i proportion till de eftersträvade målen, med beaktande av hur allvarlig överträdelsen eller den sannolika överträdelsen är och hur snabbt den finansiella situationen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d försämras, och med beaktande av annan relevant information.

3. För var och en av de åtgärder som avses i punkt 1a ska de behöriga myndigheterna fastställa en tidsfrist som är lämplig för att slutföra åtgärden och som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att utvärdera dess effektivitet.

4. EBA ska senast den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = 12 månader efter dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en konsekvent tillämpning av de utlösande faktorer som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 28

Utbyte av den verkställande ledningen eller ledningsorganet

Vid tillämpning av artikel 27.1a e ska medlemsstaterna säkerställa att den nya verkställande ledningen eller det nya ledningsorganet, eller enskilda ledamöter i dessa organ, utses i enlighet med unionsrätten och nationell rätt och är föremål för den behöriga myndighetens godkännande eller medgivande.”

(13) Artikel 29 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1, 2 och 3 ska ersättas med följande:

”1. Vid tillämpning av artikel 27.1a f ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna, på grundval av vad som är proportionellt med hänsyn till omständigheterna, får utse en tillfällig förvaltare som ska göra endera av följande:

(a) Tillfälligt byta ut ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

(b) Tillfälligt arbeta med ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Den behöriga myndigheten ska ange sitt val enligt led a eller b vid tidpunkten för utseendet av den tillfälliga förvaltaren.

Vid tillämpning av första stycket b ska den behöriga myndigheten vid tidpunkten för utseendet av den tillfälliga förvaltaren vidare specificera dennes roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets eller enhetens ledningsorgan ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan det fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder.

Medlemsstaterna ska kräva att den behöriga myndigheten offentliggör utseendet av en tillfällig förvaltare, utom när den tillfälliga förvaltaren saknar befogenhet att representera institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att alla tillfälliga förvaltare uppfyller kraven i artikel 91.1, 91.2 och 91.8 i direktiv 2013/36/EU. De behöriga myndigheternas bedömning av huruvida den tillfälliga förvaltaren uppfyller dessa krav ska utgöra en integrerad del av beslutet att utse den tillfälliga förvaltaren.

2. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter vid tidpunkten för dennes utseende utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som ledningsorganet för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har enligt institutets eller enhetens bolagsordning och enligt nationell rätt, inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av förvaltningsfunktionerna hos ledningsorganet för institutet eller enheten. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet eller enheten ska följa tillämplig bolagsrätt.

3. Den behöriga myndigheten ska vid tidpunkten för utseendet av den tillfälliga förvaltaren ange dennes roll och funktioner. Dessa roller och funktioner kan innefatta att

(a) verifiera den finansiella ställningen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,

(b) leda affärsverksamheten eller en del av denna hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, för att upprätthålla eller återupprätta institutets eller enhetens finansiella ställning,

(c) vidta åtgärder för att återupprätta en sund och ansvarsfull ledning av affärsverksamheten hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Den behöriga myndigheten ska vid tidpunkten för utseendet av den tillfälliga förvaltaren ange eventuella begränsningar för dennes roll och funktioner.”

(b) I punkt 5 ska andra stycket ersättas med följande:

”Den tillfälliga förvaltaren får i vilket fall endast utöva befogenheten att sammankalla en bolagsstämma för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och bestämma dagordningen för den bolagsstämman med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.”

(c) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. På begäran av den behöriga myndigheten ska den tillfälliga förvaltaren upprätta rapporter om den finansiella ställningen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och om de åtgärder som vidtagits under dennes period som förvaltare, med de intervall som fastställs av den behöriga myndigheten och under alla omständigheter när dennes uppdrag löper ut.”

(14) Artikel 30 ska ändras på följande sätt:

(a) Rubriken ska ersättas med följande:

”**Samordning av åtgärder för tidigt ingripande vad avser koncerner**”

(b) Punkterna 1–4 ska ersättas med följande:

”1. Om villkoren för att införa åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda med avseende på ett moderföretag inom unionen, ska den samordnande tillsynsmyndigheten underrätta EBA och samråda med övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet innan den beslutar att tillämpa en åtgärd för tidigt ingripande.

2. Efter den underrättelse och det samråd som avses i punkt 1 ska den samordnande tillsynsmyndigheten besluta om åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 ska tillämpas med avseende på det berörda moderföretaget inom unionen, med beaktande av dessa åtgärders effekter på koncernenheter i andra medlemsstater. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till EBA och övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

3. Om villkoren för att införa åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda med avseende på ett dotterföretag till ett moderföretag inom unionen, ska den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå och som avser att vidta en åtgärd i enlighet med den artikeln underrätta EBA och samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten.

Den samordnande tillsynsmyndigheten får, när den mottagit underrättelsen, bedöma de sannolika effekterna av att införa åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 på det berörda institutet eller den berörda enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, på koncernen eller på koncernenheter i andra medlemsstater. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela den behöriga myndigheten den bedömningen inom tre dagar.

Efter den underrättelsen och det samrådet ska den behöriga myndigheten besluta om den ska tillämpa en åtgärd för tidigt ingripande. Beslutet ska fattas med vederbörligt beaktande av den samordnande tillsynsmyndighetens eventuella bedömning. Den behöriga myndigheten ska meddela beslutet till EBA, den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

4. När mer än en behörig myndighet avser att tillämpa en åtgärd för tidigt ingripande enligt artikel 27 på fler än ett institut eller på fler än en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som ingår i samma koncern, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga relevanta behöriga myndigheter bedöma huruvida det är lämpligare att utse samma tillfälliga förvaltare för alla berörda enheter eller att samordna tillämpningen av de andra åtgärderna för tidigt ingripande på mer än ett institut eller mer än en enhet i syfte att underlätta lösningar som återupprättar det berörda institutets eller den berörda enhetens finansiella ställning. Bedömningen ska utformas som ett gemensamt beslut av den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga relevanta behöriga myndigheterna. Det gemensamma beslutet ska fattas inom fem dagar från dagen för den underrättelse som avses i punkt 1. Det gemensamma beslutet ska motiveras och fastställas i ett dokument som den samordnande tillsynsmyndigheten ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

I avsaknad av ett gemensamt beslut inom fem dagar får den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretag fatta sina egna beslut om utseendet av en tillfällig förvaltare för institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som de ansvarar för och om tillämpningen av de andra åtgärderna för tidigt ingripande.”

(c) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheter som avser att tillämpa en eller flera av åtgärderna enligt artikel 27.1a a i detta direktiv med avseende på punkterna 4, 10, 11 och 19 i avsnitt A i bilagan till detta direktiv, enligt artikel 27.1a c i detta direktiv eller enligt artikel 27.1a d i detta direktiv när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(15) Följande artikel ska införas som artikel 30a:

”Artikel 30a

Förberedelse av resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna utan dröjsmål underrättar resolutionsmyndigheterna om följande:

(a) En åtgärd som avses i artikel 104.1 i direktiv 2013/36/EU och som de kräver att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet ska vidta.

(b) Om tillsynsverksamheten visar att villkoren i artikel 27.1 i detta direktiv är uppfyllda med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv, bedömningen av att dessa villkor är uppfyllda, oberoende av eventuella åtgärder för tidigt ingripande.

(c) Tillämpningen av någon av de åtgärder för tidigt ingripande som avses i artikel 27.

De behöriga myndigheterna ska i samarbete med resolutionsmyndigheterna noga övervaka institutets eller enhetens situation och dess efterlevnad av de åtgärder som avses i första stycket a och som syftar till att åtgärda en försämring av institutets eller enhetens situation och dess efterlevnad av de åtgärder för tidigt ingripande som avses i första stycket c.

2. De behöriga myndigheterna ska så tidigt som möjligt underrätta resolutionsmyndigheterna om de anser att det finns en väsentlig risk för att en eller flera av omständigheterna enligt artikel 32.4 skulle vara tillämpliga på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Underrättelsen ska innehålla

(a) skälen till underrättelsen,

(b) en översikt över de åtgärder som inom rimlig tid skulle förhindra att institutet eller enheten fallerar, deras förväntade inverkan på institutet eller enheten när det gäller de omständigheter som avses i artikel 32.4 och den förväntade tidsramen för genomförandet av dessa åtgärder.

Efter att ha mottagit den underrättelse som avses i första stycket ska resolutionsmyndigheterna, i nära samarbete med behöriga myndigheter, bedöma vad som utgör en rimlig tidsram för bedömningen av det villkor som avses i artikel 32.1 b, med beaktande av hur snabbt situationen för institutet eller den enhet som avses i

artikel 1.1 b, c eller d försämras, behovet av att effektivt genomföra resolutionsstrategin och andra relevanta överväganden. Resolutionsmyndigheterna ska överlämna denna bedömning till de behöriga myndigheterna så snart som möjligt.

Efter den underrättelse som avses i första stycket ska behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter i nära samarbete övervaka situationen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, genomförandet av alla relevanta åtgärder inom deras förväntade tidsram och all annan relevant utveckling. I detta syfte ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter sammanträda regelbundet, med en frekvens som fastställs av resolutionsmyndigheterna med hänsyn till omständigheterna i fallet. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska utan dröjsmål förse varandra med all relevant information.

3. De behöriga myndigheterna ska förse resolutionsmyndigheterna med all information som resolutionsmyndigheterna begär och som är nödvändig för allt av följande:

(a) Uppdatering av resolutionsplanen och förberedelser för en möjlig resolution av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

(b) Genomförande av den värdering som avses i artikel 36.

Om de behöriga myndigheterna inte redan har tillgång till sådan information ska resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna samarbeta och samordna sig för att erhålla denna information. För detta ändamål ska de behöriga myndigheterna ha befogenhet att kräva att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillhandahåller sådan information, inbegripet genom inspektioner på plats, och att lämna denna information till resolutionsmyndigheterna.

4. Resolutionsmyndigheternas befogenheter ska inbegripa befogenhet att till potentiella köpare saluföra institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, eller att vidta åtgärder för sådan saluföring eller kräva att institutet eller enheten gör detta, i följande syften:

(a) Att förbereda resolution av det institutet eller den enheten, med förbehåll för de villkor som anges i artikel 39.2 och konfidentialitetsbestämmelserna i artikel 84.

(b) Att få underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av det villkor som avses i artikel 32.1 b.

5. Vid tillämpning av punkt 4 ska resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att begära att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d inrättar en digital plattform för utbyte av den information som är nödvändig för att saluföra institutet eller enheten med potentiella köpare eller med rådgivare och värderare som anlitats av resolutionsmyndigheten.

6. Fastställandet av att villkoren i artikel 27.1 är uppfyllda och ett föregående antagande av åtgärder för tidigt ingripande ska inte vara nödvändiga villkor för att resolutionsmyndigheterna ska kunna förbereda en resolution av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller utöva de befogenheter som avses i punkterna 4 och 5 i den här artikeln.

7. Resolutionsmyndigheterna ska utan dröjsmål informera de behöriga myndigheterna om alla åtgärder som vidtas i enlighet med punkterna 4 och 5.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter har ett nära samarbete

(a) när de överväger att vidta de åtgärder som avses i punkt 1 första stycket a i denna artikel och som syftar till att åtgärda en försämring av situationen för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, samt de åtgärder som avses i punkt 1 första stycket c i denna artikel,

(b) när de överväger att vidta någon av de åtgärder som avses i punkterna 4 och 5,

(c) under genomförandet av de åtgärder som avses i leden a och b i detta stycke.

Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska säkerställa att dessa åtgärder är konsekventa, samordnade och effektiva.”

(16) I artikel 31.2 ska leden c och d ersättas med följande:

”c) Skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd, särskilt när det tillhandahålls från en medlemsstats budget.

d) Skydda insättare, samtidigt som förlusterna för insättningsgarantisystem minimeras, och investerare som omfattas av direktiv 97/9/EG.”

(17) Artikel 32 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1 och 2 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna vidtar en resolutionsåtgärd gentemot ett institut om resolutionsmyndigheterna, efter att ha mottagit ett meddelande enligt punkt 2 eller på eget initiativ i enlighet med förfarandet i punkt 2, fastställer att samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Institutet fallerar eller kommer sannolikt att fallera.

(b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter, behovet av att effektivt genomföra resolutionsstrategin och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att någon alternativ åtgärd från den privata sektorns sida, inbegripet åtgärder av ett institutionellt skyddssystem, tillsynsåtgärder, åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder som avses i artikel 59.2, avseende institutet inom rimlig tid skulle förhindra att institutet fallerar.

(c) En resolutionsåtgärd ligger i allmänintresset enligt punkt 5.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten gör en bedömning av det villkor som avses i punkt 1 a, efter samråd med resolutionsmyndigheten.

Medlemsstaterna får föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten får göra bedömningen av det villkor som avses i punkt 1 a, efter samråd med den behöriga myndigheten, när resolutionsmyndigheterna enligt nationell rätt har de verktyg som krävs för en sådan bedömning, särskilt inbegripet adekvat tillgång till relevant information. I ett sådant fall ska medlemsstaterna säkerställa att den behöriga myndigheten utan dröjsmål till resolutionsmyndigheten lämnar all relevant information som denna begär för att utföra sin bedömning, före eller efter att ha informerats av resolutionsmyndigheten om dess avsikt att göra denna bedömning.

Bedömningen av det villkor som avses i punkt 1 b ska göras av resolutionsmyndigheten i nära samarbete med den behöriga myndigheten. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål till resolutionsmyndigheten lämna all relevant information som denna begär för att få underlag till sin bedömning. Den behöriga myndigheten får också informera resolutionsmyndigheten om att den anser att villkoret i punkt 1 b är uppfyllt.”

(b) Punkt 4 ska ändras på följande sätt:

i) I första stycket ska led d ersättas med följande:

”d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när sådant stöd beviljas i någon av de former som avses i artikel 32c.”

ii) Andra till femte stycket ska utgå.

(c) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Vid tillämpning av punkt 1 c ska en resolutionsåtgärd anses ligga i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 31 och om en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål på ett mer effektivt sätt.

Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten, när den gör den bedömning som avses i första stycket, på grundval av den information som den har tillgång till vid tidpunkten för bedömningen, beaktar och jämför allt extraordinärt offentligt finansiellt stöd som rimligen kan förväntas beviljas institutet, både vid resolution och vid avveckling i enlighet med tillämplig nationell rätt.”

(18) Artiklarna 32a och 32b ska ersättas med följande:

”*Artikel 32a*

Resolutionsvillkor vad gäller centrala organ och kreditinstitut som är permanent underställda ett centralt organ

Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett centralt organ och alla kreditinstitut permanent underställda detta som ingår i samma resolutionsgrupp, om det centrala organet och alla kreditinstitut permanent underställda det centrala organet, eller den resolutionsgrupp till vilken de tillhör, som helhet uppfyller de villkor som fastställs i artikel 32.1.

Artikel 32b

Förfaranden för institut och enheter som inte omfattas av resolutionsåtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en resolutionsmyndighet fastställer att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren i artikel 32.1 a och b, men inte villkoret i artikel 32.1 c, har den berörda nationella administrativa eller rättsliga myndigheten befogenhet att utan dröjsmål inleda förfarandet för att avveckla institutet eller enheten under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig

nationell rätt lämnar marknaden eller upphör med sin bankverksamhet inom rimlig tid.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en resolutionsmyndighet fastställer att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren i artikel 32.1 a och b, men inte villkoret i artikel 32.1 c, är fastställandet av att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera i enlighet med artikel 32.1 a ett villkor för den behöriga myndighetens återkallelse av auktorisation i enlighet med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att en återkallelse av auktorisationen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är ett tillräckligt villkor för att en berörd nationell administrativ eller rättslig myndighet utan dröjsmål ska kunna inleda förfarandet för att avveckla institutet eller enheten under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.”

(19) Följande artikel ska införas som artikel 32c:

”Artikel 32c

Extraordinärt offentligt finansiellt stöd

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att extraordinärt offentligt finansiellt stöd utanför resolutionsåtgärder i undantagsfall får beviljas ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d endast i ett av följande fall och förutsatt att det extraordinära offentliga finansiella stödet uppfyller de villkor och krav som anges i unionens regler om statligt stöd:

(a) Om, i syfte att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi eller bevara den finansiella stabiliteten, det extraordinära offentliga finansiella stödet antar någon av följande former:

i) En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på dessas villkor.

ii) En statlig garanti för nya skuldförbindelser.

iii) Ett förvärv av andra kapitalbasinstrument än kärnprimärkapitalinstrument eller av andra kapitalinstrument eller användning av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar, till priser och med en varaktighet och andra villkor som inte ger det berörda institutet eller den berörda enheten en otillbörlig fördel, om varken de omständigheter som avses i artikel 32.4 a, b eller c eller de omständigheter som avses i artikel 59.3 föreligger vid den tidpunkt då det offentliga stödet beviljas.

(b) Om det extraordinära offentliga finansiella stödet ges i form av ett ingripande av ett insättningsgarantisystem för att bevara kreditinstitutets finansiella sundhet och långsiktiga bärkraft i enlighet med villkoren i artiklarna 11a och 11b i direktiv 2014/49/EU, förutsatt att ingen av de omständigheter som avses i artikel 32.4 föreligger.

(c) Om det extraordinära offentliga finansiella stödet ges i form av ett ingripande av ett insättningsgarantisystem i samband med avvecklingen av ett institut i enlighet med artikel 32b och i enlighet med villkoren i artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU.

(d) Om det extraordinära offentliga finansiella stödet ges i form av statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget vilket beviljas i samband

med avvecklingen av institutet eller enheten i enlighet med artikel 32b i detta direktiv, bortsett från det stöd som beviljas av ett insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU.

2. De stödåtgärder som avses i punkt 1 a ska uppfylla samtliga följande villkor:

(a) Åtgärderna är begränsade till solventa institut eller enheter, som det bekräftas av den behöriga myndigheten.

(b) Åtgärderna är av förebyggande och tillfällig karaktär och grundar sig på en på förhand fastställd exitstrategi som godkänts av den behöriga myndigheten, inbegripet ett tydligt angivet avslutningsdatum eller försäljningsdatum eller en tydligt angiven återbetalningsplan för de åtgärder som tillhandahålls.

(c) Åtgärderna är proportionella för att avhjälpa följdverkningarna av den allvarliga störningen eller för att bevara den finansiella stabiliteten.

(d) Åtgärderna används inte för att kompensera förluster som institutet eller enheten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig inom en nära framtid.

Vid tillämpning av första stycket a ska ett institut eller en enhet anses vara solvent om den behöriga myndigheten har konstaterat att det inte har skett någon överträdelse, eller sannolikt inte kommer att ske under de följande tolv månaderna, av något av de krav som avses i artikel 92.1 i förordning (EU) nr 575/2013, artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, artikel 11.1 i förordning (EU) 2019/2033, artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2034 eller relevanta tillämpliga krav enligt unionsrätten eller nationell rätt.

Vid tillämpning av första stycket d ska den relevanta behöriga myndigheten kvantifiera de förluster som institutet eller enheten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig. Kvantifieringen ska som ett minimum baseras på institutets eller enhetens balansräkning, förutsatt att balansräkningen överensstämmer med tillämpliga redovisningsregler och redovisningsstandarder, vilket bekräftats av en oberoende extern revisor, och, om sådana är tillgängliga, på översyner av tillgångarnas kvalitet som utförts av Europeiska centralbanken, EBA eller nationella myndigheter eller, i tillämpliga fall, på inspektioner på plats som utförts av den behöriga myndigheten.

De stödåtgärder som avses i punkt 1 a iii ska begränsas till åtgärder som av den behöriga myndigheten har bedömts vara nödvändiga för att upprätthålla institutets eller enhetens solvens genom att åtgärda dess kapitalunderskott, vilket fastställts i det negativa scenariot i stresstester på nationell nivå, unionsnivå eller på nivån för den gemensamma tillsynsmekanismen eller enligt motsvarande genomgångar som i tillämpliga fall utförts av Europeiska centralbanken, EBA eller nationella myndigheter, bekräftade av den behöriga myndigheten.

Genom undantag från punkt 1 a iii ska förvärv av kärnprimärkapitalinstrument undantagsvis tillåtas om det underskott som konstaterats är sådant att ett förvärv av andra kapitalbasinstrument eller andra kapitalinstrument inte skulle göra det möjligt för det berörda institutet eller den berörda enheten att åtgärda sitt kapitalunderskott som det fastställts i det negativa scenariot i det berörda stresstestet eller motsvarande genomgång. Beloppet för förvärvade kärnprimärkapitalinstrument får inte överstiga 2 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för det berörda institutet eller den berörda enheten beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

Om någon av de stödåtgärder som avses i punkt 1 a inte löses in, återbetalas eller på annat sätt avslutas i enlighet med villkoren i den exitstrategi som fastställdes vid tidpunkten för beviljandet av åtgärden, ska den behöriga myndigheten dra slutsatsen att villkoret i artikel 32.1 a är uppfyllt i fråga om det institut eller den enhet som har mottagit dessa stödåtgärder, och ska underrätta den berörda resolutionsmyndigheten om denna bedömning.

3. EBA ska senast den [Publikationsbyrån: för in datumet = ett år efter dagen för detta direktivs ikraftträdande] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om den typ av tester, översyner eller genomgångar som avses i punkt 2 fjärde stycket och som kan leda till de stödåtgärder som avses i punkt 1 a iii.”

(20) I artikel 33 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna vidtar en resolutionsåtgärd gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d, om den enheten uppfyller villkoren i artikel 32.1.

För detta ändamål ska en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d anses fallera eller sannolikt komma att fallera under någon av följande omständigheter:

(a) Enheten uppfyller ett eller flera av de villkor som anges i artikel 32.4 b, c eller d.

(b) Enheten överträder väsentligt eller det finns objektiva faktorer som visar att enheten inom en nära framtid väsentligt kommer att överträda de tillämpliga kraven i förordning (EU) nr 575/2013 eller i direktiv 2013/36/EU.”

(21) Artikel 33a ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 8 ska första stycket ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna utan dröjsmål underrättar institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och de myndigheter som avses i artikel 83.2 a–h när de utövar den befogenhet som avses i punkt 1 i den här artikeln efter det att det fastställts att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt artikel 32.1 a och innan resolutionsbeslutet har fattats.”

(b) I punkt 9 ska följande andra stycke läggas till:

”Genom undantag från första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att insättare, när sådana befogenheter utövas med avseende på kvalificerade insättningar och dessa insättningar inte anses indisponibla enligt direktiv 2014/49/EU, får tillgång till en lämplig summa per dag från dessa insättningar.”

(22) Artikel 35 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får utse en särskild förvaltare som ska ersätta eller arbeta med ledningsorganet för institutet under resolution eller broinstitutet. Resolutionsmyndigheterna ska offentliggöra utseendet av en särskild förvaltare. Resolutionsmyndigheterna ska säkerställa att den särskilda förvaltaren har de kvalifikationer, den förmåga och den erfarenhet som krävs för att utföra sitt uppdrag.

Artikel 91 i direktiv 2013/36/EU ska inte tillämpas på utseendet av särskilda förvaltare.”

(b) I punkt 2 ska första meningen ersättas med följande:

”Den särskilda förvaltaren ska ha alla befogenheter som innehas av aktieägarna hos och ledningsorganet för institutet under resolution eller broinstitutet.”

(c) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska kräva att en särskild förvaltare, med regelbundna intervall som fastställs av resolutionsmyndigheten och i början och slutet av sitt uppdrag, upprättar rapporter till den tillsättande resolutionsmyndigheten om den ekonomiska och finansiella situationen för institutet under resolution eller broinstitutet och om de åtgärder som denne har vidtagit i sin tjänsteutövning.”

(23) Artikel 36 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska första meningen ersättas med följande:

”1. Innan resolutionsmyndigheterna fastställer huruvida villkoren för resolution eller för nedskrivning eller konvertering av tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder enligt artikel 59 är uppfyllda, ska de säkerställa att en rättvis, försiktig och realistisk värdering av tillgångarna och skulderna hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d utförs av en person som är oberoende av alla offentliga myndigheter, inbegripet resolutionsmyndigheten, och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 7a:

”7a. Om det är nödvändigt för att få underlag till de beslut som avses i punkt 4 c och d ska värderaren komplettera informationen enligt punkt 6 c med en uppskattning av värdet av tillgångar och skulder utanför balansräkningen, inbegripet eventualförpliktelser och eventualtillgångar.”

(24) I artikel 37 ska följande punkt läggas till som punkt 11:

”11. EBA ska övervaka resolutionsmyndigheternas åtgärder och förberedelser för att säkerställa ett effektivt genomförande av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna i händelse av resolution. EBA ska rapportera till kommissionen om läget när det gäller befintlig praxis och möjliga skillnader mellan medlemsstaterna senast den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = 2 år efter dagen för detta direktivs ikraftträdande] och vid behov övervaka genomförandet av eventuella rekommendationer i den rapporten.

Den rapport som avses i första stycket ska minst täcka följande:

(a) De arrangemang som finns för att genomföra skuldnedskrivningsverktyget och graden av involvering av finansmarknadsinfrastrukturer och myndigheter i tredjeland, i relevanta fall.

(b) De arrangemang som finns för att utnyttja användningen av andra resolutionsverktyg.

(c) Graden av transparens gentemot relevanta intressenter när det gäller de arrangemang som avses i leden a och b.”

(25) Artikel 40 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”För att ge verkan åt broinstitutverktyget, och med hänsyn till behovet av att upprätthålla kritiska funktioner inom broinstitutet eller uppnå resolutionsmålen, ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att till ett broinstitut överföra allt av följande:”

(b) I punkt 2 ska andra stycket ersättas med följande:

”Användningen av skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i artikel 43.2 b ska inte påverka resolutionsmyndighetens möjlighet att kontrollera broinstitutet. Om användningen av skuldnedskrivningsverktyget gör det möjligt att till fullo tillhandahålla broinstitutets kapital genom konvertering av nedskrivningsbara skulder till aktier eller andra typer av kapitalinstrument får undantag göras från kravet att broinstitutet helt eller delvis ägs av en eller flera offentliga myndigheter.”

(26) I artikel 42.5 ska led b ersättas med följande:

”b) en sådan överföring är nödvändig för att säkerställa att institutet under resolution, broinstitutet eller själva tillgångsförvaltningsenheten fungerar väl, eller”.

(27) Artikel 44 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att skuldnedskrivningsverktyget får användas för alla skulder, inbegripet de som ger upphov till en bokföringsmässig avsättning, i ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för det verktyget enligt punkt 2 eller 3 i den här artikeln.”

(b) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Ett sådant bidrag som avses i punkt 4 från finansieringsarrangemanget för resolution får endast göras när samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen, i institutet under resolution, beräknade i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra nedskrivningsbara skulder genom minskning, nedskrivning eller konvertering i enlighet med artiklarna 48.1 och 60.1 och, i relevanta fall, av insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 109.

(b) Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution överstiger inte 5 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen, i institutet under resolution, beräknade i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36.”

(c) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Finansieringsarrangemanget för resolution får bidra med ännu outnyttjade medel som har tagits upp genom sådana förhandsbidrag som avses i artikel 100.6 och artikel 103, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Finansieringsarrangemanget för resolution har gett ett bidrag i enlighet med punkt 4 och den gräns på 5 % som avses i punkt 5 b har nåtts.

(b) Alla skulder som rangordnas lägre än insättningar och som inte är undantagna från skuldnedskrivning enligt artikel 44.2 och 44.3 har skrivits ned eller konverterats i sin helhet.

Under extraordinära omständigheter, som ett alternativ till eller utöver det bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i första stycket, får resolutionsmyndigheten, om villkoren i första stycket är uppfyllda, söka ytterligare finansiering från alternativa finansieringskällor.”

(28) I artikel 44a ska följande punkt läggas till som punkt 8:

”8. Senast den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = 24 månader efter dagen för detta direktivs ikraftträdande] ska EBA rapportera till kommissionen om tillämpningen av denna artikel. Rapporten ska jämföra de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit för att följa denna artikel, analysera deras effektivitet när det gäller att skydda icke-professionella investerare och bedöma deras inverkan på gränsöverskridande verksamhet.

Kommissionen får på grundval av denna rapport lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra detta direktiv.”

(29) I artikel 45 ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid uppfyller kraven för kapitalbas och kvalificerade skulder, om så krävs och har fastställts av resolutionsmyndigheten i enlighet med den här artikeln och artiklarna 45a–45i.”

(30) Artikel 45b ska ändras på följande sätt:

(a) I punkterna 4, 5 och 7 ska ”globala systemviktiga institut” ersättas med ”G-SII-enheter”.

(b) Punkt 8 ska ändras på följande sätt:

i) I första stycket ska ”globala systemviktiga institut” ersättas med ”G-SII-enheter”.

ii) I andra stycket c ska ”ett systemviktigt institut” ersättas med ”en G-SII-enhet”.

iii) I fjärde stycket ska ”globala systemviktiga institut” ersättas med ”G-SII-enheter”.

(c) Följande punkt ska läggas till som punkt 10:

”10. Resolutionsmyndigheterna får tillåta resolutionsenheter att uppfylla de krav som avses i punkterna 4, 5 och 7 med användning av kapitalbas eller skulder enligt punkterna 1 och 3, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) För enheter som är G-SII-enheter eller resolutionsenheter som omfattas av artikel 45c.5 eller 45c.6 har resolutionsmyndigheten inte sänkt det krav som avses i punkt 4 i den här artikeln, i enlighet med första stycket i den punkten.

(b) De skulder som avses i punkt 1 i denna artikel och som inte uppfyller det villkor som avses i artikel 72b.2 d i förordning (EU) nr 575/2013 uppfyller villkoren i artikel 72b.4 b–e i den förordningen.”

(31) Artikel 45c ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 3 åttonde stycket ska ”kritiska ekonomiska funktioner” ersättas med ”kritiska funktioner”.

(b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att beräkna det krav som avses i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU och det kombinerade buffertkravet för

(a) resolutionsenheter på konsoliderad resolutionsgruppsnivå, om resolutionsgruppen i sig inte omfattas av dessa krav enligt direktiv 2013/36/EU,

(b) enheter som inte själva utgör resolutionsenheter, om de inte omfattas av dessa krav enligt direktiv 2013/36/EU på samma grunder som de krav som avses i artikel 45f i det här direktivet.

EBA ska överlämna dessa utkast till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = 12 månader efter dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(c) I punkt 7 åttonde stycket ska ”kritiska ekonomiska funktioner” ersättas med ”kritiska funktioner”.

(32) Följande artikel ska införas som artikel 45ca:

”*Artikel 45ca*

Fastställande av minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier som leder till marknadsutträde

1. Vid tillämpning av artikel 45c på en resolutionsenhet vars föredragna resolutionsstrategi i första hand avser användning av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget och dess marknadsutträde, ska resolutionsmyndigheten fastställa det rekapitaliseringsbelopp som föreskrivs i artikel 45c.3 på ett proportionellt sätt på grundval av följande kriterier, beroende på vad som är relevant:

(a) Resolutionsenhetens storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil samt djupet på den marknad där resolutionsenheten är verksam.

(b) De aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som ska överföras till en mottagande enhet enligt resolutionsplanen, med beaktande av

i) resolutionsenhetens kärnaffärsområden och kritiska funktioner,

ii) skulder som är undantagna från skuldnedskrivning i enlighet med artikel 44.2,

iii) de skyddsåtgärder som avses i artiklarna 73–80.

(c) Det förväntade värdet av och möjligheten att avyttra aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i den resolutionsenhet som avses i led b, med beaktande av

i) alla väsentliga hinder för möjligheten till resolution som identifierats av resolutionsmyndigheten och som är direkt kopplade till användningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget,

ii) förluster till följd av de tillgångar, rättigheter eller skulder som återstår i den resterande delen av institutet.

(d) Huruvida den föredragna resolutionsstrategin omfattar överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av resolutionsenheten, eller av alla eller delar av resolutionsenhetens tillgångar, rättigheter och skulder.

(e) Huruvida den föredragna resolutionsstrategin omfattar användning av verktyget för avskiljande av tillgångar.

2. Om resolutionsplanen föreskriver att enheten ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden eller andra likvärdiga nationella förfaranden och föreskriver användning av insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU, ska resolutionsmyndigheten också beakta punkt 1 i den här artikeln när den utför den bedömning som avses i artikel 45c.2a andra stycket i det här direktivet.

3. Tillämpningen av punkt 1 får inte leda till ett belopp som är högre än det belopp som följer av att artikel 45c.3 tillämpas.”

(33) I artikel 45d.1 ska de inledande orden ersättas med följande:

”Kravet enligt artikel 45.1 på en resolutionsenhet som utgör en G-SII-enhet ska bestå av följande:”

(34) I artikel 45f.1 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Genom undantag från första och andra stycket i denna punkt ska moderföretag inom unionen som själva inte utgör resolutionsenheter och som är dotterföretag till enheter i tredjeland uppfylla kraven i artiklarna 45c och 45d på konsoliderad basis.”

(35) Artikel 45l ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska led a ersättas med följande:

”a) Hur kravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med artikel 45e eller 45f har genomförts på nationell nivå, inbegripet artikel 45ca, och särskilt huruvida det har förekommit skillnader i de nivåer som fastställts för jämförbara enheter mellan olika medlemsstater.”

(b) I punkt 3 andra stycket ska följande mening läggas till:

”Den skyldighet som avses i punkt 2 ska upphöra att gälla efter det att den andra rapporten har överlämnats.”

(36) I artikel 45m ska punkt 4 ersättas med följande:

”4. De krav som avses i artikel 45b.4 och 45b.7 och artikel 45c.5 och 45c.6 ska, beroende på vad som är tillämpligt, inte tillämpas inom en treårsperiod från den dag då resolutionsenheten eller den koncern som resolutionsenheten är en del av identifierades som ett globalt systemviktigt institut eller ett globalt systemviktigt

institut hemmahörande utanför EU, eller då resolutionsenheten hamnade i den situation som avses i artikel 45c.5 eller 45c.6.”

(37) I artikel 46.2 ska första stycket ersättas med följande:

”Den bedömning som avses i punkt 1 i den här artikeln ska fastställa det belopp med vilket nedskrivningsbara skulder behöver skrivas ned eller konverteras

(a) i syfte att återställa kärnprimärkapitalrelationen i institutet under resolution eller i tillämpliga fall fastställa kvoten för broinstitutet med hänsyn till alla eventuella kapitalbidrag från finansieringsarrangemanget för resolution enligt artikel 101.1 d i detta direktiv,

(b) i syfte att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet under resolution eller broinstitutet, med beaktande av eventuella eventualförpliktelser, och göra det möjligt för institutet under resolution att under åtminstone ett år fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.”

(38) I artikel 47.1 b ska led i ersättas med följande:

”i) tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med artikel 59 emitterade av institutet enligt den befogenhet som avses i artikel 59.2, eller”.

(39) Artikel 52 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

”Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten förlänga tidsfristen på en månad för inlämning av omstruktureringsplanen för verksamheten med ytterligare en månad.”

(b) I punkt 5 ska följande stycke läggas till:

”Resolutionsmyndigheten får kräva att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d inkluderar ytterligare delar i omstruktureringsplanen för verksamheten.”

(40) I artikel 53 ska punkt 3 ersättas med följande:

”3. Om en resolutionsmyndighet sänker till noll kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld, inbegripet en skuld som ger upphov till en bokföringsmässig avsättning, genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e, ska den skulden och eventuella skyldigheter eller fordringar som hänför sig till den skulden som inte har uppstått vid den tidpunkt då befogenheten utövas i alla hänseenden betraktas som infriade och ska inte kunna göras gällande i senare förfaranden gentemot institutet under resolution eller en efterföljande enhet vid en eventuell senare avveckling.”

(41) Artikel 55 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska led b ersättas med följande:

”b) Skulden utgör inte en insättning som avses i artikel 108.1 a eller b.”

(b) I punkt 2 ska femte och sjätte stycket ersättas med följande:

”Om resolutionsmyndigheten i samband med bedömningen av den möjlighet att försätta ett institut eller en enhet som avses artikel 1.1 b, c eller d i

resolution, i enlighet med artiklarna 15 och 16, eller vid varje annan tidpunkt, fastställer att inom en klass av skulder som omfattar kvalificerade skulder, det skuldbelopp som inte inbegriper det avtalsvillkor som avses i punkt 1 i den här artikeln, tillsammans med de skulder som är undantagna från tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 44.2 eller som sannolikt kommer att undantas i enlighet med artikel 44.3, uppgår till mer än 10 % av den klassen, ska den omedelbart bedöma effekten av detta faktum på möjligheten att försätta institutet eller enheten i resolution, inbegripet effekten på den möjlighet till resolution som följer av risken för ett brott mot de skyddsåtgärder för borgenärer som föreskrivs i artikel 73 vid tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten avseende kvalificerade skulder.

Om resolutionsmyndigheten, på grundval av den bedömning som avses i femte stycket i denna punkt, konstaterar att de skulder som inte inbegriper det avtalsvillkor som avses i punkt 1 i den här artikeln skapar ett väsentligt hinder för möjligheten till resolution, ska myndigheten tillämpa de befogenheter som föreskrivs i artikel 17 när det är lämpligt för att avlägsna detta hinder för möjligheten till resolution.”

(42) Artikel 59 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 3 ska led e ersättas med följande:

”e) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d behöver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom när sådant stöd beviljas i någon av de former som avses i artikel 32c.”

(b) I punkt 4 ska led b ersättas med följande:

”b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter, behovet av att effektivt genomföra nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna eller resolutionsstrategin för resolutionsgruppen och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från den privata sektorns sida, tillsynsåtgärder eller åtgärder för tidigt ingripande, förutom nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument och kvalificerade skulder som avses i punkt 1a, inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen kommer att fallera.”

(43) Artikel 63 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Led m ska ersättas med följande:

”m) Befogenhet att kräva att den behöriga myndigheten i god tid bedömer förvärvaren av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsgränser som fastställs i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU och artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.”

ii) Följande led ska läggas till som led n:

”n) Befogenhet att göra begäranden enligt artikel 17.5 i förordning (EU) nr 596/2014 på institutet under resolutions vägnar.”

(b) I punkt 2 ska led a ersättas med följande:

”a) Krav på godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i institutet under resolution och de behöriga myndigheterna vid tillämpning av artiklarna 22–27 i direktiv 2013/36/EU, med förbehåll för artiklarna 3.6 och 85.1.”

(44) I artikel 71a ska punkt 3 ersättas med följande:

”3. Punkt 1 ska vara tillämplig på finansiella avtal som uppfyller samtliga följande krav:

(a) Avtalet medför en ny förpliktelse eller en väsentlig ändring av en befintlig förpliktelse efter ikraftträdandet av de bestämmelser som antagits på nationell nivå för att införliva denna artikel.

(b) Avtalet föreskriver utövandet av en eller flera uppsägningsrätter eller rättigheter att göra säkerhetsrätt gällande som artikel 33a, 68, 69, 70 eller 71 skulle vara tillämplig på om det finansiella avtalet reglerades enligt en medlemsstats lagstiftning.”

(45) I artikel 74.3 ska följande led läggas till som led d:

”d) vid fastställandet av de förluster som insättningsgarantisystemet skulle ha åsamkats om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, tillämpa de kriterier och den metod som avses i artikel 11e i direktiv 2014/49/EU och i delegerade akter som antagits i enlighet med den artikeln.”

(46) I artikel 88 ska följande punkt införas som punkt 6a:

”6a. För att underlätta de uppgifter som avses i artiklarna 10.1, 15.1 och 17.1 och för att utbyta all relevant information ska resolutionsmyndigheten för ett institut med betydande filialer i andra medlemsstater inrätta och vara ordförande för ett resolutionskollegium.

Resolutionsmyndigheten för det institut som avses i första stycket ska besluta vilka myndigheter som ska delta i ett möte eller i en verksamhet i resolutionskollegiet, med beaktande av relevansen av den verksamhet som ska planeras eller samordnas för dessa myndigheter, särskilt den potentiella inverkan på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och de uppgifter som avses i första stycket.

Resolutionsmyndigheten för det institut som avses i första stycket ska till fullo och i förväg informera alla medlemmar av resolutionskollegiet om anordnandet av möten, de viktigaste frågor som ska diskuteras och de verksamheter som ska övervägas. Resolutionsmyndigheten för det institut som avses i första stycket ska även till fullo och i god tid informera alla medlemmar av kollegiet om de åtgärder som beslutats vid dessa möten eller de åtgärder som genomförts.”

(47) Artikel 91 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Om en resolutionsmyndighet fastställer att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som är ett dotterföretag inom en koncern uppfyller de villkor som avses i artikel 32 eller 33, ska den myndigheten utan dröjsmål underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå, om det är en annan myndighet, den samordnande tillsynsmyndigheten samt medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen om följande:

(a) Fastställandet att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren i artikel 32.1 a och b eller artikel 33.1 eller 33.2, beroende på vad som är tillämpligt, eller villkoren i artikel 33.4.

(b) Resultatet av bedömningen av villkoret i artikel 32.1 c.

(c) De resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser är lämpliga för det institutet eller den enheten.

Den information som avses i första stycket får ingå i de underrättelser som lämnas i enlighet med artikel 81.3 till de mottagare som avses i första stycket i denna punkt.”

(b) I punkt 7 ska andra stycket ersättas med följande:

”EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(48) I artikel 92.3 ska andra stycket ersättas med följande:

”EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(49) I artikel 97 ska punkt 4 ersättas med följande:

”4. Resolutionsmyndigheter ska vid behov ingå icke-bindande samarbetsarrangemang med de relevanta myndigheter i tredjeland som avses i punkt 2. Dessa arrangemang ska vara i linje med EBA:s ramarrangemang.

Behöriga myndigheter ska vid behov ingå icke-bindande samarbetsarrangemang med de relevanta myndigheter i tredjeland som avses i punkt 2. Dessa arrangemang ska vara i linje med EBA:s ramarrangemang och säkerställa att den information som lämnas till myndigheter i tredjeland täcks av en garanti för att krav på tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1 i direktiv 2013/36/EU uppfylls.”

(50) I artikel 98 ska punkt 1 ändras på följande sätt:

(a) Inledningsfrasen ska ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter och behöriga ministerier utbyter konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med relevanta myndigheter i tredjeland endast om samtliga följande villkor uppfylls:”

(b) Följande ska läggas till som andra och tredje stycke:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter utbyter konfidentiella uppgifter med relevanta myndigheter i tredjeland endast om följande villkor uppfylls:

(a) När det gäller återhämtnings- och resolutionsrelaterad information, de villkor som anges i första stycket.

(b) När det gäller andra uppgifter som de behöriga myndigheterna har tillgång till, de villkor som anges i artikel 55 i direktiv 2013/36/EU.

Vid tillämpning av andra stycket ska återhämtnings- och resolutionsrelaterad information omfatta all information som är direkt kopplad till de behöriga myndigheternas uppgifter enligt detta direktiv, särskilt återhämtningsplanering och återhämtningsplaner, åtgärder för tidigt ingripande och utbyten med resolutionsmyndigheter om resolutionsplanering, resolutionsplaner och resolutionsåtgärder.”

(51) I artikel 101 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Om resolutionsmyndigheten fastställer att användningen av finansieringsarrangemang för resolution för de ändamål som avses i punkt 1 i denna artikel sannolikt medför att delar av de förluster som drabbat ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d förs över till finansieringsarrangemangen för resolution, ska de principer som styr användningen av finansieringsarrangemangen för resolution enligt artikel 44 tillämpas.”

(52) I artikel 102.3 ska första stycket ersättas med följande:

”Om de tillgängliga finansiella medlen efter den inledande tidsperiod som avses i punkt 1 i denna artikel underskrider den målnivå som fastställs i den punkten ska de regelbundna bidrag som tas upp i enlighet med artikel 103 återupptas till dess att målnivån uppnås. Resolutionsmyndigheter får skjuta upp insamlingen av de regelbundna bidrag som tas upp i enlighet med artikel 103 under minst ett år om det belopp som ska samlas in når ett belopp som står i proportion till kostnaderna för insamlingsprocessen, förutsatt att ett sådant uppskjutande inte väsentligt påverkar resolutionsmyndighetens förmåga att använda finansieringsarrangemangen för resolution i enlighet med artikel 101. Efter det att målnivån initialt har uppnåtts och de tillgängliga finansiella medlen därefter har minskats till mindre än två tredjedelar av målnivån ska de bidragen fastställas till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.”

(53) Artikel 103 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas i beaktande för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 får omfatta icke återkalleliga betalningsåtaganden, till fullo täckta av säkerheter i form av lågrisktillgångar som inte är belastade av tredje parts inteckningar, som står till fritt förfogande samt är öronmärkta uteslutande för användning av resolutionsmyndigheterna för de ändamål som anges i artikel 101.1. Andelen icke återkalleliga betalningsåtaganden får inte vara högre än 50 % av de totala bidrag som tas upp i enlighet med den här artikeln. Inom denna gräns ska resolutionsmyndigheten årligen fastställa andelen icke återkalleliga betalningsåtaganden av det totala bidragsbelopp som tas upp i enlighet med denna artikel.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 3a:

”3a. Resolutionsmyndigheten ska begära in de icke återkalleliga betalningsåtaganden som lämnats i enlighet med punkt 3 i denna artikel när det är nödvändigt att använda finansieringsarrangemangen för resolution i enlighet med artikel 101.

Om en enhet upphör att omfattas av artikel 1 och inte längre omfattas av skyldigheten att betala bidrag i enlighet med punkt 1 i denna artikel, ska

resolutionsmyndigheten begära in de icke återkalleliga betalningsåtaganden som lämnats i enlighet med punkt 3 och som fortfarande är utestående. Om det bidrag som är kopplat till det icke återkalleliga betalningsåtagandet betalas i vederbörlig ordning vid den första infordran ska resolutionsmyndigheten annullera åtagandet och återlämna säkerheten. Om bidraget inte betalas i vederbörlig ordning vid den första infordran ska resolutionsmyndigheten beslagta säkerheten och annullera åtagandet.”

(54) I artikel 104.1 ska andra stycket ersättas med följande:

”Extraordinära efterhandsbidrag får inte vara högre än tre gånger 12,5 % av den målnivå som anges i artikel 102.”

(55) Artikel 108 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska i sin nationella lagstiftning om normala insolvensförfaranden säkerställa att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges fordringar från ordinarie borgenärer utan säkerhet:

(a) Insättningar.

(b) Insättningar som görs via filialer belägna utanför unionen till institut som är etablerade inom unionen.

(c) Insättningsgarantisystem som övertar rättigheterna och skyldigheterna gentemot garanterade insättare vid insolvens.”

(b) Följande punkter ska införas som punkterna 8 och 9:

”8. Om de resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3 a eller b används för att överföra endast en del av tillgångarna, rättigheterna eller skulderna i institutet under resolution, ska finansieringsarrangemanget för resolution ha en fordran mot den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för eventuella kostnader och förluster som finansieringsarrangemanget för resolution ådrar sig till följd av bidrag till resolution i enlighet med artikel 101.1 i samband med förluster som borgenärer annars skulle ha burit.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att de fordringar som finansieringsarrangemanget för resolution har i enlighet med punkt 8 i denna artikel och artikel 37.7 i deras nationella lagstiftning om normala insolvensförfaranden har en prioriterad rangordning som ska vara högre än den prioritet som föreskrivs för fordringar från insättningar och insättningsgarantisystem i enlighet med punkt 1 i den här artikeln.”

(56) Artikel 109 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1 och 2 ska ersättas med följande:

”1. I syfte att förhindra att insättare bär förluster ska medlemsstaterna säkerställa, i de fall resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder gentemot ett kreditinstitut och om sådana åtgärder säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina insättningar, att det insättningsgarantisystem till vilket kreditinstitutet hör ska bidra med följande belopp:

(a) Om skuldnedskrivningsverktyget används, på egen hand eller i kombination med verktyget för avskiljande av tillgångar, det belopp med vilket garanterade insättningar skulle ha skrivits ned eller konverterats för

att absorbera förluster i och rekapitalisera institutet under resolution i enlighet med artikel 46.1, om garanterade insättningar hade omfattats av skuldnedskrivning.

(b) Om verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget används, på egen hand eller i kombination med andra resolutionsverktyg:

i) Det belopp som är nödvändigt för att täcka skillnaden mellan värdet av de garanterade insättningarna och av skulder med samma eller högre prioritet än insättningar och värdet av de tillgångar i institutet under resolution som ska överföras till en mottagande enhet.

ii) I relevanta fall, ett belopp som är nödvändigt för att säkerställa överföringens kapitalneutralitet för den mottagande enheten.

I de fall som avses i första stycket b, där överföringen till den mottagande enheten omfattar insättningar som inte är garanterade insättningar eller andra nedskrivningsbara skulder och resolutionsmyndigheten bedömer att de omständigheter som avses i artikel 44.3 är tillämpliga på dessa insättningar eller skulder, ska insättningsgarantisystemet bidra med

(a) det belopp som är nödvändigt för att täcka skillnaden mellan värdet av insättningarna, inbegripet de som inte är garanterade, och av skulder med samma eller högre prioritet än insättningar och värdet av de tillgångar i institutet under resolution som ska överföras till en mottagande enhet, och

(b) i relevanta fall, ett belopp som är nödvändigt för att säkerställa överföringens kapitalneutralitet för den mottagande enheten.

Medlemsstaterna ska säkerställa att institutet under resolution, så snart insättningsgarantisystemet har lämnat ett bidrag i de fall som avses i andra stycket, avstår från att förvärva andelar i andra företag och att göra utdelningar kopplade till kärnprimärkapital eller utbetalningar avseende övriga primärkapitalinstrument, eller från att bedriva annan verksamhet som kan leda till ett utflöde av medel.

I inget fall får kostnaden för bidraget från insättningsgarantisystemet överstiga den kostnad för återbetalning till insättare som beräknats av insättningsgarantisystemet enligt artikel 11e i direktiv 2014/49/EU.

I de fall där det fastställs vid en värdering enligt artikel 74 att kostnaden för insättningsgarantisystemets bidrag till resolution var större än de förluster som det skulle ha drabbats av om institutet avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, ska insättningsgarantisystemet ha rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemanget för resolution i enlighet med artikel 75.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten fastställer beloppet för bidraget från insättningsgarantisystemet i enlighet med punkt 1 efter att ha samrått med insättningsgarantisystemet om den uppskattade kostnaden för återbetalning till insättare i enlighet med artikel 11e i direktiv 2014/49/EU och i enlighet med de villkor som avses i artikel 36 i detta direktiv.

Resolutionsmyndigheten ska meddela det beslut som avses i första stycket till det insättningsgarantisystem till vilket institutet hör. Insättningsgarantisystemet ska genomföra detta beslut utan dröjsmål.”

(b) Följande punkter ska införas som punkterna 2a och 2b:

”2a. Om insättningsgarantisystemets medel används i enlighet med punkt 1 första stycket a för att bidra till rekapitaliseringen av institutet under resolution, ska medlemsstaterna säkerställa att insättningsgarantisystemet överför sina innehav av aktier eller andra kapitalinstrument i institutet under resolution till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter det.

Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet saluför de aktier och andra kapitalinstrument som avses i första stycket på ett öppet och transparent sätt och att försäljningen inte ger en missvisande bild av dem eller diskriminerar potentiella köpare. All sådan försäljning ska ske på marknadsmässiga villkor.

2b. Bidraget från insättningsgarantisystemet enligt punkt 1 andra stycket ska tas med i beräkningen avseende de tröskelvärden som anges i artikel 44.5 a och artikel 44.8 a.

Om användningen av insättningsgarantisystemet enligt punkt 1 andra stycket, tillsammans med bidraget till förlustabsorbering och rekapitalisering från aktieägarna och innehavarna av andra äganderättsinstrument, innehavarna av tillämpliga kapitalinstrument och andra nedskrivningsbara skulder, gör det möjligt att använda finansieringsarrangemanget för resolution, ska bidraget från insättningsgarantisystemet begränsas till det belopp som krävs för att uppnå de tröskelvärden som anges i artikel 44.5 a och artikel 44.8 a. Efter bidraget från insättningsgarantisystemet ska finansieringsarrangemanget för resolution användas i enlighet med de principer för användning av finansieringsarrangemang för resolution som anges i artiklarna 44 och 101.

Första och andra stycket ska dock inte tillämpas på institut som har identifierats som avvecklingsenheter i koncernresolutionsplanen eller i resolutionsplanen.”

(c) Punkt 3 ska utgå.

(d) I punkt 5 ska andra och tredje stycket utgå.

(57) I artikel 111.1 ska följande led läggas till som led e:

”e) Underlåtenhet att uppfylla det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i artikel 45e eller 45f.”

(58) Artikel 128 ska ändras på följande sätt:

(a) Rubriken ska ersättas med följande:

”**Samarbete och informationsutbyte mellan institutioner och myndigheter**”

(b) Följande stycke ska läggas till:

”Resolutionsmyndigheterna, de behöriga myndigheterna, EBA, den gemensamma resolutionsnämnden, ECB och andra medlemmar av Europeiska centralbankssystemet ska, på kommissionens begäran och inom den angivna tidsramen, förse kommissionen med all information som den behöver för att utföra sina uppgifter i samband med policyutveckling, inbegripet

genomförande av konsekvensbedömningar, utarbetande av lagstiftningsförslag och deltagande i lagstiftningsprocessen. Kommissionen och kommissionens personal ska i fråga om information som den mottar omfattas av de krav på tystnadsplikt som anges i artikel 88 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014*.

---

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).”

(59) Följande artikel ska införas som artikel 128a:

”Artikel 128a

Simuleringar av krishantering

1. EBA ska samordna regelbundna unionsomfattande övningar för att testa tillämpningen av detta direktiv, förordning (EU) nr 806/2014 och direktiv 2014/49/EU i gränsöverskridande situationer när det gäller samtliga följande aspekter:

(a) Samarbetet mellan de behöriga myndigheterna under återhämtningsplaneringen.

(b) Samarbetet mellan resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter före fallissemang hos och under resolution av finansinstitut, inbegripet vid genomförandet av resolutionsordningar som antagits i enlighet med artikel 18 i förordning (EU) nr 806/2014.

2. EBA ska utarbeta en rapport med de viktigaste resultaten och slutsatserna av övningarna. Rapporten ska offentliggöras.”

Artikel 2

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = 18 månader efter dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den ... [Publikationsbyrån: för in datumet = dagen efter dagen för detta ändringsdirektivs införlivande].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Talman	*Ordförande*